

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈУЛ 2011. ГОДИНЕ
ГОДИНА XXII, БРОЈ 3461

НИКАД

У

НАТО!

Оснивач и издавач

Српска радикална странка

За издавача

др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жутић,
Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мировић,
мр Александар Мартиновић,
Будимир Ничић, Огњен Михајловић

Унос текста

Златија Севић, Весна Марић,
Љубинка Божовић,

Лектура и коректура

Ивана Борац

Техничко уређење

Северин Поповић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника

Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешељ,
Милорад Мирчић, Гордана Поп-Лазич,
Драган Тодоровић, Мирко Благојевић,
Душко Секулић, Зоран Красић,
Паја Момчилов, Наташа Јовановић

Штампа

ДОО „Драгић”, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија”, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА СРБИЈА : новине српске радикалне стране / главни и одговорни уредник Елена Божић-Талијан. - Год. 1, - бр. 1 (12. јул 1990) - Београд : Српска радикална странка, 1990. - 30 cm

Месечно

ISSN 1452-9165 = ВЕЛИКА СРБИЈА
COBISS.SR-ID 19291650

Слобода Шешељу

- Трибунал раздвојио Ратка и Воју

2

Посета

- Српски радикали у Москви

5

На лицу места

- У Лајковцу сто нових радикала

6

Са пољопривредницима из Силбаша

- На пшеници ће се обогатити тајкуни

8

Србија на добошу

- Мешетарењем окупирали најплодније српске оринице

11

Распродаја Србије

- Режиму наложено да прода изворе воде

14

Превара

- Режим и јавна предузећа

17

Одбрана Србије

- Не у НАТО

20

Људске судбине

- Шеснаест година чекају кров над главом

23

Затирање српства

- Срби постали Албанци

28

Политика интереса

- Тадић штити Николића

29

Млади

- Студирање само за оне са дубоким џепом

30

Страдање Срба

- Тадић опет заобишао Братунац

36

Недомаћинско пословање

- ЕПС се башкари на рачун грађана

42

Младић пребачен у друго крило јер је процењено да је пао под Шешељев утицај

Трибунал раздвојио Ратка и Воју

„Мотиви за доношење те одлуке су претпоставке да је генерал Младић, дружећи се са мном, интензивно играјући шах, потпао под мој утицај, па да сам ја утицао на њега да он одбије све адвокате са листе трибунала и да инсистира само на свом старом адвокату у кога има поверење из Београда, Милошу Шаљићу, и на професору Александру Мезјајеву из Москве, у кога такође има апсолутно поверење. Њему су покушали да наметну неког Александра Алексића, па неколико других људи. Истина је, ја сам му рекао: 'Ни у кога са списка трибунала не можеш апсолутно имати никакво поверење', истакао је Шешељ

У трећем поступку за непоштовање суда Војислав Шешељ изјаснио се да није крив. После осам и по година проведених у Хагу, Шешељ је затражио годишњи одмор и саопштио трибуналу да је исфрустриран чињеницом да је Младић пребачен са његовог спрата на други, јер је наводно пао под његов утицај.

Председник Српске радикалне странке, др Војислав Шешељ, изјаснио се у Хашком трибуналу да није крив по трећој оптужници која га терети за непоштовање суда, и оспорио је право трибуналу да води поменути поступак: „За ових девет година ја никад нисам био фактор који је одуговлачио процес који се против мене проводи. Процес су одуговлачили или тужиоци или судско веће. Ја сам данас спреман

да се изјасним о евентуалној кривци, и ево већ сада се изјашњавам да нисам крив. А уједно и оспоравам право трибуналу да води поступак за непоштовање суда, јер се тај казни поступак не може водити против иначе оптуженог за најтежа кривична дела, ни у англосаксонском ни у континенталном правном систему“. Он је нагласио да планира да због непоштовања суда буде процесуиран и даље, до седам пута.

Војислав Шешељ је такође скренуо пажњу да се, и код овог процеса крши одредба Статута трибунала на суђење у разумном року. „Како видим, не поштује се баш ова одредба статута да ми се суди без икаквог одуговлачења. Деветог маја је издата оптужница, а 12. маја је мени достављена. Прошло је већ, дакле, два месеца да би се

одржало тек прво појављивање. То није заказано у разумном року“.

Истичући да се не одриче ниједног свог права, Шешељ је инсистирао да се прочита оптужница у целисти, не би ли јавност видела шта ради трибунал. „Јавности је јасно шта ја радим, али још многима није јасно шта трибунал ради“, рекао је Шешељ.

Трибунал компромитује сам себе

Председник Српске радикалне странке нагласио је да је спреман за почетак суђења и затражио да му се у овом поступку омогући да има правног заступника и руководиоца случаја. „Ја сам одмах спреман за суђење, али постоји један проблем, господине Хол. Био тај проблем решен или не, ја сам спреман за суђе-

Графит исписан са бачке стране дунавског кеја којим су Новосађани исказали подршку проф. др Војиславу Шешељу, а који је освануо дан уочи почетка фестивала Егзит у Новом Саду

нал више него што сам га ја у стању компромитовати у судници. Трибунал сам себе највише компромитује, често због неозбиљних људи у Секретаријату трибунала. Дакле, ја захтевам сада да ми ви, као претпретресни судија и судско веће чији сте члан, омогућите да у припреми главног претреса имам могућност да се у привилегованим условима консултујем са мојим правним саветником и кејс менаџером, и да трибунал сноси њихове путне трошкове“, поручио је Шешељ.

Младић страдао због Шешеља

Војислав Шешељ се пожалио председавајућем судији да је генерал Ратко Младић, који је био са њим на спрату, премештен у друго крило, и да он због тога осећа кривицу.

„Ја сам смештен на спрату притворске јединице, где је одмах после укидања изолације дошао и генерал Ратко Младић. Тамо смо га лепо примили, дружили се с њим, играли шах. Међутим, прекјуче, он је имао поновљено прво појављивање где је одбио сваку могућност да га заступа било ко са листе Секретаријата трибунала. Инсистирао је искључиво на своја два одабрана адвоката у које има поверење, и данас је дошла одлука да се генерал Младић пресели са нашег спрата на неки други спрат, није важно који, у оквиру исте зграде, а мотиви за доношење те одлуке су претпоставке да је генерал Младић, дружећи се са мном, интензивно играјући шах, потпао под мој утицај, па да сам ја утицао на њега да он одбије све адвокате са листе трибунала и да инсистира само на свом старом адвокату у кога има поверење из Београда, Милошу Шаљићу, и на професору Александру Мезјајеву из Москве, у кога такође има апсолутно поверење. Њему су покушали да наметну неког Александра Алексића, па неколико других људи. Истина је, ја сам му рекао: `Ни у кога са списка трибунала не можеш апсолутно имати никакво поверење`. Војислав Шешељ је рекао да је фрустриран таквим понашањем, и да има осећај кривице пошто је Младић страдао због њега. „Ја сам лично фрустриран таквим понашањем. Ја имам и неки осећај кривице да је господин Младић сада страдао због мене. Знате, то је оно што ме фрустрира, а фрустриран човек не може адекватно да се брани у судском

ње. Можете суђење заказати колико сутра. Ја сам 13. јуна послао једно писмо секретаријату у коме сам обавестио да ћу се и у овом трећем поступку за непоштовање Хашког трибунала сам бранити, а да сам за свог правног саветника именован магистар правних наука Дејана Мирковић, и за руководиоца предмета Немању Шаровића, дипломираног правника. Ја сам захтевао од секретаријата да се омогући да ме мој правни саветник и руководилац предмета посете непосредно пред ово прво појављивање и да данас буду присутни у судници. Тражио сам да им секретаријат у том смислу плати путне трошкове. Ви знате да постоји одлука судског већа у главном предмету, да је секретаријат дужан да финансира моју одбрану од дана доношења те одлуке па надаље, у износу од 50 посто колико би припадало одбрани оптуженог који има одређеног адвоката. Ја се спорим са судским већем око те одлуке, али она је ступила на снагу и жалбено веће је ту одлуку потврдило. Према томе, минимум који је секретаријат морао да поштује, то је да мом правном саветнику и кејс менаџеру плати путне трошкове, да би ме посетили и да би данас зајед-

но са мном били овде у судници“, истакао је Шешељ. Он је обавестио председавајућег судију да је од Ане О-Шур, заменика шефа службе за правну помоћ и питање притвора, добио писмо у коме се наводи да су примили на знање да ће му Мирковић и Шаровић помагати, али да ниједном не може бити одобрен приступ поверљивом материјалу ни комуникација у привилегованим условима, иако је реч о правном саветнику из главног процеса који са њим већ има привилегован статус у главном предмету и у два претходна процеса за непоштовање суда, док је Шаровић одавно кејс менаџер у главном предмету, а био је то и у оба предмета за непоштовање суда.

„Тражим да суд плати пут и смештај Дејану Мирковићу и Немању Шаровићу који су са мном и у основном случају који се води против мене“, истакао је Шешељ, затраживши да се правним саветницима одобри привилегован положај, што је суд раније одбио. „У свим цивилизованим земљама то је основно право, а мени се оспорава. То што сам одлучио да се браним сам, не значи да сам дословце одлучио бити сам, него да сам главни у свом тиму. То су ствари које компромитују трибу-

Хаг се иживљава над Шешељом

„Хашки трибунал представља бруку и срамоту правничке службе“, изјавио је шеф Стручног тима који помаже припрему одбране Војислава Шешеља, Зоран Красић, након што се Претресно веће Трибунала прогласило ненадлежним да одлучи о захтеву председника Српске радикалне странке да користи годишњи одмор. Одлуком Претресног већа Трибунала, да се Војиславу Шешељу, ускрати право на коришћење годишњег одмора, Хашки трибунал се поново иживљава над председником Српске радикалне странке, оценио је Красић. Шеф Стручног тима нагласио је да је претресно веће Трибунала, које се прогласило ненадлежним да одлучи о захтеву Војислава Шешеља да користи годишњи одмор, показало да је ненадлежно и да суди председнику СРС-а за кривична дела која су наведена у оптужници.

процесу. Ја морам да избегавам све могуће фрустрације“.

Шешељ затражио годишњи одмор

Председник СРС такође је затражио од судије Бартона Хола да му се дозволи да оде на годишњи одмор, рекавши да је прошло већ осам и по година откако је у трибуналу, а да је годишњи одмор већ дозвољен Енверу Хаџихасановићу и Амиру Кубури. Очигледно збуњени судија затражио је од Шешеља да му објасни термин годишњи одмор, односно да ли он користи тај термин говорећи о привременом пуштању на слободу. „Па да, у том контексту га користим, а позивам се на то да је већ најмање једном тај термин употребљен за привремено пуштање на слободу у случају Хаџихасановић-Кубура. Тамо је у одлуци наведено да и они иду на годишњи одмор до месец дана. Имајте у виду да сам ја овде осам и по година без икаквог прекида и да су ту прекршени сви светски стандарди о дужини притвора.“

Војислав Шешељ је нагласио да гаранције неће да тражи од издајничког прозападног режима у Београду, већ да једино он сам себи мо-

же да буде гаранција.

„Наравно, постоји и фактор да за мене нико не може дати никакву гаранцију, гаранција могу само ја сам себи да будем, а ви морате решити тај проблем. Правилник каже: траже се гаранције. За мене нема ко да да гаранције, дакле постоји правна празнина, ви као поступајући судија треба да решите ту правну празнину у складу са општим правним принципима, шта у случају кад некоме нема ко да изда гаранције.“

Ја нећу да тражим гаранције од издајничког прозападног режима у Београду, немам од кога другог да тражим, а нагомилало се већ осам и по година притвора“, истакао је Шешељ.

За разлику од других ствари, суд се о захтеву Војислава Шешеља да му се дозволи да оде на годишњи одмор експресно изјаснио, одбивши захтев председника Српске радикалне странке.

Р. В. С.

Највећи непријатељ Хашког трибунала

На захтев судије да се идентификује, др Шешељ је рекао да је професор универзитета и највећи непријатељ Хашког трибунала. А када је председавајући судија Хол упитао лидера радикала да ли жели још нешто да дода, др Шешељ је одговорио: „Могао бих још да наведем доста ствари, на пример да сам једини оптуженик који је успео у главном процесу да растури Хашки трибунал, да је Хашки трибунал изгубио сваки морални и стручни кредибилитет у процесу који се против мене води, и тако даље. Могао бих вам цели дан причати о резултатима и успесима моје деветогодишње борбе са Хашким трибуналом. Нисам сигуран да сте спремни да то све слушате, господине Хол“.

Делегација Српске радикалне странке у Москви

Делегација Српске радикалне странке боравила је од 4. до 7. јула у Москви, где се сусрела са председстваница Министарства иностраних послова Руске Федерације, председницима Праведне Русије, Комунистичке партије Руске Федерације и Либерално-демократске партије Русије, као и са члановима руског Комитета за заштиту Војислава Шешеља. „Циљ посете је био да руске званичнике и парламентарце још једном подсетимо на кршење људских и процесних права у случају Војислава Шешеља“, објашњава потпредседник странке Драган Тодоровић. Он је у Москви, заједно са чланом Председничког колегијума задуженим за спољне послове, мр Дејаном Мировићем, боравио на позив партије Праведна Русија, са којом Српска радикална странка има потписан споразум о сарадњи.

„Добили смо уверавања од стране руских представника да ће, у оквиру својих могућности и надлежности, учинити све како би се спречило даље кршење процесних и људских права др Војислава Шешеља. У Министарству иностраних послова, у Одељењу за Балкан, добили смо потврду да ово министарство непрестано прати рад Хашког трибунала и процес који се води против др Шешеља, као и обећање да ће у оквиру надлежности Одељења за хуманитарна и људска права урадити све што могу да би указали на кршење људских права председника Српске радикалне странке“, објашњава Тодоровић.

У разговору са председником партије Праведна Русија, Николајем Левичевим, договорено је продубљивање међустраничне сарадње. Говорећи о процесу који се води против проф. др Војислава Шешеља у Хашком трибуналу, саговорници су се сложили да се председнику Српске радикалне странке брутално крше процесна и људска права. Левичев је наглашио да ће се Праведна Русија за-

ложити, у оквиру Министарства спољних послова Руске Федерације, како би се предузели адекватни кораци којима би се заштитили његова процесна и људска права.

Даљи кораци које је неопходно предузети у правцу заштите процесних и људских права председника Српске радикалне странке били су тема разговора и са председником Комунистичке партије Руске Федерације, Геннадием Зјугановим. Председник Комунистичке партије РФ истакао је да ће и даље наставити да у разговорима са председником Руске Федерације, Дмитријем Медведевим, и премијером Владимиром Путином, указује на потребу да се руска дипломатија још више заложу у правцу заштите права др Шешеља.

Потпредседник Руске думе и председник Либерално-демократске партије, Владимир Жириновски, упознао је колеге из Србије са писмом које је упутио министру спољних послова Сергеју Лаврову у коме се истиче да, иако се председник СРС-а више од осам година налази у трибуналу, процес још увек није готов, чиме је драстично погажено начело експедитивности.

Изненађени ставом Србије

Делегација Српске радикалне странке присуствовала је и заседању руског Комитета за заштиту права Војислава Шешеља, који је крајем прошле године основан у Москви. На челу комитета налази се некадашњи председник Руске думе, Сергеј Бабурин, а чланови руски парламентарци и истакнуте јавне личности из Русије. На седници која је одржана у седишту Државног економско-трговачког факултета разматрана су документа у вези са Хашким трибуналом и Војиславом Шешељем, која је Комитету упутило Министарство спољних послова Русије.

Тодоровић истиче да је делегацији предочено писмо које је Комитету упутило Министарство

иностранних послова Руске Федерације, у коме се објашњава став ове државе према Хашком трибуналу. У писму се наводи да се Русија залаже за престанак рада трибунала, али да до сада то није било могуће због односа снага у Савету безбедности.

„Руски званичници су изненађени ставом Србије будући да она апсолутно није показала никакво интересовање за окончање рада Хашког трибунала“, рекао је Тодоровић цитирајући писмо МИП-а Руске Федерације. У писму, МИП наглашава да пажљиво прати процес који се води против Војислава Шешеља и указује на мањкавости у раду трибунала. „Током читавог рада трибунала пажљиво пратимо шта се тамо дешава, између осталог, ток предмета председника Српске радикалне странке, др Војислава Шешеља. Морамо констатовати да хроничне мањкавости у раду МТБЈ, на које систематски указујемо, нису омогућиле да се претрес оперативно обави, с обзиром на све битне околности. Услед тога је одсуство нормалног контакта између судских власти и оптуженог довело до заостравања која су се одразила на здравље последњег“, стоји у писму. МИП такође истиче да је руски лекар ове године непосредно учествовао у независном прегледу Војислава Шешеља и наводи: „Рачунамо на то да ће закључци и препоруке групе експерата омогућити стабилизовање здравственог стања В. Шешеља, између осталог у циљу што хитнијег завршетка саслушања у МТБЈ и доношења праведне и непристрасне пресуде“.

На крају боравка у Москви, функционери СРС посетили су и Руски државни институт за стратегијска истраживања, где је разговарано о актуелној ситуацији у Србији. «Ситуација у Србији се врло озбиљно прати, посебно изразите намере појединих државних органа за приступње наше државе НАТО пакту», истиче Тодоровић.

Р. В. С.

Српска радикална странка у Лајковцу оборила све рекорде у броју учлањених омладинаца у току само два месеца

У Лајковцу 100 нових радикала

Млади су се за СРС одлучили јер сматрају да је она једина снага која може да се супротстави пропалој прозападној политици

Српска радикална странка, једина је патриотска странка којој су држава и грађани увек на првом месту – поручује чета младих Лајковчана.

Њих стотинак „клинаца“ се за само два месеца окупило око председника колубарског окружног одбора СРС-а Зорана Поповића да би заједно са старијим и искуснијим колегама почели да освешћују и маме, тате, деке, баке. Омладинци се не могу позвати на искуство, али зато су ту старије колеге и, како кажу, имају интернет и телевизију да виде колико власт лаже, а сасвим довољан број гладних дана у години да родитељима покажу докле их је довела Тадићева прича о ЕУ. Беда

чили генерала, али народ сам зна како се осећа. Драго ми је што млађе генерације схватају ко су праве патриоте. Види се где су Младић и Шешељ, а где Николић и Тадић, који су узели паре од Запада и заступају њихове интересе – почиње разговор Александар Марковић, потпредседник општинског одбора СРС Лајковац.

Искуство и младост

Српској радикалној странци успело је што никоме није, јер у Лајковцу ниједна друга странка нема подмладак, па чак ни ове које финансира Запад. Радикали су тако још једном потврдили да спој искуства и младости даје најбоље

истих принципа, доследна је идеологији и истини, док је цела западна политика, НАТО и ЕУ заснована на манипулацији.

– Србија се под утицајем Запада распада. А, само са Русијом можемо бити јаки. И да се надамо да ће наша православна браћа стати уз нас. Јасно је да данашња „демократија“ није само политички систем, већ се она одражава на све сфере друштва, на културу, традицију али и на очување вере. Млади доживљавају СРС пре свега као странку која је способна да спроведе корените промене уз очување српских корена – каже овај радикал.

Само из сарадње засноване на равноправним односима, без уцена, може да проистекне бољи живот у покраденој Србији. Уосталом, Шешељ је 1996. године први рекао да морамо сачекати да Русија стане на ноге, а сада се то и десило. Следећи корак ка обнови државе и нације је, како каже, да се Шешељ врати из Хага.

Младима је Шешељ идол

– Омладинци најчешће питају – када ће се вратити. Власт је одредила да пренос суђења иде усред ноћи, како би нам било тешко да пратимо. Али, деца имају интернет, виде, знају. Не можете их преварити. Млади знају шта хоће, а то су права која нам не може ускратити ни ова власт ни било који други непријатељ Србије – закључује потпредседник Општинског одбора СРС.

Омладина је потпуно свесна која права српски држављани морају да имају у сопственој земљи – од права на рад и слободу мишљења и изражавања до права да збаци власт и да се боре за очување Уставом гарантоване територијалне целовитости земље.

– Ову земљу називају демократском, а постала је полицијска. Везали су нам руке за слободу говора. Ово је медијски вакуум. Ништа не може да уђе у медије о лошем жи-

би се некако и истрпела, да Борис и Тома нису покушали да им узму и достојанство. Кад је у Хаг испоручен српски генерал Ратко Младић, у „клинцима“ је нешто пукло.

– Лајковцу је било потребно да покаже свој револт. Власт може да у медијима говори како људи нису погођени тиме што су испору-

резултате. Упитан како је српским радикалима то успело, Марковић одговара да су момци и девојке схватили да је СРС за њих права политичка опција јер је у питању странка у којој се говори само истина без лажних обећања.

Та истина је да је СРС једина странка која се 20 година држи

воту у земљи. Новине и телевизија пропагирају да све цвета, лепо живимо, дешавају се сјајне ствари, а то нема везе са животом. И у Београду и у мањим местима, људи једу из контејнера, просе, моле – револтирано прича Маријановић Драгољуб.

Он додаје да Лазаревчани и Лајковчани највише зависе од „Колубаре“, али да ДС радна места или буквално продаје, или њима уцењује људе да приступе „жутима“.

– И они који улазе у ДС сматрају да греше, мука им је од те странке, али морају да хране породице. Постоји и други начин, да дате 5.000 евра и купите радно место. Ја нећу да добијем посао на тај начин, по цену да будем западњак, антихрист. Ја сам православац, привржен истоку и Русији – достојанствено каже Давидовић Никола и додаје да су Тадићеви обећали неким њиховим другарима посао, али нису казали да ће добити отказ за три месеца.

„Кад СРС некога учлањује, ништа не обећава. Ово је патриотска странка и чланови треба да долазе из патриотских побуда – да се држимо заједно“, хорски се чују наши омладинци.

Младен Маријановић стрпљиво чека ред да истакне како није у

СРС зато што има неки приватни проблем, већ јер је то изразито антиглобалистичка партија „коју води човек ког ванредно цени“.

– Шешел је изузетан правник и српски националиста. Национализам подразумева да свој народ волиш највише и да га браниш од свих непријатеља. Шешел је наш једини аутентичан политичар, а сви остали су по западном калупу. Од настанка странке није мењао идео-

логију, и није продао веру за вечеру – каже овај момак, за кога је СРС једина преостала патриотска странка, пошто се само она искрено противи одузимању Косова и Метохије, испоручењу Хагу...

Одабрали револуционарни пут

Млади су разочарани и што се Тадић повиновао НАТО пакту и извинио се Хрватима. И тада, а и када је реко да је хапшењем Младића скинута велика љага са имена Србије, требало је да говори у своје име. Јер, народ се са њим не слаже, поручују омладинци.

Млади виде два излаза из ове ситуације – економски и политички. Први подразумева да свако од нас помогне опоравак привреде тако што ће куповати домаћу, а не страну робу. А други је смена власти у неком новом петом октобру.

– Народ се буди. Освешћујемо се. Не могу да нас лажу да све цвета. Надам се да ће се чувени октобар поновити, с тим да ћемо овога пута урадити све како треба. Први пут је била велика заблуда.

Мислили смо да ће бити боље, изабрали ДОС, опозицију, а најлошност погрешили смо. Највећа грешка је што је Тадић постао председник, јер ће сада бити тешко да се скине, има подршку Америке – закључују омладинци.

Р. В. С.

Желим да имам децу и породицу

Слабо се зна да Америка до 2050. мора да смањи број становника за 100 милиона, као и Европска Унија. Србија, међутим, не сме да се одазове оваквом позиву Светске здравствене организације и мора да се испуни децом.

– Девојке у Србији се освешћују. ЕУ се своди на то да се младима наметне брз живот и да уопште не размишљају о заснивању породице. Млади се прво усмеравају да буду окупирани школством, а потом само послом и брзим животом. Тако људи немају времена да размишљају шта им се заправо дешава. Ја имам 18 година и желим да једног дана будем мајка, али како да се неко одлучи да има децу ако нема од чега да их храни. Нарочито је тешко да се људи усуде да имају више деце, четворо, петоро – оцењује средњошколка Пилић Николина.

Она не верује у ЕУ и западни систем вредности иако нас, како каже, медији бомбардују рекламама ДС. „То вам уђе у ухо, али какав посао да очекујемо у ЕУ – погледајте шта се дешава са Грчком. Све земље региона које су ушле у ЕУ дошле су пред банкрот. ЕУ не доноси ништа боље и питање је када ће пући“, поручује ова будућа правница.

На пшеници ће се обогатити тајкуни

Пољопривредник је у Србији доведен на ивицу банкротства. Ниске откупне цене које диктирају монополисти, а аминује држава, терају га да ради скоро без профита. Власт кочи излазак на исплативија тржишта, као што је Русија, а дозвољава увоз јевтиних лоших страних производа – жале нам се у Силбашу

Место Силбаш у општини Бачка Паланка пример је успешног двонационалног села, мешаних бракова и велике слоге Срба и Словака. Али, и велике муке. Сељаци који се баве пољопривредом чекају дан када ће им држава пресудити новом ценом жита. Од ње зависи хоће ли неки од мањих произвођача морати да продају своја имања, јер више не могу да раде за цабе.

Поштен сељаке мучи и непоштена децентрализација, као и начин на који држава додељује и исплаћује субвенције. На списку проблема, најмањи је што за добијање „мера подстицаја“ није пожељно да сте члан Српске радикалне странке. А највећи – што сељак нема тржиште. Домаћи тајкуни га уцењују малом

откупном ценом, док власт неће да подржи извоз у платежну Русију.

У министарству сви нестручни

– Главни проблем је у томе што министарство воде нестручни људи. Не може правник да се разуме у пољопривреду. Најлакше је седети у фотељи и причати хоће ли би-

ти града или неће. Рекли су да ће се цена жита знати после 24. јула. То значи – кад откупе жито, сместе га у силосе и виде колико га има. Онда је питање да ли ће се смиловати да дају неку цену у коју сељак може да се уклопи – каже Данило Пејак, председник Фонда за развој пољопривреде Бачке Паланке.

Он је додао да држава једино

Кредити само из недржавног фонда

Фонд за развој пољопривреде Бачке Паланке помаже пољопривреднике кредитима и давањем помоћи на нивоу општине. Паланка организује и сусрете овчара, повртара, бостанијаду и даје помоћ у виду награда.

– Ове године смо делили и кредитне за земљорадничке задруге, два по два милиона динара и два пута по милион и по динара. Новац добијамо од локалне самоуправе, односно пореза. Препуштени смо сами себи. Пољопривреда је једина грана привреде која доноси приход, а држава ју је препустила тајкунима – каже Данило Пејак, председник Фонда, и оцењује да би излаз можда био у промени власти или бар ресорног министра.

Иначе, Фонд располаже са око 20 милиона динара, од чега је десет подељено задругама, а седам до осам милиона се дели на сваких 6 месеци са минималном каматом од 5 одсто, за помоћ у сетви и жетви. Сада је подељено 66 кредита од 135.000 динара, а јесенас око 60 кредита од око 115.000 динара.

нуди мере подстицаја, али су и оне превара „јер ко год конкурише – не прође, а при том, нити објашњавају што нисмо прошли, нити враћају папире“. Више помоћи и пара за сељаке и земљорадничке задруге било би када би се децентрализација урадила тако да се пренесе више надлежности на локалну самоуправу. Али, тај бољитак се очекује тек ако СРС дође на власт.

Како освојити Русију

– Прво, требало би да имамо здраву државу и добра министар-

ства пољопривреде и трговине која морају да раде. Министре имамо на буџету, али не и у пракси. Држава је себи обезбедила механизам да то оправда – тајкуне који јој служе и за оправдање и за финансирање. Они плаћају ову неспособну странку која функционише као Информбиро, али неће још дуго. Народ ће рећи последњу реч на изборима – каже Паљо Хложан, пољопривредник из Силбаша, који има 22 хектара земље.

Никада „није хтео у комунисте, јер је националиста“ и верује да би радикали могли да буду добро решење. Словаци, наиме, очекују

Словаци за Шешеља

Словаци су увек лојални грађани и гарантујем да би бар 80 одсто нас гласало за Шешеља. Наш глас иде ономе ко се према мањинама односи како треба и, наравно, какву економску политику спроводи – каже нам Хложан Паљо.

да би СРС пољопривреду, тј. тржишни пласман, усмерила ка Русији.

Историја нас, како је истакао, учи да никада нећемо ући у унију. Од ЕУ нема ништа, сем флоскуле.

– Дунав који се слива са Шварцвалда и Драва, све иде право према Русији. Стално се ишло према Русији и ни на коју другу страну. Тамо нам је место. Историја се

повнавља, а искуство је најздравији учитељ. Зато и не разумем ову политику: све распродали, а стално још позајмљују. Продаш ју-

иде на интензивну, него на екстензивну производњу, само да обезбеди прихрану и семе. За њега ће бити, а држава када отвори ср-

тро, па живиш две године, а не зајмиш још – наглашава Хложан.

Сељаци у штрајку?

Чекајући боља времена, сељаци остаје само да минимализује губитке. И даље се производи, али нико не види да сељак штрајкује. Свиња у Силбашу скоро да нема. Некада је у селу било 500-600 крава музара, а сада нема ни 100.

– Сељак изузетно тихо штрајкује, што се види из тога да се не

це и буде расположена, онда ћемо да радимо даље – признаје Паљо.

Ипак, сељачки штрајк не може бити као код свих осталих струка. Како је то оценио Станко Вукадинов, они не могу да ставе „капију на њиву, обуставе рад, па наставе кад се стекну услови“.

– Не можемо ни да подигнемо цену производа, као други, јер су поскупели енергенти. Продаја је тотални мрак и магла. Пољопривреда се систематски урушава, јер то одговара моћнима и великима. Од државе очекујем да министар пољопривреде буде неко ко се разуме у то. Ако се не разуме, нека тако каже и нека се не прихвата посла. Имам један виц за министра: питали људи, после рата, ко ће да буде председник села, неко каже – друг Муја, кад следећи пут питали ко ће да буде учитељ у селу, опет неко реко – друг Муја. Онда је Муја казо – немојте, ја не знам да пишем! Нека се овај министар сети мојих речи и каже и он – није то за мене – поручио је Вукадинов и истакао да министар мора бити неки агроном, који ће обути чизме и доћи на њиву да види какво је стање.

Здрав краставац бољи од болесног

Такав министар би знао да наши производи могу да се продају у

На лицу места

целом свету, јер је земља здрава и незагађена. Сељаци слабо употребљавају хербициде и још се ослањају на мотику. Али, државно руководство то неће да искористи него гледа своје интересе, па се у Србији, како је рекао овај мештанин, пре производе аутомобили него храна.

Док на власт не дође неко ко ће организовати производњу и глобалну продају, храна ће и даље да буде скупа за коначног потрошача, а сељак ће и даље бити сиромашан. У обећања у ЕУ се не верује и због тренда болести. Како је истакао наш саговорник, кад уђемо у ЕУ можемо да очекујемо да нас напад-

на да раде. Државни млинови, где смо држали само пшеницу, сада служе и за кукуруз и соју. Од поврћа што произведемо, продамо накупцима. Сачувај Боже! Намерно воде политику која треба да уништи српског сељака – каже Крнач, додајући да сељаци траже само да држава каже пошто ће бити пшеница и да гарантује најнижу откупну цену. Тако ради озбиљна држава.

Сељаци се притужују и на уплате за ПИО, компликовану процедуру у банкама... Још кад држава не би дозвољавала увоз јевтиних и неквалитетних производа из иностранства, него заштитила домаће... били бисмо нормална земља.

Р. В. С.

ну све болести које тамо владају.

– С ким си, такав си. Погледајте одакле су дошли птичији грип, луде краве, затровани краставци. Нису од нас, него од њих. Како ће нам онда бити боље у ЕУ! Нека ми то неко објасни – замолио је Вукадинов.

Узгред додаје да власт мисли да су грађани кратког памћења и подсећа да је Динкић обећао 1.000 евра, па признао да је слагао. Тако ће, верује овај домаћин, бити и ако једног дана уђемо у ЕУ, јер ће „сваки дан за нас измишљати нека нова правила која се ни тамо не примењују“.

Тајкуни и пшеница

Има у Силбашу и лепших сећања. Као на пример, да се половином двадесетог века тачно знало пошто је пшеница, а пошто кукуруз. Деведесетих се знало ту и тамо, а од 2000. године нема никаквих гаранција за цене. Тако нам је казао Јанко Крнач, који обрађује имање од 50 хектара и страхује да ће тајкунима морати да прода земљу. Уз систем који је направила данашња власт, „од пољопривреде може да живи само

бизнисмен са 1000 хектара поседа“.

– Морају избори и све од почетка да кренемо. Све су млинове продали приватницима, а они затворили, јер кажу да немају рачу-

Како странци „ломе кичму“ нашој пољопривреди

Мешетарењем окупирали најплодније српске оранице

- То што су Закон о приватизацији и Закон о пољопривредном земљишту забрањивали надлежнима да у процесу приватизације пољопривредних комбината и предузећа отуђују државно земљиште у корист странаца, није спречавало стране фирме и тајкуне да за ситне паре постану власници државног земљишта
- Врло брзо, под окриљем Споразума о стабилизацији и придруживању са ЕУ, десетине и стотине хектара најплоднијег земљишта у АП Војводини, којих су се дочепали домаћи и страни тајкуни, биће препродато западним мултинационалним компанијама, и то по неупоредиво вишим ценама од цена по којима су претходно купљене

Пише: Иван Нинић

У медијима је ових дана актуелизован један од горућих проблема српског аграра, а то је начин на који је „демократски“ режим, потпуно незаконито

распродано десетине и стотине хиљада хектара најплоднијих ораница на територији северног дела Републике Србије. Српску земљу су на „мала врата“ окупирали стране компаније које су активно учествовале у процесу приватизације. Томе је посебно допринео некадашњи министар за приватизацију и функционер ДС-а Александар Влаховић, тако што је за време свог мандата (2001-2003) издао једно накарадно и незаконито мишљење. Суштина Влаховићевог мишљења и тумачења прописа лежи у чињеници да је он, у својству министра, заузео јасан став да пољопривредно земљиште у друштвеној својини, које обрађују пољопривредни комбинати и предузећа, такође представља предмет приватизације. Без обзира што је такав став био супротан Закону о приватизацији и Закону о пољопривредном земљишту, Александар Влаховић и дан-данас верује да није начинио грешку: „Ако је фирма била власник земље пре приватизације,

и ако је она ушла у вредност основног капитала те фирме, логично је да она и после приватизације буде у власништву те фирме“, правда се Влаховић („Курир“, 5. 7. 2011).

Прекрше закон и купе земљу...

Без обзира на одредбе Закона о приватизацији који децидирано прописује да „предмет приватизације не могу бити природна богатства и добра у општој употреби, као и добра од општег интереса“, данас су у Србији власници земљишта: Хрвати, Словенци, Американци, Ирци, Мађари, Албанци... Једноставно, „демократски“ режим је страним компанијама омогућио да купе пољопривредне комбината у Србији, и то „у пакету“ са десетинама хектара земљишта. Како? Између осталог тако што страна компанија са неког „егзотичног острва“ региструје предузеће у Србији, а потом се то лажно „домаће“ предузеће јави као купац на тендерској или аукцијској продаји. Други вид манипулације је тај да се страна фирма, пред Агенцијом за приватизацију, појави заједно са једном или више домаћих фирми, као члан конзорцијума купаца. Трећа опција је да пољопривредни комбинат прво купи домаћи купац (правно или физичко лице), а да након извесног времена пред-

узеће препрода страном купцу. У оваквим случајевима вешто се изиграва Закон о приватизацији, али и Закон о пољопривредном земљишту, који прописује (члан 72): „Пољопривредно земљиште у државној својини не може се отуђивати“.

Ако се има у виду податак да је у периоду од 2002. до 2006. године извршена приватизација преко 180 пољопривредних субјеката, може се само наслутити колико хиљада хектара државне земље је прешло у приватне руке. Неке информације доступне јавности указују да је реч о 350.000 хектара земљишта. Према речима секретара Удружења пољопривредника Привредне коморе АП Војводине Ђорђа Бугарина, странци су у приватизацији постајали власници већинског пакета акција неког пољопривредног комбината, а затим су имали могућност да откупе акције малих акционара и да постану апсолутни власници комбината. „Када то ураде, довољно је да ликвидирају предузеће, измире повериоце, и да као физичка лица постану власници имовине фирме, а то подразумева и пољопривредно земљиште“, објашњава Бугарин („В. Новости“, 23.6.2011). У већини случајева куповина појединих пољопривредних комбината је извршена због атрактивног земљишта. Неки купци су до српских ораница дошли да би их касније препродали по двоструко већим ценама, неки

Србија на добошу

да би се бавили аграром, а неки да би извршили пренамену земљишта и отпочели градњу индустријских, пословних и стамбених објеката.

Образац мешетарења у ПП „Ратково“

Како у праски изгледа то када се једна страна фирма на незаконит начин и мешетарењем „дочепа“ српског пољопривредног земљишта, на најбољи начин илуструје серија истраживачких текстова дневног листа „Курир“. Наиме, овај лист је недавно отворио аферу у вези са продајом 2.004 хектара пољопривредног земљишта Пољопривредног предузећа „Ратково“ из Раткова (општина Оџаци). Откривено је да је 2008. године финансијер ХДЗ-а и хрватски тајкун Марко Пипунић из Осијека, дошао до власништва над 2.004. хектара земљишта, без обзира на чињеницу да је странац и да по законима Републике Србије на то нема право. „Курир“ је обелоданио да је Пипунићева фирма „Нови аграр“ из Осијека која послује у саставу „Жито групе“, као власник 96,18 акцијског удела у ПП „Ратково“ ставила око 200 хектара земљишта под хипотеку банке. Претходно је Агенција за приватизацију продала ПП „Ратково“ домаћој фирми

„Алфа промет“ за свега 22 милиона динара, након чега је ова фирма хрватском тајкуну предузеће препротодала за око 13,5 милиона евра! Да апсурд буде већи, приликом прве продаје, према подацима Агенције за приватизацију, књиговодствена вредност капитала предузећа је износила 2.153.478 евра. Међутим, ове чињенице вештак Животин Јевремовић није могао да провери на

терену јер му је у ПП „Ратково“ речено да је „документација спаљена“.

Дакле, ова астрономска разлика у цени најбоље илуструје чињеницу колико је држава могла да заради новца да је предузеће продато по реалној, односно тржишној вредности. Суштина препродаје крије се у чињеници да је први купац ПП „Ратково“, домаће предузеће „Алфа промет“ ставио земљиште под

хипотеку, а за шта није могао да плаћа дуг. Хипотека је незаконито пренете у корист „Жито групе“ хрватског тајкуна Пипунића и тако је реализована продаја. Након препродаје предузећа страном купцу, било је очигледно да се цела прича врти око државног земљишта које је незаконито укњижено на новог власника. Потом се испоставило да је хрватски тајкун спровео фиктивну докапитализацију предузећа од 4 милиона евра, а затим исплатио радницима акције, и то свега 500 динара по акцији, чиме је обезбедио власништво од 96,18 акцијског удела. Након овог открића „Курира“ ре-

„шапу“ ставио на око 20.000 хектара обрадивог земљишта у Србији. Такође хрватски тајкун Иван Ерговић, преко своје „Нексе групе“, пазио је у Србији земљиште у склопу каменолома „Јелен До“ код Пожеге, ИГМ „Стражилово“ и „Полет“ из Бечеја. Затим, инвестициони фонд „Мидленд“ из Велике Британије купио је „Карнекс“ из Врбаса и тако дошао до 7.000 хектара земљишта. Предузеће „Унипром“ из Црне Горе купило је 2008. године шећерану у Ђуприји на коју је укњижено 50 хектара земљишта, на коме се између осталог налазе и поједине градске улице. Преко компаније „МК Ко-

ног земљишта у Србији најнижа у Европи. Примера ради, од 50.000 до 70.000 евра се креће цена хектара у Холандији, Данској и Италији, док је у Србији тренутно од 5.000 до 7.000 евра („Актер“, 12. 4. 2010).

Иначе, земљиште у Србији ће веома брзо бити „на мети“ страних купаца, јер се режим на то обавезао приликом потписивања Споразума о стабилизацији и придруживању са ЕУ (ССП). Питање стицања права страних субјеката над непокретностима у Србији, регулисано је прецизније члановима 53 и 63 ССП-а. Наиме, наша држава се обавезала да друштвима и „кћеркама“ страних предузећа у Србији омогући стицање права власништва на непокретност, док је огранцима страних предузећа у обавези да омогући издавање у закуп непокретности. Србији је остављен рок од четири године од датума ратификације ССП-а, да своју регулативу у погледу стицања права власништва на непокретностима, „усклади“ на такав начин да држављани ЕУ имају исти третман као и држављани Србије. Између осталог, то у практичном смислу подразумева промену прописа и давање могућности да странци и званично буду власници пољопривредног земљишта.

аговало је Министарство пољопривреде које је послало инспекцију у ПП „Ратково“ и Катастар општине Оџаци. Инспекција је утврдила оно што се од почетка могло наслутити, а то је да је земљиште ПП „Ратково“, уместо као друштвена својина с првом коришћења, укњижено као приватна својина. Дакле, епилог приче „Курира“ јесте то да је неко преотео и укњижио на своје име 2.004. хектара земљишта, без обзира што је реч о државном пољопривредном земљишту.

Страни мешетари

У Србији тренутно не постоји јединствена евиденција о свим површинама пољопривредног земљишта којима „газдују“ странци, али постоји доста примера који су познати јавности. Тако је својевремено хрватски тајкун и власник „Агрокора“ Ивица Тодорић купио „Дијамант“ и „Дијамант аграр“ из Зрењанина, „ПКБ Фриком“ из Београда, „Планту“ из Футога, „Банатска уљара“, ПИК „Сомбор“... Процењује се да је Ивица Тодорић своју

мерц“ тајкуна Миодрага Костића, до власништва шећерана по Војводини и пољопривредног земљишта дошла је и компанија „Nordzucker“ из Немачке. Власник чак три пољопривредна комбината и око 10.000 хектара земље у Војводини је и инвестициони фонд „Baltic Property Investment“ из Ирске.

ЕУ ће нам преотети оранице

Тешко је поверовати у тезу да ће пољопривредно земљиште, које је тренутно отуђено у корист страних тајкуна и компанија, једног дана поново бити враћено у државну својину, или пак продато домаћим купцима у Србији. Најсуровија реалност је да ће десетине и стотине хектара најплоднијег земљишта у АП Војводини бити препродато западним и европским мултинационалним компанијама по неупоредиво вишим ценама од цена по којима је претходно купљено. Чињеница је да сада није погодан тренутак за препродају, јер је цена хектара пољопривред-

Напад на државне интересе

Перфидна припрема ЕУ да изврши атак на пољопривредно земљиште у Републици Србији, захваљујући „мастилу“ из пенкала потпредседника владе Божицара Ђелића, још увек у стручној јавности не изазива оштре полемике. А по овом питању, ни из Владе Србије такође нема никаквих маркетиншких активности којима би режим покушао да објасни нацији зашто је добро да странци „за шаку евра“ купе сву нашу дедовину. Међутим, неспорно је да би политиком актуелног режима *Бориса Тадића*, за релативно кратко време, око 1,65 милиона хектара најплоднијег, обрадивог, српског земљишта у Војводини, могло да постане колонија европских и западних мултинационалних компанија. У том смислу, сваки квадратни метар земље који је у протеклој деценији доспео у руке страних тајкуна, биће препродат и експлоатисан на штету државних и националних интереса.

Режиму наложено да прода изворе воде

Све фабрике воде у Србији, режим је распродао страним компанијама, и то само представља увод у приватизацију локалних јавних предузећа која се баве водоснабдевањем грађана. По налогу ММФ-а, а кроз тзв. модел „јавно-приватног партнерства“, режим ће страним мултинационалним компанијама поклонити инфраструктуру водовода и све изворе воде, да би потом те исте компаније диктирале цену и убирале профит на продаји домаће воде становништву

Пише: Иван Нинић

Уједињене нације рангирале су Србију на 47. место по резервама здраве и питке воде у свету, што је веома значајна чињеница, ако се имају у виду очекивања да ће се у скорој будућности водити жестоке борбе за изворишта воде. Стручњаци кажу да ће борба за питку воду обележити 21. век, и то по узору на борбе које се на планети Земљи воде због експлоатације нафте. С тим у вези, неки показатељи говоре да Србија има преко 400 изворишта здраве, питке воде највишег квалитета, од чега се експлоатише мање од 20 одсто. У највећој мери експлоатацију спроводи 27 предузећа, која се баве флаширањем и

продајом воде на тржишту. Другим речима, власт у Србији је домаћим и страним приватним компанијама омогућила убирање енормног профита, и то на бази црпљења природног ресурса – воде. Веома брзо ће, на исти начин, кроз тзв. модел „приватно-јавног партнерства“, уследити и приватизација јавних комуналних предузећа која се баве пословима водоснабдевања грађана. Неспорно је да ће таква политика режима, на дугорочном плану, са аспекта стратешких и националних интереса, произвести несagleдиве последице по државу и нацију. Притом, треба отворено и на време признати јавности и грађанима да је распродаја водених ресурса ултиматум који „песнице“ финансијског глобализма, ММФ и Светска банка, постављају режимима неразвијених земаља, у које се свакако убраја и Србија.

Приватизација минералних вода

Српски Закон о водама утврђује да су воде „добро од општег интереса“ и да су „у државној својини“, као и то да воде и водно земљиште у јавној својини представљају „јавно водно добро“ које је „неућиво“ (члан 5). Такође је прописано да се над јавним водним добром може стећи „право коришћења“ искључиво у складу са законом. Кроз десетогодишњи процес приватизације и „транзиције“ у Србији, на импровизованим тендерима и јавним аукцијама, режим је немилице распродао фабрике воде, без утврђених критеријума и услова концесије. Неке од познатих страних компанија постале су водећи произвођачи флаширане воде у Србији, а уз купљену фабрику стекли су право од 99 година на експлоатацију природних изворишта воде. Странци су до изворишта воде долазили и преко Београдске берзе, куповином акција пунионица воде, што је случај прехранбене индустрије „Колинска“ из Словеније. Ова страна компанија је 2002. године прва стекла власништво над домаћом пунионицом воде „Паланачки кисељак“ из Смедеревске Паланке, тако што је откупила контролни пакет акција на берзи.

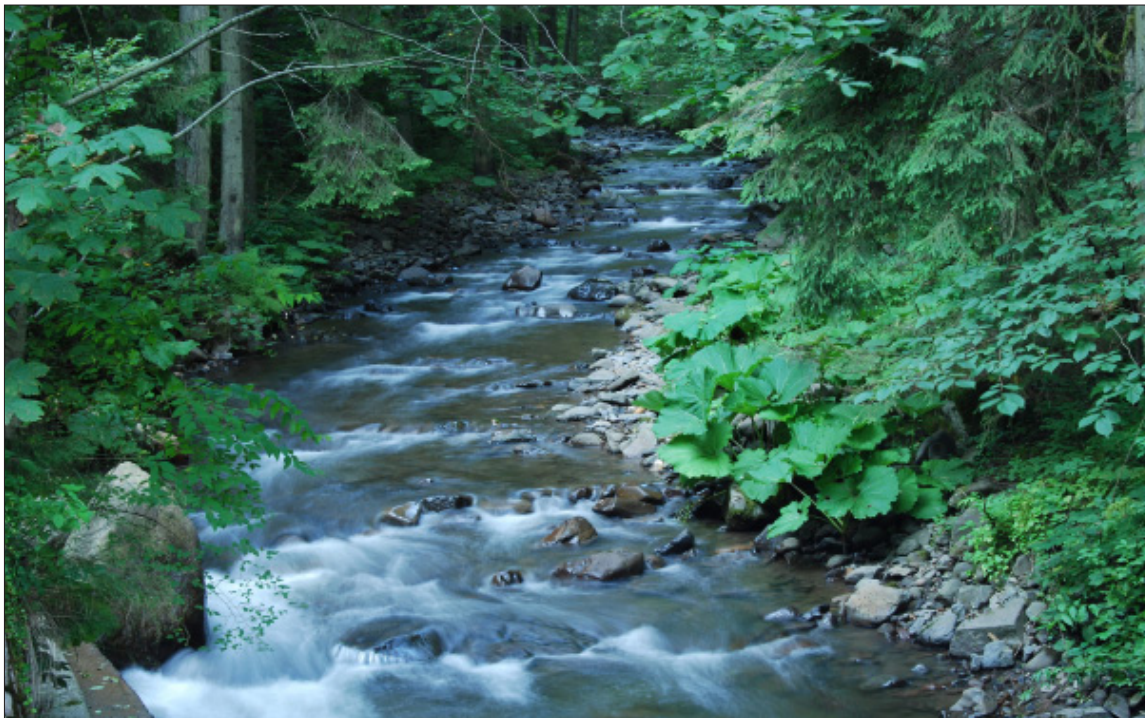
Једна од најзначајнијих приватизација фабрика воде у Србији одиграла се 2004. године, када је већински пакет акција српског бренда „Књаз Милош“ из Аранђеловца, откупила компанија „Danube Food Group“. Иначе, ова компанија је регистрована на Британским Девичанским Острвима и послује у саставу инвестиционог фонда „Salford“.

У фебруару 2005. године светске компаније „Coca-Cola“ и „Coca-Cola HBC“ купиле су, по цени од 21,5 милиона евра, српску фабрику „Властинка“ која производи минералну воду „Роса“. За 26,5 милиона евра

мо је увод у оно што тек следи, а то је приватизација државних предузећа која се баве водоснабдевањем грађана. Влада Србије ће овај задатак обавити по експлицитном налогу ММФ-а, а уз координиране

рима ММФ-а у Београду и чуо сам поједине чланове ове делегације како говоре: Продајте БВК. То је речено пре подне, онако незванично, а већ после подне су поједини наши менаџери тај предлог претворили

у званичан захтев“, открио је тада професор Ђорђевић. Он је обелоданио и то да је израђена студија под називом „Јавно-приватно партнерство за БВК“, која је коштала 4,1 милиона евра. Како је тада говорио професор Ђорђевић, за припрему приватизације ангажован је страни „трансакциони саветник“, односно компанија која ће своје услуге наплатити 1,3 милиона евра.

„Београдску индустрију пива“ која експлоатише и флашира минералну воду, купили су у јулу 2007. године литванска фирма „Alita“ и шведска фирма „United Nordic Beverages“. У септембру 2008. године, за 4 милиона евра држава је продала предузеће „Нова слога“ из Трстеника, које производи „Мивелу“, једну од најквалитетнијих домаћих вода.купац „Мивеле“ је београдски „Фриком“, чији је заправо власник „Агрокор“ хрватског тајкуна Ивице Тодорића. Фабрика минералне воде „Хеба“ из Бујановца, продата је у новембру 2008. године, за 2,5 милиона евра предузећу „Nectar“ из Бачке Паланке. У априлу 2011. године, држава је за 165 милиона динара, београдском предузећу „Invest-import International“, продала фабрику минералне воде „Милан Топлица“ из Прокупља. Међутим, на продајама свих ових фабрика и изворишта минералне воде у Србији режим се неће зауставити док не распрода све што може.

Српски водовод на мети ММФ-а

Приватизација пунионица и извора минералне воде у Србији, које су завршиле у рукама странаца, са-

активности Светске банке, Европске инвестиционе банке и Европске банке за обнову и развој. Јавна је тајна да неколико година уназад ММФ поставља ултиматум режиму у Србији, да се што пре крене у „реструктурирање“ и приватизацију свих 700 јавних предузећа. Да „тутори“ из Вашингтона остају истрајни у својим намерама види се и из последњег Меморандума о разговорима Владе Србије и ММФ-а, од 26. маја 2011. године. „Реформа највећег броја великих државних предузећа треба да има за циљ привлачење стратешких инвеститора“, наводи се у тексту меморандума и додаје: „Постигнут је начелан договор да би већину великих државних предузећа требало приватизовати“. Ово треба схватити као перфидно условљавање Србије, у замену за преко потребну кредитну подршку, што је у пракси већ виђено на катастрофалним примерима Боливије и афричких земаља.

Професор Грађевинског факултета у Београду и експерт за водно богатство, др Бранислав Ђорђевић, још у фебруару 2005. године, апеловао је на јавност и политичке странке да се не продаје ЈКП „Београдски водовод и канализација“ (БВК). „Присуствовао сам прегово-

Од тога град Београд сноси трошкове од свега 10.000 евра, док ће остатак платити понуђач који победи на тендеру. А консултант коме за руком пође да у БВК доведе „стратешког партнера“, требало би да добије провизију од 5 одсто, што је око 25 милиона евра. Према речима професора Ђорђевића, држава не сме да допусти продају БВК од кога зависи цео Београд, јер би то представљало ропство у сваком смислу.

„Пад“ првог водовода у Србији

Да режим у Србији показује опредељеност у беспоговорном извршавању налога ММФ-а, говори чињеница да се тренутно врше припреме за доношење Закона о јавно-приватном партнерству, који би требало да „отвори врата“ страним компанијама, које желе да загосподаре државном инфраструктуром и природним ресурсима. Истовремено, актуелни режим прави Стратегију реструктурирања комуналних предузећа у Србији, чији нацрт тренутно предвиђа да се приватизују само специјализовани водоводи. Према речима секретара Удружења за комуналну делатност Привредне коморе Србије, Бранимира Љу-

мовића, реч је о водоводима који се „баве искључиво производњом, канализацијом и пречишћавањем воде“. Он каже да су у питању водоводи у Суботици, Београду, Нишу и Новом Саду. Дакле, то су уједно и највећи комплекси водоводне инфраструктуре, па нема сумње зашто су се нашли на мети потенцијалних „инвеститора“. Међутим, без обзира што закон још увек не постоји, поједина државна предузећа на локалу већ су „закорачила“ у приватно партнерство са странцима.

Велика „прашина“ подигла се око припрема градских власти за увођење јавно-приватног партнерства у ЈКП „Водовод и канализација“ у Новом Саду. План градских власти је да град остане власник 51 одсто акцијског капитала предузећа, а да заинтересовани страни инвеститор преузме 49 одсто. Интересовање за овако примамљиву понуду показале су две компаније из Француске и по једна компанија из Немачке, Грчке и Израела. У јавности се „шушка“ да би Немци могли да ставе „шапу“ на предузеће, што није немогуће, ако се зна да је немачко предузеће „СIP“ изабрано за консултанта, који ће предложити „најбољи“ модел партнерства. Кључни страх код синдиката и грађана је да ће нови власник утицати на двоструко повећање цене воде, као што је случај у Румунији, Бугарској и Мађарској. С друге стране, градоначелник Новог Сада не искључује већи скок цене воде, али то правда објашњењем да ће град инсистирати да се „поскупљење одвија постепено и у дужем, вишегодишњем периоду“. Дакле, грађани Новог Сада ће странијој компанији поклонити инфраструктуру водовода и све изворе воде, да би потом та иста компанија дик-

тирала цену и убирала профит на продаји домаће воде становништву.

Лоби из Британије и сценарио из Боливије

Да се у сфери приватизације водоводних система не дешава ништа случајно, сведочи и једна публикација НВО „Светски развојни покрет“ из Велике Британије, под називом „Прљава помоћ, прљава вода: Притисак британске владе да се приватизује водовод и канализација у сиромашним земљама“. Аутори ове публикације упозоравају јавност на чињеницу да Велика Британија користи новац својих пореских обвезника, како би зарад интереса мултинационалних компанија, вршила притисак да земље у развоју приватизују своје водоводе и канализације. Наиме, Влада Велике Британије је до сада потрошила милионе фунти као помоћ при запошљавању консултаната из своје земље, који су имали задатак да саветују земље у развоју, односно да их наговарају да на управљање предају своје воде и водоводне системе страним компанијама, и то најчешће онима из Велике Британије или Француске. На овај начин „велики играчи“ стичу монопол у приватизацијама вода и водоводне инфраструкту-

ре, а самим тим и контролу на одређеним територијама. Цео процес се одвија под маском „међународне помоћи“ која „великодушно“ стиже од хуманитарних организација и финансијских институција.

Са каквим проблемом може да се суочи Србија уколико прихвати ултиматум да приватизује изворе воде и своју водоводну инфраструктуру, сведочи пример Боливије која је пре деценију и по поклекла пред притисцима Светске банке. Влада Боливије је приватној компанији „Аguas del Tunari“ дала концесију на експлоатацију и снабдевање становништва водом. Концесија је подразумевала експлоатацију свих водених ресурса, комуналних водоводних система, па чак и кишнице која се прикупи. Први корак концесионара био је повећање цене воде, и то за 35 одсто, што је почетком 2000. године изазвало масовне демонстрације у Боливији против приватизације водених ресурса. Протести су се проширили по територији целе земље, људи су гинули по улицама, демонстранти су хапшени, а све је довело до тога да власти Боливије прогласе ванредно стање у земљи. Да су власти Боливије начиниле катастрофалну грешку због концесије и „трговине водом“, најбоље илуструје наслов новинског чланка „Боливија жали због експеримента ММФ-а“, који је децембра 2005. године освануо у „Њујорк тајмсу“.

Док ММФ и режим у Србији припремају репризу сценарија из Боливије, грађани Италије су, средином јуна ове године, изашли на референдум и поништили Берлусконијев закон о приватизацији водовода, који је предвиђао да локалне власти приватизују водоводне системе до краја 2011. године. Дакле, изгледа да Србија спада у групу колонијализованих држава, које су поред права на управљање територијом изгубили право на управљање и експлоатацију сопствених извора воде.

Режим и јавна предузећа

Предизборна „патка“

Најава лажних јавних конкурса, укидање управних одбора, тзв. деполитизација у јавним предузећима, представља најобичнији демагошки и популистички производ маркетиншких штабова ДС-а и Г17 плус, које су се пуних десет година надметале за што бољи „плен“ у тим истим јавним предузећима. Тадић и Динкић ову тему експлоатишу како би прекрили криминал, корупцију и „испумпавање“ новца из јавних предузећа у сврху финансирања изборних кампања

Влада Републике Србије усвојила је 7. јула налог да сва министарства која у својим надлежностима имају јавна предузећа, морају убудуће да расписују јавне конкурсе за избор менаџмента, а исту обавезу имају и сва привредна друштва која послују у саставу јавних предузећа, односно чији је оснивач јавно предузеће. Према речима шефа Канцеларије за медије Владе Србије Миливоја Михаиловића, на министарствима и јавним предузећима је да одлуку владе спроведу у дело. Другим ре-

обавеза избора менаџмента јавног предузећа путем јавног конкурса, нити се било где у закону спомиње „јавни конкурс“ као правни институт. Прописано је да „директора јавног предузећа именује и разрешава оснивач“, што је у овом случају Влада Србије, као и то да се „оснивачким актом јавног предузећа утврђује мандат директора“ (члан 14). Дакле, формални предуслов за избор директора јавних предузећа (у даљем тексту: ЈП) путем јавног конкурса јесу измене и допуне Закона о јавним предузећима, а не препорука Владе Србије.

Јефтина демагогија и популизам

Тога се досетио велемајстор и фабрикант демагогије и популизма, лидер странке Г17 плус, односно тзв. Уједињених региона Србије (УРС), Млађан Динкић, који је тему „деполитизације и департизације“ ЈП препознао као погодну за експлоатисање у предизборне сврхе. Динкић је најавио да ће његов УРС, крајем месеца септембра, Скупштини Србије поднети Предлог измена и допуна Закона о јавним предузећима, што је с друге стране изазвало тензије унутар Демократске странке. Нема сумње да, кроз изјаве премијера Мирка Цветковића и препоруку Владе Србије, „демократе“ покушавају да на тему тзв. „деполитизације“ ЈП ставе тапију, односно да је на време „преотму“ од Динкића. Међутим, и једни и

други својим неискреним, односно популистичким и демагошким наступима, „млате“ празну сламу, да ће тобоже државним компанијама управљати искључиво „менџери“, „стручњаци“ и „нестраначке личности“. Главни разлог што су Г17 и ДС нагло почеле да се залажу за тзв. деполитизацију јесте намера да се прикрије криминал и корупција несагледивих размера у овим предузећима и да би влада сакрила своју одговорност за то.

Иако постоји озбиљно концепцијско мимоилажење, намере су, значи, исте. А о различитим концептима, најбоље сведочи Динкићева изјава да ће предложити „укидање управних одбора“ и Цветковићева

чим, оваква одлука владе више је декларативног карактера и нема снагу обавезности, јер је у колизији са постојећим Законом о јавним предузећима. Њиме се не прописује

изјава да ће „управи одбори руководити предузећима“, и то активно, уместо досадашњих састанака „једном у три месеца“. Према речима Сузана Грубјешкић, Г17 плус тражи „праве, а не намештене конкурсе и тотално повлачење из управљања јавним предузећима“, уз напомену да „не сме више да постоји подела партијског плена“. И сам Динкић признаје општепознату чињеницу, а то је да су сва ЈП до сада „странкама служила као партијски плен за запошљавање партијских кадрова“. Он каже да јавни конкурси нису довољни „јер они су већином били намештени“, да су у томе учествовале и да због тога носе одговорност „све странке“, укључујући и његову. „Али хајде да то данас променимо, сада смо с тим догурали до дна“, патетично поручује Млађан Динкић лидер странке „експерата“. Притом, заборавља да образложи улога своје странке у „намештању конкурса“, с обзиром да је у различитим владама Србије партиципировао још од новембра 2000. године.

Дужи мандат „експертима“

Режим обећава да ће процес тзв. „деполитизације“ у ЈП бити отпочет „ускоро“, али нема дилеме да је такво обећање производ маркетиншких тимова и изборних штабова странака Г17 плус и ДС. Тема јавних предузећа је увек актуелна и у предизборној кампањи може да буде изузетно профитабилна, нарочито ако се „експлоати-

ше“ под притиском „тутора“ из ЕУ. Заменик председника ДС-а Драган Ђилас каже: „Имамо договор у врху странке да почнемо да распи-

значило би да режимске странке унапред „безецују“ и „капаришу“ ЈП у страху од губитка избора и извршне власти. А уколико у закон буде

СРС: Тужилац да испита Динкића!

Српска радикална странка затражила је реакцију надлежних органа поводом недавне изјаве лидера странке Г17 плус и УРС-а, Млађана Динкића, да су „јавна предузећа странкама служила као партијски плен за запошљавање партијских кадрова“, као и то да су „сви конкурси за директоре у већини случајева намештени“:

– Позивамо Тужилаштво за организовани криминал да хитно реагује тако што ће испитати Динкића на околности ко, када и у којим јавним предузећима је запошљавао партијске кадрове и који све конкурси за избор директора јавних предузећа су до сада били намештени, ко их је наместио и, наравно, која политичка странка је од тога имала корист – саопштила је СРС.

сујемо конкурсе у јавним предузећима у којима смо ми одговорни“. „Врло брзо ћемо покренути тај процес, циљ је да се убудуће бира професионално руководство које неће зависити од политичких интереса у земљи“, обећава премијер Мирко Цветковић. Међутим, ако се питање разрешења и нових именовања менаџмента ЈП отвори пре избора, онда то са собом повлачи и одређене сумње. Наиме, готово већини актуелних директора двадесетак највећих ЈП у Србији четворогодишњи мандат истиче тек у другој половини 2012. године. Њихово разрешење пре истека мандата актуелне владе,

унета Динкићева идеја да мандат директора ЈП, уместо четири, траје пет година, то значи да нека нова влада Србије неће моћи да реши „тадићевце“ и „динкићевце“.

Такође, Динкић каже да ће његова странка тражити „укидање управних одбора“ и предлаже да Влада Србије у ЈП има само „представнике у надзорном одбору“ и то заједно са „представницима струковних организација које би бирала Скупштина“.

Бесмислене Млађине идеје

Евентуалним укидањем УО ЈП, држава остаје без икаквог увида у њихово пословање, без могућности доношења виталних одлука за конкретно ЈП, као и без могућности ограничења овлашћења директора. Да ли то значи да ће се све садашње надлежности УО ЈП, које нису занемарљиве, пребацити на неког појединца који ће се у јавност квалификовати као „менаџер“ или „експерт“? То што су актуелни састави УО у ЈП нестручни и неспособни, представља логичку последицу континуиране изградње партијске државе и једне штеточинске политике режима Тадић-Динкић. Додуше, ништа боља ситуација није ни са надзорним одборима ЈП, који би наводно сада „из нафталина“ требало да се пробуде, односно „повампире“. Нико у Србији не може да се сети било ког надзорног одбора ЈП који је нешто епохално уочио и због тога оштро санкционисао менаџмент ЈП. Пасивност и прећутно понашање политизованих управних и надзор-

них одбора ЈП, посебно је видљиво на примерима ухапшених партијских директора ЈП „Путеви Србије“ и ЈП „Железнице Србије“, Бранка Јоцића и Миланка Шаранчића.

Идеја да у надзорним одборима седе „представници струковних удружења“, сама по себи је бесмислена, јер би то поново значило улазак политичких експонената у ЈП, овог пута под маском „људи из струке“ и то по квотама које поделе режимске странке. У Срби-

ји готово да не постоји струковна организација која није политизована и која није под патронатом неке од режимских странака, а најбољи доказ за то јесте састав Привредне коморе Србије, у којој седе и којом управљају експоненти и финансијери ДС-а и Г17 плус.

Прикривање губитака, тендера и корупције

Да би остао истрајан и оригиналан у својој популистичкој и демагошкој глупости, Млађан Динкић предлаже да конкурсе за избор директора ЈП спроводе „професионалне агенције за управљање кадровима“, и то „уз контролу јавности“. Динкић, дакле, предлаже оснивање нових агенција и увећавање државног апарата који сада има преко 100 агенција и регулаторних тела. А онда би у тим агенцијама одлуке поново доносили представници делегирани од странака које чине владу.

Динкић вероватно мисли на агенције које би биле под патронатом странака, домаћих тајкуна или политичких партија, што би остављало утисак једног „општег цир-

куса“ у коме се одело не би „шило“ по „мерама покојника“, већ по жељама режимских странака. А колико је наш „покојник дугачак“, односно колико су ЈП у Србији проблематична најбоље говоре њихови рачуноводствени биланси стања и „успеха“. Наиме, од око 700 јавних предузећа на локалном и републичком нивоу, њих 99 одсто послује са губицима, због чега је акумулирани дуг ЈП од 2001. године до данас нарастао на 4 милијарде евра! Примера ради, губитак „Железница Србије“ у 2010. години износио је 170 милиона евра, губитак „Путева Србије“ преко 400 милиона, губитак „Јата“ око 250 милиона евра, итд. Сви губици се покривају из државног буџета, међународних кредита и кредита комерцијалних банака, и све то преко грбаче пореских обвезника.

Управо губици и лоше пословање ЈП директна су последица лошег руковођења, индиректног финансирања изборних кампања, као и криминала и корупције у сфери јавних набавки. Због заташкавања и прикривања ових чињеница, ДС и Г17 врше страховит маркетиншки „удар“ на тему „деполитизације“ ЈП, јер се плаше контроле и одговорности која може да уследи након промене власти. Неспорно је да су се све режимске странке у последњих 10 година грчевито бориле и надметале за што бољи „плен“ приликом расподеле директорских фотеља у ЈП. Зашто? Управо због јавних набавки које се мере стотинама милиона евра и које, нпр. у 2010. години, имају удео од 59 одсто у свим јавним набавкама државног сектора. Примера ради, годишња вредност јавних набавки „Телекома Србија“ је 2,6 милијарди,

„ЈАТ-а“ 10,6 милијарди, целокупног система „ЕПС-а“ преко 30 милијарди динара, итд. Чињеница је да онај ко управља јавним набавкама у ЈП, практично управља привредним системом, медијима, јавним добрима, политичким кампањама, итд.

Појава „Кришто“ као образац

Дакле, без обзира на сва замајавања јавности од стране ДС-а и Г17 плус, политичка пракса у Србији до сада није забележила случај да је неки „стручњак“ постављен на чело ЈП, а да притом, на директан или индиректан начин, није припадао некој од странака која пратиципира у власти. Најбољи пример како лажни квази-менаџер може да раскринка Динкићеву „митологију“ о „деполитизацији“ ЈП је чувени Бојан Кришто, некадашњи директор ЈП Аеродром „Никола Тесла“. Кришто је био лични „производ“ Млађана Динкића, „менаџер за пример“ и „нестраначка личност“ чије машинације је све време толерисала и покривала странка Г17 плус. Тај исти Кришто је „ухваћен“ у исплати стимулација и бонуса који су се кретали и до 10.000 евра, и у „пробијању“ Програма пословања ЈП Аеродром за 6,3 милиона динара, због чега му се суди у Привредном суду у Београду. Према томе, сваки концепт тзв. „деполитизације и департизације“ ЈП који се сервира од тандема Тадић-Динкић, у старту је осуђен на фијаско, попут обећања бесплатних акција од 1.000 евра, процвата „Фијата“ у Крагујевцу, отварања 200.000 радних места, бољег живот грађана, итд.

Р. В. С.

Не у НАТО

Посланици Српске радикалне странке Наташа Јовановић и Борис Алексић, током боравка делегације Скупштине Србије у седишту НАТО-а у Бриселу, званичницима Северноатлантске алијансе јасно су изнели став СРС-а према овој злочиначкој организацији, као и чињеницу да око 90 одсто грађана Србије не жели да наша држава уђе у НАТО. „Током ове посете једино су се посланици СРС-а изјаснили против уласка Србије у НАТО“, истакао је Алексић. Према његовим речима, представници напредњака су отишли чак корак даље и предложили да се Војска Руске Федерације повуче из Абхазије. Српска радикална

ји, али и о њиховој сарадњи са терористима Ал Каиде у Либији, а пре тога на Косову и Метохији и у Босни и Херцеговини, остали су без текста“, објашњава Алексић и додаје да су другог дана Наташа Јовановић дозволили да постави питање али не и њему. „Тражили су да се пре постављања питања изјасним да ли ће оно

низације јер је то супротно српским националним интересима. Протестујући испред зграде

Посланици Српске радикалне странке поново су дали подршку либијском вођи Муамеру ел Гадафију, овај пут у седишту НАТО-а. Када су Алексић и Јовановићева у сали извадили слику пуковника Гадафија, сви присутни, од званичника НАТО-а до представника осталих странака српског парламента, били су изненађени.

странка одавно упозорава да режим води Србију ка прикључењу НАТО-у, а сада је стигла и званична потврда. „Званичници НАТО-а су нам саопштили да заједно са режимом имају договор да се у Србији отвори Центар за обуку НАТО трупа, као и да је у припреми војна вежба НАТО трупа на територији наше државе“, рекао је Алексић.

Посланик СРС-а објашњава да су његовој колегиници и њему, првог дана током боравка у Генералштабу НАТО-а, дозволили да постављају питања, међутим другог дана се ситуација променила. Пошто је Српска радикална странка првог дана изнела много чињеница и оптужби на рачун НАТО-а, другог дана је Борису Алексићу забрањено да говори. „Када смо изнели чињенице о злочинима НАТО-а и убијању цивила у Србији, Републици Српској Крајини, Републици Српској, Либи-

бити попут оног које су поставили представници Демократске странке, који подилазе НАТО-у, а када су чули да неће, онда ми нису дозволили“, истиче Алексић.

Протест СРС због одржавања НАТО конференције у Београду

Неколико недеља пре тога функционери Српске радикалне странке су паљењем НАТО заставе изразили свој став поводом одржавање конференције НАТО-а у Београду. Спаљивањем заставе НАТО пакта, функционери Српске радикалне странке, посланици у Народној скупштини Републике Србије, у парламенту Аутономне Покрајине Војводине и одборници у Скупштини града Београда, послали су поруку да Србија никада не сме да постане члан поменутог орга-

Председништва поводом одржавања НАТО конференције у Београду, функционери Српске радикалне странке истакли су да се НАТО вратио на место злочина.

Јакe снаге жандармерије и полиције под пуном опремом за разбијање демонстрација нису дозволиле функционерима странке да уђу у зграду Председништва и предају писмо у коме се захтева да Борис Тадић поднесе оставку јер је Србију довео до окупације.

Када су припадници жандармерије и полиције опколили радикале, гурајући их што даље од Андрићевог венца, потпредседник странке Драган Тодоровић затражио је да покажу документ којим се забрањује прилаз радном месту Бориса Тадића: „Да ли имате неки писмени акт који можете да нам предочите? Ми ћемо као грађани који поштују закон, поштовати све што пише, без обзира да ли се са тим слажемо или не. Молим вас да ми га дате, ако имате, а ако немате, молим вас да нам омогућите да прођемо. Ми се понашамо као слободни грађани, имамо право да одемо до Народне скупштине и Председништва. То је наше право. Свакога дана овуда пролазимо и не видим зашто се данас толико вас овде оку-

пило да нас у томе спречите“, рекао је Тодоровић, истакавши да радикалима није циљ да се гурају са полицијом већ да се испоштује право на слободу изражавања. Уместо одговора, припадници жандармерије и полиције удвостручили су кордон испред зграде Председништва.

Коштунице, дај потписе за смену Тадића

Тодоровић је оценио да поменути чин најбоље показује карактер „издајничког режима Бориса Тадића“. Према његовим речима, они који су се наводно залагали за демократију, данас спречавају посланике Српске радикалне странке да на легалан начин изразе свој протест против НАТО скупа. „За нас је апсолутно недопустиво да злочинци који су нас бомбардовали 1999,

само петсто метара од овога места имамо НАТО поклоне из 1999. године. Морамо због бројних жртава, због оних 89 деце, да кажемо Бо-

Потпредседник странке Милорад Мирчић упозорио је да режим ради против интереса и воље народа који не жели да Србија уђе у НА-

Протестујући против одржавања НАТО конференцији у Београду испред зграде Председништва Републике Србије, функционери Српске радикалне странке носили су транспаренте „Убица се враћа на место злочина“ и „НАТО=Злочин“.

рису Тадићу и свим осталима, да за НАТО пакт у Србији нема места“.

Народ против уласка Србије у НАТО

Члан Председничког колегијума СРС-а Борис Алексић нагласио је да је НАТО пакт терористичка и злочиначка организација. „Ако неко не жели да слуша радикале, нека

послуша стручњаке из Швајцарске. Професор Данијел Гензер је навео, у својој књизи `Тајне НАТО армије`, да је НАТО војска учествовала у терористичким операцијама широм Европе, да су преко паравојних формација учествовали у убиству Алда Мора, да су ликвидирали европске политичаре кад год

су стигли, а да је основни циљ тих атентата био да се одговорност за њих припише Москви. Дакле, одавно је откривена умешаност НАТО пакта у терористичке операције. НАТО је ступио у уништавање старе Југославије спроводећи најтежи злочин по међународном праву, злочин против мира. Данас нико на Западу не говори о злочину против мира, иако је то био највећи злочин за који се судило после Другог свет-

ТО: „Хоће да Србија има дилему да ли треба ући у НАТО или не. Та дилема се решава на основу мишљења већине. Ми, српски радикали, овде, са својим највишим представницима, показујемо какво је расположење већинске Србије. Она не жели у НАТО пакт, не жели да се удаљава од братске Русије, а било каква веза са НАТО пактом нас све више удаљава од братске Руске Федерације. Руски народ и руско руководство дају пуну подршку нама Србима, Србију подржавају у свим њеним покушајима, нарочито у очувању Косова и Метохије“. Мирчић је оценио да се Тадић боји сопственог народа. Протестно писмо које је требало да буде прослеђено Борису Тадићу прочитао је потпредседник СРС-а Зоран Красић, док је горела НАТО застава и певало се „Спремте се спремте четници“.

Красић је нагласио да се писмо подноси у име породица жртава НАТО агресије, од Републике Српске Крајине, Републике Српске, Савезне Републике Југославије, до Републике Србије. И у име 80 одсто грађана Србије, који се противе уласку у НАТО. „Ово је право место за изражавање протеста против НАТО-а, против чињенице да НАТО формира војску `независног Косова`, што НАТО пакт и ЕУ отимају Косово и Метохију. А сутра, ко зна шта. Желимо, на овај начин, да спречимо Бориса Тадића у овом својеврсном суициду који је наменио српском народу“.

Р. В. С.

они који нам отимају Косово и Метохију и који су омогућили да нас на Косову и Метохији черече и да продају наше органе, данас спречавају нас, посланике Српске радикалне странке, да изразимо протест. Протестујемо против организације која широм света убија невинне људе. Као што је то радила у Србији, данас то ради у Либији, а сутра ће у Сирији, у Ирану, у свакој другој земљи где за то буду имали политички интерес“, истакао је Тодоровић. Он је позвао Бориса Тадића да сиђе са власти, јер није заслужио да буде председник Републике Србије. Потпредседник СРС такође је поновио позив Војиславу Коштуници да ДСС да своје потписе за смену владе Мирка Цветковића и Бориса Тадића.

Генерал Божидар Делић подсетио је на многобројне жртве НАТО агресије у Србији, поручивши да народ, за разлику од власти, служи памћење: „Да се нисмо данас овде окупили, могло би да се каже да смо народ који има кратко памћење. На

правих организатора разбијања Југославије, а то су САД, Немачка, Ватикан и НАТО пакт“.

Протестно писмо Председничког колегијума Српске радикалне странке Борису Тадићу

Борисе Тадићу,

Никада у скорој историји Србија и српски народ нису били тако понижени као за време твоје издајничке владавине. Довео си Србију до окупације – бацао си је на колена пред Бриселом и Вашингтоном. Брутално кршиш Устав и тргујеш српском територијом као својом прђијом. Са лакоћом си згазио све државне и националне интересе. Одрекао си се Косова и Метохије. Угрозио си опстанак Републике Српске.

Са лакоћом жртвујеш и Србију и часне српске главе зарад бедног останка на власти. Најгоре је што ниједног тренутка ниси показао ни трунку кајања. Грчевито си стегао фотељу умишљајући да нико и ништа није изнад тебе.

Твој страх од губитка власти сада је увећан чињеницом да је Запад успео да пронађе оне који поседују већи издајнички капацитет од тебе – Томислава Николића и Александра Вучића. Очигледно је да НАТО спрема своје нове кандидате за изборе у Србији. Ова двојица убеђују чиновнике по Бриселу и Вашингтону да много боље могу да им служе и да много брже могу да испуњавају њихове захтеве.

Чињеница да има горих од тебе неће те ослободити одговорности за почињено. Кад - тад ћеш одговарати због издајничке политике.

За тебе постоје само амерички и британски интереси и интереси крупног капитала – тајкуна. Интереси обичног човека, интереси грађана не постоје. Од њих си створио армију незапослених, сиромашних, ојађених и понижених.

Испунио си све захтеве оних који су нас бомбардовали, убијали децу и који нам отимају територију. А сада си их, као врхунац понижења Србије, позвао да на нашој земљи организују скуп своје злочиначке организације. НАТО скуп у Београду представља коначно амнестирање њихових злочина – разбијања Југославије, агресије на Савезну Републику Југославију, стварања терористичке државе „Косово“ на једној страни и стварања послушничке, клијентске државе Србије на другој страни.

Тадићу, да ли твоја спремност на понизно испуњавање захтева оних који су учинили највећа зла нашем народу и нашој земљи, има граница?

Твој циљ је да уведеш Србију у НАТО и тај процес си већ започео – НАТО службеници већ седе у српским институцијама. Твоја погубна прозападна политика води ка уништењу наше државе и народа. То мора да се заустави. Једини спас за Србију је твој одлазак са власти. Зато Српска радикална странка захтева твоју смену и смену твоје владе.

Београд, 10. јун 2011.

Прогнана породица Вујичић 16 година чека кров над главом

Пензијом од 92 евра плаћају кирију од 150 евра

За 16 година прогонства, изгубили су Душана, главу породице, који је пре три године преминуо од рака, а једна од пет кћери, Стана, ове године је на Видовдан доживела мождани удар и налази се у болници. Кућа и имање у месту Горња Присега код Кључа у Федерацији БиХ су спаљени, а у општини Кључ су им рекли да немају новца ни за обнову ни за откуп, па немају где да се врате

Разговарао:

Владимир Мишковић

Србија је са око 300.000 прогнаних људи на првом месту по броју у Европи, показују подаци UN-HCR-а. Велики број прогнаних лица суочава се са мно-

гобројним животним проблемима. Испод доње границе сиромаштва живи чак око 50 хиљада људи. Највећи проблем прогнаних људи су нерешена стамбена питања, одузета станарска права и материјална егзистенција. Комесар за избеглице, Владимир Цуцић, недавно је изјавио како је у колективним центрима било смештено око 6.000 људи, али је Комесаријат тај број протеклих неколико година „смањио“ за око 2.000, па ће до краја године Комесаријат за избеглице укупно затворити 15 колективних центара.

Каква судбина чека прогнане који напусте колективне центре, најбоље показује страдање седмочлане породице Вујичић, протеране у муслиманско-хрватској офанзиви 1995. године из свог дома у околини Кључа, која већ 16 година живи као подстанар у београдском насељу Карабурма. За тих 16 година, изгубили су Душана, главу породице, који је пре три године преминуо од рака, а једна од његових пет кћери, Стана, ове године је на Видовдан доживела мождани удар и налази се у болници. Кућа и имање у месту Горња Присега код Кључа у Федерацији БиХ су спаљени, а у општини Кључ су им рекли да немају новца ни за обнову ни

за откуп, па немају где да се врате.

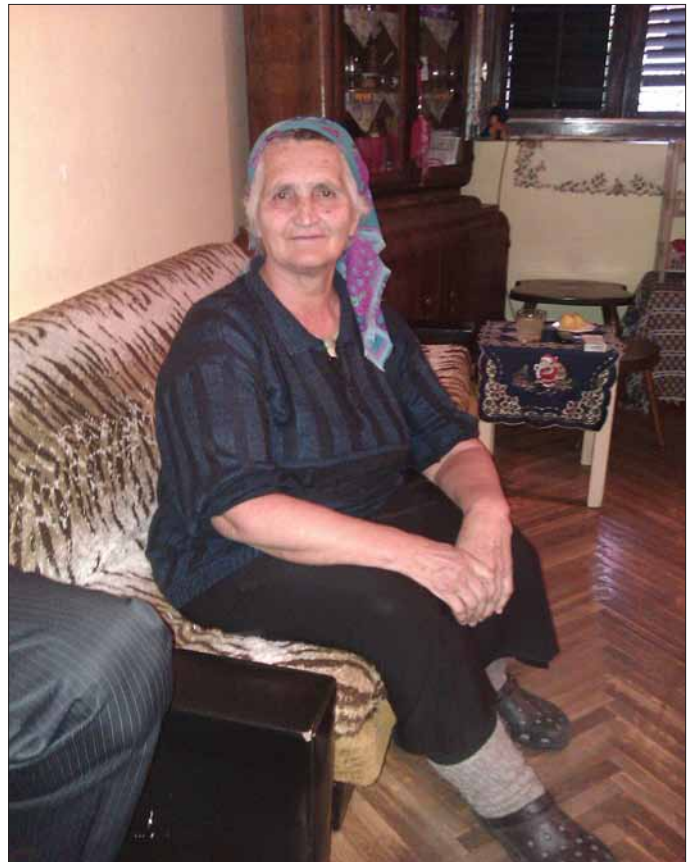
Вујичићи зато већ више од 10 година живе у малом, дворишном стану од 40 квадрата, у Хозе Мартиновој улици на Карабурми. Неугледна кућица ниског крова у дну дворишта, једва видљива са улице, скрива судбину многих прогнаних Срба. Малена и узана врата, али увек отворена за путнике намернике, испуцали, али свеже окречени зидови и плафон, стари и дотрајао, али чист и редовно одржаван намештај, показују како изгледа када се једна домаћинска породица нађе на рубу егзистенције.

У скромној, старачкој одећи, али поносног држања и готово дечијих, живахних очима, дочекује нас бака Босиљка Вујичић. Са својим покојним супругом Душаном изродила је пет кћери, Милку, Стану, Љиљану, Биљану и Милену, које су јој подариле седморо унучади: Јовану, Драгославу, Александру, Невену, Новицу, Милицу и Јелену. Са радошћу, поносно набраја имена својих кћери и унучади, али са сетом и тугом говори о свом завичају.

– Било нам је лијепо, имали смо

имање, овце, шљиве, четири хектара шуме. Сада тога више нема. Терка ми је обишла земљу и рекла да боље да не идем, јер је призор такав да га нећу преживјети. Имању се не може ни прићи, јер је све зарасло. Тешко је кад све је изгубиш, али најтеже ми је било када сам изгубила мужа – са сузама у очима говори бака Босиљка.

Вујичићи су првих неколико го-

дина прогонства добијали мало брашна и уља од Црвеног крста, али за смештај и кров над главом су морали сами да се снађу, плаћајући месечну кирију од 150 евра, јер од

Људске судбине

обећаних станова за прогнане није било ништа. Из Комесаријата за избеглице су пре неколико година захтевали од Вујичића да узму личне карте, а када су остали без избегличких легитимација, остали су и без било какве помоћи и здравственог осигурања. А помоћ им је преко потребна, јер је бојлер у купатилу већ годинама неисправан, па су Вујичићи принуђени да греју воду на старом шпорету на дрва, а и кров повремено прокишњава.

– Мучили смо се и прије него што је Душан оболио. А кад је умро од рака прије три године, остали смо сами. Дјеца су ми зарађивала тако што су чистила станове. Од мужа ми је остала пензија од 92 евра. Радио је 40 година у „Шипаду“, али му једно вријеме нису уплаћивали радни стаж, па је пензија остала мала. Чувала сам по више унучади одједном, јер нас је у овом малом стану знало бити по десеторо одједном, па смо спавали и на поду – описује бака Босиљка.

Због тешког живота, породица се из године у годину осипала. Ћерка Љиљана са децом Невеном и Новицом данас живи у Приједору, ћерка Милка са децом Јованом, Драгославом и Александром у Вишњичкој Бањи, ћерка Биљана са ћеркицом Милицом у Борчи, а са баком Босиљком су остале да живе ћерке Стана и Милена, која је самохрана мајка маленој Јелени. Стана је једина имала редован посао, продавајући чајење на пијаци, али је на Видовдан доживела мождани удар и сада је у болници. Власник тезге ју није пријавио као радницу, па Вујичићи не знају како да плате трошкове лечења.

– Да није било ћерке и зета из Приједора, не би имали новца да сахранимо мог Душана. Сада када је Стана, из чије зараде смо плаћали кирију, у болници, не знамо како да од моје пензије од 92 евра платимо кирију од 150 евра – пита се бака Босиљка Вујичић.

Сви их заборавили осим радикала

Милена Вујичић, ћерка баке Босиљке и самохрана мајка мале Јелене, каже да у кући не могу скупити новац ни да оду на своју земљу и посете уништено имање, јер воде свакодневну борбу за пуко преживљавање. Она подсећа да се још њен покојни отац Душан обраћао за помоћ Канцеларији председника републике и Комесаријату за избе-

глице, који су га тада „позвали на стрпљење“. Душан је преминуо чекајући помоћ државних органа у Србији. Милена додаје да су се за помоћ обраћали свим политичким странкама, али и Центру за социјални рад.

– Ниједна друга странка нам није помогла осим Одбора Српске радикалне странке на Палилули. Центар за социјални рад нам је одговорио како нам може помоћи само ако имамо инвалида у породици. Две године пред смрт отац ми је од можда ног удара био шлогиран, а од тог социјалног нисмо добили ни пелене за одрасле. Шта сад, треба неко да узме моторну тестеру и сече нам ноге и руке како би

нам признали да смо социјални случајеви – пита се у очају Милена.

О тешком положају у коме се налази породица Вујичић новине су писале још 2006. године, када је Душан Вујичић био жив. У поменутом тексту писало је како се за прогнана лица тада градило 570 станова. Вујичићима до сада, а од тада је прошло пет година, нико није понудио кључеве нити једног од тих станова.

После званичног захтева ЕУ да Београд призна Приштину фактичким путем

Србија склопила први међудржавни споразум са тзв. Косовом

Први званични споразум између власти државе Србије и тзв. Косова склопљен је 2. јуна 2011. године. Њиме је, са 40 месеци закашњења у односу на САД и ЕУ, Србија прихватила формална обележја шиптарске државности. На документима и личним исправама Срба, као и регистарским таблицама, убудуће ће стајати жуте звезде са државне заставе „Косова“, а исправе из Србије биће укинуте.

Режим Бориса Тадића поносан је на ово проевропско достигнуће. Испуњен је задатак Европске уније да пре кандидатуре за чланство успоставимо „добросуседске односе са Косовом“. Демократе рачунају са тиме да ће бирачи ради сна о ЕУ зажмурити на примену Ахтисаријевог плана о надгледаној независности. Према том плану, први корак није да формално, него практично признамо „Косово“. То ће се урадити техничким, практичним одредбама

о томе како ће Срби да обављају свој свакодневни живот у новој НАТО држави Косово. О њима се не преговара, већ се само у јавности ствара привид да две стране разговарају о нечему што је Финац већ предвидео.

Монтирани преговори

То је признао и сам шеф српског преговарачког тима Борко Стефановић, када су га посланици Српске радикалне странке „притерали

уза зид“ на седници заказаној на иницијативу СРС. Упитан да ли је признавање тзв. Косова услов за улазак у ЕУ, одговорио је:

– Тачно се зна шта ће која страна у преговорима добити. То ће, наравно, у Београду и Приштини бити другачије приказано, али то тако и треба да буде. Али то нико неће да каже.

Застрашујућу изјаву, Стефановић је дао званично, а не као лични став, и при том није демантовао да је Влада Србије, ради ЕУ, ушла у процес фактичког при-

знања Косова.

– Стефановић нам није саопштио шта добија Тачијева терористичка и сепаратистичка власт, а шта Борис Тадић. Само је подвукао да је све договорено унапред и показао да је власт спремна да, на путу за ЕУ, учини све што се од ње тражи, укључујући предају Косова и Метохије – истакао је Борис Алексић, после седнице парламента.

Како нас је Београд довео додде? Пошто је тврди блок земаља који

предводи Русија, успешно закочио даља признања лажне државе, Вашингтону је било неопходно да Србија покаже да попушта. Београд је кобајаги инсистирао да се организују нови преговори, и технички разговори су организовани на брзину. Европске дипломате су у то време (последњих годину дана), званично постављале само хашки услов. Онда смо испоручили Младића.

Паралелно са тим привели смо крају прву рунду техничких преговора који су организовани само да би Србија кренула у фактичко признање независности. Зато, у том последњем турнусу разговора у Бриселу, током маја и јуна, долазе две прецизне директиве које се тичу Косова, а не Хага.

Тадићева Албанија

– Амерички дипломата Џералд Галучи изјављује да ће Србија морати да призна Косово ако жели у ЕУ. Интересантно, Тадић баш у то време оцењује да би Србија могла да живи са Великом Албанијом, ако би се тако споразумели. Тако смо 3. јуна добили доказ да је Влада Републике Србије усвојила нови концепт, Велике Албаније. Пошто је председник починио ово кривично дело и погазио Устав, врата су била отворена да немачки амбасадор слободно, 23. јуна, тражи да Србија де факто, ако већ неће декларацијом, призна Косово, јер ЕУ не може

имати интерес да поново прими неку земљу са нерешеним територијалним питањем – навео је Алексић.

Он је подсетио да су сличан став 22. маја изнели и представни-

ци највећих странака у немачком парламенту, током посете нашој земљи, а да је, пре тога, државни секретар у МИП Немачке Ворнер Хојер изјавио да се „од Србије тражи да успостави добросуседске од-

носе“. Тако је, у густој евро-магли, припремљен терен. Постало је очигледно да се процес фактичког признавања независности захуктава, да би, првог викенда у јулу, Влада Србије, уз посредовање ЕУ, директно са шиптарским сецесионистима у Бриселу склопила споразум.

Шта смо добили

Добили смо оно што је рекао Ахтисари. За почетак, у новој држави – нове исправе. Шиптари ће практично направити попис Срба, да се зна где који живи, колико нас је доле, куда се крећемо... Али, Стефановић тврди да смо у ствари добили слободу кретања! Каже, сада када Срби узму пасоше са косовским звездицама, и косовске регистарске таблице, моћи ће слободно да иду по целом Косову! Као да су Шиптари убијали, парчали и протеривали Србе, зато што смо имали погрешне регистарске таблице. Амерички циљ није да сви који живе на Косову имају један пасош, него да тзв. Косово буде етнички очишћено до краја и постане НАТО држава за успостављање новог поретка.

И зато је у ствари овај споразум погубан. Он је омогућио следећу фазу Ахтисаријевог плана – рушење српског севера и успостављање косовске власти на територији целе НАТО државе. Западни аналитичари су од почетка упозоравали да север мора пасти, јер Србима јужно од Ибра даје наду да на Косову и Метохији ипак могу да опстану и да на, макар једном делу његове територије делују српске институције. Онда је режим у Београду почео да укида једну по једну институцију,

а да гради шиптарске. Нада је још постојала, јер је север био миран, пошто шиптарски терористи нису смели да упадају и чине злочела. Сада смеју. Влада Србије им овим споразумом гарантује да ће смети

да се слободно крећу. Али и да се убацују у Ниш, Лесковац, Прешево, Медвеђу, Санџак. Ако им буде фалила длака са главе, ништа од европске будућности. А ако Срби доле буду опет страдали, то ће бити питање за шиптар-

ско правосуђе. О томе ће се управо договарати на следећим састанцима у Бриселу. И Борко Стефановић то зна, јер је тако рекао Ахтисари, али не сме да призна.

Биће кажњени за издају

– Шеф тима за одбрану Косова мора да престане да нас убеђује да је за нас боље да прихватимо власт

Напредњаци се одрекли Косова и Метохије

На седницу парламента посвећену, између осталог, и Косову и Метохији, СРС је позвала председника и премијера Србије, Бориса Тадића и Мирка Цветковића. Међутим, они нису дошли на заседање. Од директних креатора противуставне политике у сали је био присутан само министар за Косово и Метохију Горан Богдановић, док је Борко Стефановић стигао са великим закашњењем. Недолазак државног врха потврдио је да о јужној српској покрајини не одлучује парламент Србије већ Брисел и Вашингтон, те да о том питању власт нема зашто да полаже рачуна јавности.

Међутим, недолазак опозиције, напредњака, пре свега Томислава Николића, били су јасан показатељ да ти људи нису издали само идеју Велике Србије, већ да су се одрекли и Косова и Метохије.

терористе Тачија него издајнице Тадића, и да нам је боље да градимо шиптарске институције а урушавамо српске. Распустили смо осам локалних самоуправа, направили четири шиптарске институције. Ви нас терате да прихватимо Косово. А одговорно тврдим да ће српског народа бити само толико колико буде јаким српских институција на Косову и Метохији – поручио је у Скупштини Србије Љубомир Краговић.

Он је истакао да демократе обмањују народ да ће споразум са Приштином донети бољи и безбеднији живот, исто као што су лагали и за Тадићев фамозни план од шест тачака, те да је опет реч о великој лажи и издаји. Уосталом, и сам Стефановић је дан после склапања споразума изјавио да Албанци „једва чекају да Србе испрате кроз Мердаре“, и поручио да је на Косову против Срба све, од политичара до, „ако хоћете, НАТО“.

– То што је урадила влада и што ради председник Борис Тадић је кривично дело. Оно неће застарити. Пре или касније, мораће да одговарају за своја дела – истакао је Борис Алексић.

Вратити УНМИК

Радикали су сагласни да је излаз у поновном успостављању мисије Уједињених нација. Као што је влада дала поверење Еулексу, сада би требало да га одузме.

– Да би се Србија одбранила, мора да се поузда у УН, Устав, Резолуцију 1244 у којој се изричито наводи да су Косово и Метохија део Републике Србије, односно Савезне Републике Југославије, у резолуцији које су претходиле Резолуци-

ји 1244 и у Париски споразум. Још имамо шансе ако се окренемо мултиполарном свету који предводи Русија, уместо да се потчињавамо униполарном поретку који заводи Америка – подвукао је Алексић.

Пошто ова власт то неће, неопходно је да народ, који мора бити једини прави суверен у земљи, узме власт у своје руке – и то фактички, ако не „де јуре“.

Р. В. С.

Терор над Србима се наставља

Ни две недеље након што је посланик Српске радикалне странке Борис Алексић поставио питање премијеру Мирку Цветковићу, министру унутрашњих послова Ивицу Дачићу и министру за Косово и Метохију Горану Богдановићу, шта је држава предузела да би заштитила грађане Републике Србије које је шиптарска терористичка власт 28. јуна на Газиместану брутално претукла, малтретирали а затим и ухапсила, одговор није стигао

У време док трају срамни преговори између режима Бориса Тадића и шиптарских сепаратиста, чији је циљ да се далеко од очију јавности спроведе фактичко признање НАТО државе, привремени шиптарски органи на све могуће начине спроведе терор

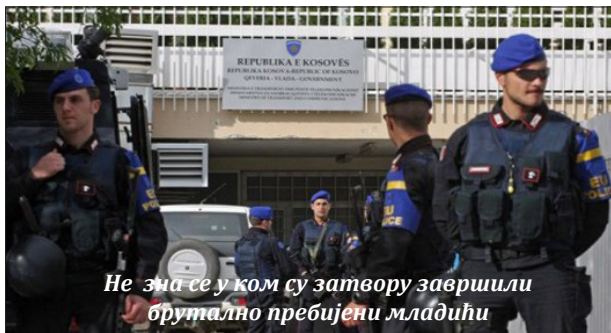
предузела да би заштитила грађане Републике Србије који су 28. јуна брутално претучени, малтретирани и ухапшени, одговор није стигао.

Према тврдњама очевидаца, младићи су брутално, без икаквог повода, претучени приликом хапшења, при чему су им нанете тешке телесне повреде.

Младићи су на силу извучени из возила, нису пружали отпор нити ичим изазвали шиптарску терористичку полицију да употреби прекомерну силу. Сви покушаји родитеља да добију додатне информације о стању у којем се налазе, тежини за-

свестио се и није знао чиме су га после тукли. Освестио се у полицијској станици у Обилићу“, изјавио је Пантовић за Курир.

Случај брутално претучених младића није усамљен. Након што су шефови преговарачких тимова Београда и Приштине, Борислав Стефановић и Едита Тахири, саопштили да су постигли договор о слободи кретања, припадници терористичке јединице „Роса“, тзв. косовске полицијске службе, више од сат времена, 3. јула, малтретирали су Р. Стевића из Угљара, јер је, на свом аутомобилу имао таблице са ознакама Републике Србије. Стевић је у касним вечерњим сатима заустављен на улазу у Приштину, где су му припадници „Росе“ поломили регистарске та-

Не зна се у ком су затвору завршили брутално пребијени младићи

над Србима шаљући им јасну поруку да за њих нема места на Косову и Метохији. Судница петорице младића које су шиптарске терористичке власти брутално претукле и ухапсиле 28. јуна на Косову и Метохији, само због тога што су носили обележја Републике Србије, и даље је неизвесна. У тренутку писања овог текста, тим поводом се нико од званичних државних органа није огласио. Режим Бориса Тадића уопште није заинтересован за грађане Србије и њихова људска права. Зато су Славко Ђордан, Марко Ранковић, Горан Бјелогрић и Марко Јефтовић из Крагујевца и Милош Трицковић из Власотинца препуштени сами себи у затворима на Косову и Метохији. Ни две недеље након што је посланик Српске радикалне странке Борис Алексић поставио питање премијеру Мирку Цветковићу, министру унутрашњих послова Ивицу Дачићу и министру за Косово и Метохију Горану Богдановићу, шта је држава

добијених повреда, указаној лекарској помоћи и врсти оптужби које им се стављају на терет остали су безупешни. Огорчени отац једног од ухапшених младића, коме је ускраћено да види сина, изјавио је за медије да сумња да се краде на времену како би нестали трагови пребијања деце. Адвокат Љубомир Пантовић, који заступа ухапшеног Славка Ђордана, рекао је агенцији Бета да је његов клијент брутално претучен приликом хапшења, да су му нанете тешке телесне повреде, по телу има много модрица, поломљен нос, испод очију има подливе. Он је уједно демантова изјаву потпредседника тзв. Косовске владе да се његов брањеник добро осећа. „По Ђордановој изјави, тукло га је најмање десет полицајаца, бацили су га на хаубу аутомобила где је ударио главом, оборили су га на земљу, тукли рукама, ногама и пендрецима. Оне-

Шиптари тукли, Еулекс гледао

блице са ознаком Приштине које издаје МУП Србије и слупали ауто. Ово се десило само један дан пошто је направљен, за режим историјски споразум између Београда и Приштине, који је погубан за нашу државу јер води ка фактичком признању независности Косова.

Питање о терору над Србима на Косову и Метохији је, по свему судећи, још једно у низу непријатних питања које ће остати без одговора.

Р. В. С.

Шиптарски терористи настављају вишевековну асимилацију српског становништва на Косову и Метохији

Срби постали Албанци

Више од 10 000 Срба са Косова и Метохије је за само неколико месеци асимиловано у тзв. Косоваре. Шиптарска сепаратистичка власт масовно од Срба прави Албанце мењајући њихова презимена са «ић» у презимена која имају завршетак са «ки». Поред тога, у матичне књиге се као националност уписује „Косовар“ уместо Србин.

Први откривени случај био је Никола Гавриловић, а нове пријаве стижу свакодневно. Ипак, тзв. заменик шефа МУП Косова, Саша Радић, саопштио је да није нашао ниједан случај промењеног презимена и одбацио је оптужбе да се Србима нарушава етнички иден-

титет. Он није демантовао да припадници КПС хапсе Србе који имају нова документа из Србије и да их предају судији за прекршаје, где бивају кажњени зато што се нису пошиптарили. Претходно пролазе кроз полицијску тортуру и премлаћивање, а последњи такав случај, међу десетинама пријављених, је Србин Марко Весић из Племетине. Тачан број прекрштених Срба се не зна, пошто новинари, који се распитују код албанских званичника, добијају претње да је „боље бити опрезан и не дизати беспотребну тензију, јер то нико неће донети добро“. Тадићеви министри ни даље неће да открију шта су се договорили у Бриселу, али се нешто да наслутити из изјаве министра унутрашњих послова у тзв. влади Косо-

ва Бајрама Раџепаја за КиМ радио:

„На Косову сви морају да имају косовска документа. Све не легалне, српске паралелне институције на Косову, мораће да се укину до 1. новембра. Тада сви регистри и књиге прелазе у надлежност косовске државе“.

Паралелно са асимилацијом спроводи се и избацивање ћирилице. Закон о службеној употреби језика и писма не примењује се. Ћирилица је званично писмо на Косову и Метохији, а користи се само на пасошима и личним картама.

– Прекрајање српских имена је омиљена асимилаторска метода Шиптара кроз историју, са циљем да што више измене етничку слику Косова и Метохије. Ово ме асоцира на Ибрахима Ругову који је српског порекла, а чија је породица у последњих стотинак година променила име и презиме. Нажалост, није једини. Бивши православни и римокатолички хришћани, углавном Срби, преласком на ислам, морали су мењати хришћанска презимена, која су се завршавала углавном на „ић“. Ти Срби потичу из старих тзв. лараманских, двоверничких муслиманско-хришћанских породица – каже историчар др Никола Жутић, који је о овој теми писао у књизи „Ватикан и Албанци у 20. веку“.

Денационализација Срба променом имена нарочито је вршена током окупације Косова и Метохије од нацифашиста, односно балиста у Другом светском рату. Нестајању Срба су доприносили Турци, Аустријанци хабзбурговци, италијански фашисти, немачки нацисти, Брозови комунисти, а данас евроамерички неолиберали. Ватикан и ислам су одиграли најперфиднију улогу римокатоличешком и исламизацијом. Срби су тако, према Жутићевим речима, исламизацијом постајали Арнаути, будући Албанци. А друга варијанта је била преобраћење Срба у Хрвате, римокатоличешком у селима Јањево и Летница.

Успостављањем редовне црквене хијерархије у Србији, како каже др Жутић, појачан је прозелитизам (мисија над православним Србима на простору Косова и Метохије).

– Године 1918. успостављене су границе новоосноване Београдско-смедеревске надбискупије која је покривала територију Србије која је обухватала и Скопску бискупију, односно тзв. новоослобођене крајеве Косово и Метохију и Рашку област. Успостављање редовне римокатоличке црквене хијерархије у Србији било је нови импулс за офанзиван римокатолички продор у Србију. Тада је порастао број римокатолика на Косову и Метохији, на челу са мисионарима, односно жупницима који су били директно из Албаније, па чак и Словеније. Словенци су били мисионари широм Краљевине Југославије, па тако и на Косову и Метохији – каже Жутић.

За преобраћање Срба су нарочито важни албански држављанин Лазарус Миедија и жупник Тарабулус. Миедија је одмах после Првог светског рата био постављен на чело Скопске надбискупије, без сагласности српске владе, и већ тада је била изражена антисрпска делатност римокатоличке хијерархије на Косову и Метохији. „Због таквог дејствовања „Миедија је био на удару државних органа па је већ крајем 1921. напустио надбискупију скопску. Међутим, он је битан јер је био повезан са жупником Тарабулусом који је познат по раду на албанизацији Срба Косова и Метохије“, казује др Жутић.

– Познато је његово писмо из 1921. у коме предлаже арнаутизацију Срба римокатоличке вере и тим поводом од Миедије тражи одређену количину новца да се таква антисрпска акција изврши. То су информације о којима сведоче архивски документи из Архива Југославије у фонду Ватиканског поштанства – истиче наш саговорник.

Р. В. С.

Тадић штити Николића

Наставља се пракса да Борис Тадић, преко Административног одбора, штити Томислава Николића и напредњаке

Административни одбор Скупштине Србије већ годину дана избегава да на дневни ред стави предлог за одузимање посланичког имунитета лидеру Српске напредне странке Томиславу Николићу, што најбоље показује да СНС и даље ужива заштиту владајуће Демократске странке.

ство наручено од Луке Бојовића, челника „земунског клана“, и да је ту тврдњу државним органима Републике Србије пренео Милош Симовић. Прича је касније, како тврди Шаровић, додатно осмишљавана, улепшавана и допуњавана. „Због ових монструозних лаж, и породица др Војислава Шешеља, његова

не, никаквог одговора није било и онда је поново писао у марту 2011. године и даље нема било каквог одговора, дакле, наставља се пракса да политички очух Томислава Николића, Борис Тадић, преко Административног одбора и Ненада Константиновића, штити Српску напредну странку – указује Шаровић.

И Вучић заштићен

Осим Николића, и Александар Вучић ужива заштиту ДС-а од кривичног гоњења, преко инструментализованог правосуђа.

– Поднели смо и кривичну пријаву против Александра Вучића и Симовићевих адвоката због тврдњи да је наводно председник Српске радикалне странке наредио убиство Николића. Ниједна од три кривичне пријаве није процесуирана и ја тражим одговор од председника Владе Републике Србије, тражим одговор од МУП-а и тражим одговор од Министарства правде Републике Србије, зашто је то тако. Да ли је могуће да председник било које парламентарне странке може бити изложен таквом медијском линчу, а да држава не учини било шта да га заштити – пита Немања Шаровић.

Борис Тадић, преко свог посланика и председника Административног одбора Ненада Константиновића, опструира кривичне поступке против Томислава Николића по тужбама Српске радикалне странке.

Чувају му имунитет

Навршила се пуна година откако је Томислав Николић у јавност изнео најмонструозније и најгоре могуће оптужбе против председника Српске радикалне странке, др Војислава Шешеља, чиме је изазвао озбиљно узнемиравање јавности. Према тврдњама народног посланика СРС Немање Шаровића, он је тада у садејству са председником Србије, Борисом Тадићем, и министром полиције, Ивицом Дачићем, у јавност изнео најмонструозније и најгоре могуће оптужбе против председника Српске радикалне странке, др Војислава Шешеља. Преко листа „Блиц“, а затим и преко свих осталих дневних новина у јавност је пласирана лаж како је наводно др Шешељ из хашке тамнице наручио убиство Томислава Николића. Тврђено је како је уби-

супруга, његова четири сина, његови унуци, које нико није имао да заштити јер се он већ девету годину налази у Хашком трибуналу, прошла је кроз прави медијски линч и пакао“, истакао је Шаровић.

Како је МУП касније потврдио да је реч о неистинама, Војислав Шешељ, Елена Божић Талијан, Вјерица Радета и Немања Шаровић поднели су кривичне пријаве против Николића. Поступак још није почео јер Демократска странка избегава да се Административни одбор изјасни о Николићевом имунитету.

Шаровић је подсетио да је Војислав Шешељ поднео кривичну пријаву против Томислава Николића, а Елена Божић Талијан, Вјерица Радета и он поднели су кривичне пријаве против Николића због ширења лажних вести и лажних оптужби.

– Судија Вук Рабреновић, који води овај поступак, два пута је писао Административном одбору Народне скупштине РС, тражећи да се у складу са законом, одбор изјасни о имунитету Томислава Николића и да тај поступак може даље да крене. Он је писао у септембру 2010. годи-

Борисови пулени

Томислав Николић и Александар Вучић су од самог оснивања Српске напредне странке под заштитом Тадића и бројни су примери који доказују да је Демократска странка директно учествовала у стварању „напредњака“.

Не сме се заборавити да је СНС, уз помоћ истог административног одбора и Ненада Константиновића, украла мандате Српској радикалној странци. По наређењу Тадића, Административни одбор је донео одлуку да мандати припадну групи грађана коју је предводио Николић.

Када се погледају бројни примери сарадње ДС-а и СНС-а, као и помоћ коју Николић и Вучић добијају од демократа, поставља се

јасно питање који је мотив Бориса Тадића да помаже странку која га наводно напада. Заштита Николића од кривичног гоњења најбоље показује да је сукоб СНС-а и ДС-а најобичнија фарса и представа за бираче, и да би после наредних избора Тадић и Николић могли да заиграју у истом евроунијатском тиму.

Р. В. С.

Студирање само за оне са дубоким џепом

Анкета коју је редакција „Велике Србије“ спровела међу београдским студентима потврђује сурову реалност да школовање постаје привилегија богатих

Разговарала:

Милица Оташевић

Већину родитеља матураната који желе да наставе школовање на факултетима пробија хладан зној од саме помисли на издатке у намери да свом детету обезбеде услове за студирање и бољи живот. Свесни су да без обзира на чињеницу да је дете сјајан ученик и има довољно знања, ипак, „пут“ до индекса и дипломе није тако јефтин. Школовање у Србији одавно је постало скупо за академце. Анкета коју је редакција „Велике Србије“ спровела међу студентима Београдског универзитета потврђује „суровост“ цене школарина, односно, да ако имаш пара можеш наставити школовање. И у случају да је угрејана столица у комбинацији са срећом дала успеха и да је бруцош ушао на буџет, то никако не значи да је добио бесплатно школовање. Прво је неопходно одвојити неколико хиљада динара за добијање самог индекса. Након тог корака, студенту, наоружаном бескрајним стрпљењем и изузетно отпорним живцима, преостао је до дипломе још мали милион других трошкова од неколико десетина хиљада динара. Тај износ је међутим, иако висок, много мањи него за самофинансирајуће студенте или оне који студирају на неком од приватних универзитета. Иако је ове године већина факултета оставила исту висину школарине као и лане, тај износ је и даље неприхватљив за џеп већине грађана Србије чији стандард је из дана у дан све нижи. Колико је висока школарина, потврђује и све већи број понуда банака за издавањем наменских кре-

дита за плаћање школарине. Тако скупе школарине на факултетима многи родитељи ће платити наменским, али и класичним готовинским кредитима са роком отплате од три године до 60 месеци. Неке од банака одобравају ове новчане позајмице без учешћа и депозита.

Плати па студирај

Уз препоруку младима да упишу само акредитоване факултете, студенти који се одреде за групаацију природних наука, по речима надлежних, себи су обезбедили, ако имају добар просек студирања, да цео образовни циклус, на основним, мастер и докторским студијама буду финансирани од државе. Додуше, исти признају да ни у природним наукама не могу сви профили да нађу посао, али је објективно већа могућност за студенте који студирају факултете природних наука да пре нађу посао, а самим тим и могућност обезбеђења економске egzистенције. Мада редови у бироима и задруга-

ма за запошљавање, као и „изузетна посећеност“ сајмовима, много боље показују каква је тренутна потражња младих умова у земљи.

Маја Роквић, студент друге године Филолошког факултета на смеру Руски језик, почела је да размишља да због школарине од 119.000 динара (без цена уџбеника, скрипти, уписа што је још додатних 15.000), промени струку и да упише неку „сродну“ високоструктурну или вишу школу.

– Руски језик сам заволела од петог разреда основне школе. Моја жеља да студирам управо овај језик била је спој лепог, корисног и амбиције да што боље упознам људе, културу и земљу која ме одушевљава. Амбициозна сам и покушавам да се изборим за буџет, иначе мој сан да дипломирам и наставим усавршавање руског језика, доводи се у питање, каже Маја и објашњава да упркос томе никад није планирала да напусти земљу или да студира ван наших граница.

– Познајем девојке које су ди-

пломирале како на овом тако и на другим смеровима, а да нису успеле да нађу посао у својој бранши. Дипломирани филолози раде „понешто“ хонорарно или код приватника ван своје струке. Ако са своје 22 године напустим ову земљу, ко ће да остане? Реално, на нама је будућност, а верујем да ће бити промена и да неће заувек бити овако лоше, без могућности за нас младе, закључујући будући професор руског језика.

Сан да једног дана постане политичар и да се бори за правду и опште добро у својој земљи, Милошу Хркаловићу, студенту треће године на смеру политикологије, био је окосница да упише политичке науке. – Рекао бих да желим да научим теорију коју ћу после у пракси да применим. Наравно, без подршке родитеља не бих могао да се изборим за свој сан иако сам на буџету. Школарина је 90.000 динара, али мислим да није примерено нити реално да цене књига и скрипти, буду по 2.000 динара. Ако томе додам и познату јавну тајну да неки професори инсистирају на куповини својих књига само због потписа, што је услов за излазак на испит, онда долазимо до чињенице

мора да се постави питање како је то могуће, пита се Милош и објашњава да већ годинама уназад влада клима да политиколози немају запослење. Како каже, превелика је конкуренција, и да је неопходно спровести неку стратегију или план да се едукују стручњаци у на-

ног дана своју приватну праксу као адвокат, иако знам да је то тешко остварљиво, објашњава Данијел.

Једино приватни факултети и приватне високошколске школе, „задовољно“ трљају руке јер су се цене студирања на државним факултетима скоро изједначиле са

Најскупље је школовање у Србији

Према анализи Центра за образовне политике, просечна цена школарине у Црној Гори је 500 евра, у Хрватској од 750 до 1.250 евра, док су у Словенији студије на државним факултетима бесплатне. За разлику од земаља у региону, студенти који не успеју да упишу факултет на терет буџета на Универзитету у Београду, плаћаће своје студије од 45.000 до 240.000 динара! Година самофинансирајућег студента на Новосадском универзитету коштаће од 54.000 до 125.000 динара. Школарина на факултетима Крагујевачког универзитета је од 30.000 до 170.000 динара. У Нишу година кошта од 45.000 до 100.000 динара. На Приштинском универзитету, са привременим седиштем у Косовској Митровици, од 18.000 до 100.000 динара, а на државном универзитету у Новом Пазару од 50.000 до 110.000 динара.

мери преквалификације. Неопходно је да се умање и школарине, све зарад доступности послова, иначе нам прети сценарио као у Шпанији, где је 44 одсто младих незапослено, а тај „тренд“ се све више шири по Европи.

Апсолвент права Данијел Петровић, такође потврђује Милошеве речи и објашњава да данас имаш опцију да, ако хоћеш да студираш, мораш да радиш јер је школовање прескупо и постаје све више привелегија богатих. – Иако имам своје приходе, прошлу годину студија успео сам да платим захваљујући родитељима јер је износила више од 800 евра. Одувек сам хтео да будем правник, да се бавим политиком како бих учествовао и допринео променама које су нам очито неопходне.

У својој понуди они омогућују, како својим будућим полазницима тако и студентима, „боље“ услове и олакшице приликом плаћања али и студирања.

– Кад сам уписивала Факултет за трговину и банкарство на Алфа Универзитету (некадашњи Универзитет Браћа Карих), прво што сам погледала јесу смерови и, наравно, цена школовања. Истина, у понуди је било и да се школарина плаћа у више рата, што је пресудило. Знала сам да желим да учим школу за ревизију и контролу јер је то посао који је данас међу најтраженијим и постоји перспектива да се нађе посао у тој области. Цена школовања је била идентична као и на државном факултету. Без хонорарних послова и без помоћи породице, не бих успела школовање да приведем крају, искрено одговара апсолвент Андреа Ађанчић чија је жеља да настави усавршавање својих студија, али једино ако се након дипломирања запосли у некој банци.

Млади су сагласни у оцени да еноормне школарине не може да прати све тањи српски џеп. Истичу да држава мора прецизно да се одреди да ли жели да улаже у образовање или не. Такође поручују да се улагање у знање и образовање вишеструко враћа, или и разочарано констатују да премијер и министри то не схватају.

Р. В. С.

да је код нас школовање прескупо. Имао сам прилике да посетим Факултет политичких наука у Бањалуци где је све дупло јефтиније, онда

не. Свесни смо корупције свуда око нас која је и непријатељ број један нашег поретка и будућности за нас младе. Волео бих да имам јед-

Нестало две-три хиљаде пацијената!?

Директор Републичког завода здравственог осигурања, др Александар Вуксановић, недавно је обавестио јавност да је РЗЗО урадио ревизију листа чекања за две кардиохируршке интервенције: уградњу бај-паса и вештачких залистака: На њихов допис, упућен на 1.800 адреса, одговорило је само 384 људи! Једва нешто више од 20 одсто! Где је преосталих 1.416 пацијената? Куд несташе? Умрли? Нашли решење ван земље? Директор РЗЗО је најавио да ће, након ревизије и свих других листа чекања, за месец дана бити прецизирано и јавности саопштено колико пацијената у Србији чека на операцију на срцу, јер до тада здравствене установе имају рок да савне податке које оне имају, са онима које су достављене РЗЗО. Др Вуксановић није пропустио да упути речи упозорења установама у којима се лече кардиохируршки болесници: „Здравствене установе су дужне да се изјасне шта је са преосталих 1.400 болесника који нису одговорили на наш допис, да потраже те људе, да им поново упуте позив. Пратићемо проценат оних који се одазивају на позив за операцију. Уколико нам само 40-50 одсто пацијената, од броја који нам је пријављен, одговори, сматраћемо да установе манипулишу здравственим системом Србије“.

Ако смо добро разумели директора РЗЗО, Србија би коначно требало да добије јединствене листе чекања за кардиохируршке интервенције! Односно – то би могло значити да у будуће неће бити прескакања!? Била би то јако лепа вест, али како то извести у хаосу који је у здравству направио бивши министар на таласу уцена Г17 плус, да ће напустити владу уколико се не усвоје накарадни закони које је уосталом сам предлагао, иако је још тада било озбиљних упозорења да ће они произвести ово што

сад гледамо и доживљавамо, многи, нажалост, на сопственој кожи. Међутим, како је и глувоћа један од овдашњих специјалитета, закони каквих нема нигде у свету, про-

ко због тог пропуста), али и да му операција уопште није потребна, притом – сумња се да су неки пацијенти стављани на листу чекања, онако, за сваки случај, нека се на-

шли су у парламенту и сад беремо горке плодове: високу корупцију, дискриминацију, али и високе стопе умирања од болести које се могу спречити. Којих је размера хаос, најречитије говори сам директор РЗЗО: „Циљ РЗЗО јесте да спречи да листе чекања не одражавају реалне потребе кардиохируршких болесника (постоји сумња да је тога било, прим. аут.). Кад је РЗЗО кренуо са „чишћењем“ листа, на њима се налазило 2.315 пацијената. Избацивањем дуплих имена и оних са погрешним матичним бројем (како је то могуће, прим. аут.), на списку је остало 1.800 људи (500 мање). Протеклих дана смо чули и нешто што је на граници здраве памети – када се неко не појави на операцији која је заказана, што се, кажу лекари, догађа, сматра се да није благовремено обавештен (одговара ли не-

ђу на њој, уколико би им операција на срцу затребала у будућности!!!

Игре, игрице и поигравања...

У свему томе има и нешто добро. Уколико је мање оних који чекају на операцију, то би могло значити да и нисмо толико болесни колико су нас плашили. Али, логично се намеће следеће питање: Да ли је уопште било потребно ангажовати болницу у Турској где су наши пацијенти одлазили на операције, што је из касе РЗЗО, за коју ових дана чујемо да произвођачима лекова дугује 14 милијарди динара, потрошено два милиона евра? Биће да се неко са грађанима Србије грубо, не само играо, већ и поигравао, али и наругао целом систему који је неспособан да се од таквих манипу-

лација брани. Сетимо се само не-
годовања домаће стручне јавности
након најаве тадашње директорке
РЗЗО, Светлане Вукајловић, да ће
пацијенти моћи да се лече у Тур-
ској. Али бивши министар и бивша
директорка РЗЗО, на аргумен-
тане примедбе, као и толико пута
раније, нису се обзирали. Садашња

директорка приватног дома здра-
вља „Једро“, Светлана Вукајловић,
настојећи да нас убеди у оправда-
ност одлуке да пацијенти иду у ино-
странство на лечење, изнела је по-
датак да на операцију на срцу чека
4.300 болесника. Само годину дана
након те њене изјаве, чујемо да је
нови директор РЗЗО затекао листу
од 2.315 пацијената, испоставило
се да их је само 1.800, али на позив
одговара само 384 пацијента. Овде
ни математика не може да помогне,
кад РЗЗО, најмоћнија финансијска
институција у земљи кроз чије ра-
чуне прође, према проценама, бар
3,5 милијарде евра годишње, ни-
је информативна онако како су
одавно све финансијске институци-
је у белом свету, чак и у Албанији.
Очигледно, када грађанима треба
узети један динар провизије за нај-
мању трансакцију преко личног
рачуна, сви су у јединственом ин-
формационом систему, а кад треба
положити рачуне где и како се тро-
ше паре пореских обвезника, посеб-
но у здравству, онда система – нема!

„Дедиње“ јабука раздора?

Добри познаваоци прилика
у здравству тврде да је државно
здравство постало полигон за обра-
чун кадрова ДС-а и Г17+, али и по-
вратни из СПС-а. Листе чекања су
изненада постале главна тема, др
Станковић је тим поводом посетио
и Институт за кардиоваскуларне
болести „Дедиње“, где су, из неких
разлога, листе чекања најдуже. По-

гледали смо листе чекања које је
„Дедиње“ пријавило РЗЗО. Оно што
смо затекли на сајту здравственог
фонда, више је него депримирајуће
– на операцију срца у тој установи
чека 2.827 пацијената (ажурирано
2. јуна ове године). На коронаро-
графију чекају 434 пацијента, на
катетеризацију 805 пацијената (за
63 пацијента интервенција је
заказана за 2015. годину!), на
реваскуларизацију мио-
карда са уградњом стента 128
пацијената, на реваскулариза-
цију миокарда „бај-пас“ хирур-
гијом чека 717 пацијената, (од
тога за 2014, ако дочекају – 202

пацијента). Такође, на Институту
„Дедиње“ на уградњу пејс-мејкера
чека 101 пацијент, дефибрилатора
134 пацијента, вештачких валвула –
1.212. пацијената, од тога 152 чека-
ће 2014. годину да би стигли на ред!
Директор „Дедиња“, кадар ДС-а,
приликом посете министра Станко-
вића завапио је да се подигне нова
зграда, прошире капацитети и тако
реши проблем чекања. Проблем ка-
дрова није помињао, а управо је то

проблем свих проблема, јер, у Срби-
ји тренутно има само 46 кардиохи-
рурга. За коју годину, њихов број ће
се преполовити природним одла-
ском у пензију велике већине ових
лекара. Да ли су баш највећи про-

блем капацитети или лоша органи-
зација, или, нешто треће? Сетимо се
листа чекања на онкологији, када
су у Сремској Каменици предност
имали страни осигураници, док су
наши таворили, и имали могућност
да листу чекања прескоче, нарав-
но – за паре! Иста је формула и код
кардиохируршких болесника. Ди-
ректор „Дедиња“ не пропушта да
се хвали како су се у тој установи
лечили пацијенти из других земља,
како су приходи „Дедиња“ били сјај-
ни! Све је то лепо, али само ако по-
стоји вишак капацитета, а сад види-
мо да има мањак! Дакле, и овде су
се листе чекања нагомилале, јер су
домаћи пацијенти били у подређе-
ном положају у свом систему здра-
вственог осигурања, у оном у који
су улагали паре, да би неко други
био паметнији од њих и то дебело
уновчио, а њих оставио да чекају.

Немања Ненадић, програмски
директор „Транспарентност Срби-
ја“, не крије изненађење „нестан-
ком“ тако великог броја пацијената,
због којих се колико до јуче, дизала
велика галама по медијима и пози-
вали пацијенти да иду у Истанбул
на операције. Ненадић сматра да
би морало да се утврди како је до-
шло до тога да у једном тренутку
има толико људи на тим листама,
а онда их одједном, нема. Како је
могуће да то до сада нико није при-
метио? Уколико листе чекања нису

биле ажуриране и није било потре-
бе за плаћањем тих интервенција
у иностранству, онда се поставља
питање оправданости трошкови-
ва из касе РЗЗО, сматра Ненадић.

Р. В. С.

Режимска елементарна непогода

Пише: **Владимир Мишковић**

У ноћи између 24. и 25. јуна ове године Србију је задесила једна од највећих временских непогода у новијој историји.

Невреме је погодило Ниш, Чачак, Ариље, Ивањицу, Крушевац, Ужице, Краљево, Лучане, Алексинац, Бајину Башту, Чајетину, Лесковац, а град величине кокошијег јајета уништио је скоро све пољопривредне усеве и летину у том делу Србије. Страдали су бројни кровови, прозори, пластеници и аутомобили. У Ариљу је проглашена ванредна ситуација, а Алексинац је неколико дана био без струје. У многим воћњацима и на парцелама засађеним малинама завладала је права пустош после олујног невремена које је протутњало Србијом. Укупна штета је процењена на око 40 милиона евра, а влада Мирка Цветковића је обећала помоћ од свега 36,7 милиона динара. Народни посланик Српске радикалне странке из непогодом тешко погођеног Алексинца, Милован Радовановић, оцењује да се причињена штети мери са око 10 милиона евра и да је помоћ државе занемарљива. Према његовим речима, Штаб за ванредне ситуације општине Алексинац утврдио је огромну штету у висини од 10.000.000 евра на јавној расвети, стамбено-пословном простору, аутомобилима и 10.000 хектара пољопривредног земљишта, од којих је 5.000 хектара уништено од 30 до 50 одсто, а других 5.000 хектара у размери од 80 до чак 90 одсто.

– Влада Србије је наменила свега 8.000.000 динара општини Алексинац за санацију штете. То је, најблаже речено, непримерен однос према грађанима и неадекватан износ с обзиром на размере ката-

строфе – истиче Радовановић.

С обзиром на размере катастрофе, поставља се питање: Где је била и шта је урадила српска противградна заштита? Према званичним подацима, шест радарских центара пратило је кретање невремена и градоносних облака, а испалено је приближно 500 ракета из више од 200 противградних станица. Одмах се може закључити да је из сваке појединачне противградне станице испалено у просеку свега две до три ракете, што је апсолутно недовољно. Милован Радовановић је уверен да би штета од невремена могла да се спречи, или у великој мери ублажи, да су противградне станице имале довољан број ракета на располагању.

– Утврђено је да су противградне станице располагале са једном до четири ракете, а стандард за овакве ситуације је минимум 14 ракета. Чуо сам и информације да је Северноатлантска алијанса пре неколико година забранила и у великој мери ограничила режиму Бориса Тадића у Србији употребу противградних ракета, јер им омета комуникацију током прелетања авиона и снимања терена – објашњава Радовановић.

Шта би још могао бити узрок недовољном броју ракета у противградним станицама? Неочекиван долазак невремена? Тешко. Само 15 дана раније, невреме праћено олујним ветром и градом погодило је општину Вршац и нанело велике штете усевама, а у неким местима страдало је и до 90 одсто засејаних

површина. Надлежни су имали довољно времена да се припреме за олују и попуне залихе противградних ракета. Да би се добио одговор

на питање зашто у противградним станицама није било довољно ракета, потребно је вратити се годину дана уназад. Стручњаци процењују да је за тзв. мирне године, када се не очекује велики број градобитних дана, за српску противградну одбрану потребно обезбедити око 15.000 пројектила. И кад год се одређен број ракета потроши, лагер се мора допуњавати. Међутим, почетком 2010. године, у новинама је осванула вест да је влада уштедела 1.700.000 евра на набавци противградних ракета. Пошто је режим Бориса Тадића одлучио да се штеди на стварима на којима се никад не сме и не може штедети, донет је закључак да ће 2010. године бити довољно око 7.000 ракета, дакле дупло мање, рачунајући и оне које су биле на залихама од прошле, 2009. године. Резултат прошлогодишње „штедње“ су штете у општинама и градовима: Богатић – штета процењена на 100.000.000 динара, Нови Сад – 130.000.000 динара, Зрењанин – уништено преко 60.000 хектара пољопривредних површина и

600 кровова кућа итд. Укупно штета коју је нанео град у прошлој години, износила је више стотина милиона евра. Уштеда од 1,7 милиона евра на противградним ракетама само прошле године грађане Србије коштала је више стотина милиона евра у уништеној летини, смрсканим стакленицима, поломљеним цреповима на крововима кућа и полупаним аутомобилима.

Ракете о трошку сељака

После тог пресипања из шупљег у празно нико се није сетио (или није хтео да се сети) да је суштина проблема у премалом броју противградних ракета и катастрофа се поновила и ове године. Тако је министар унутрашњих послова Ивица Дачић, после обиласка невременом погођеног Крушевца, 26. јуна ове године, изјавио како је заправо највећи проблем то што је „веома мали број пољопривредних газдинстава осигуран, тако да је штету практично немогуће наплатити“, додајући да „не верује да држава може свима да исплати праву надокнаду“. Он је указао и да „држава и локалне самоуправе треба да подстакну пољопривреднике да осигурају своја газдинства“, али ипак напоменуо како је влада пре неколико дана наложила хитну куповину 3.000 противградних ракета, додуше тек после невремена и огромне штете. Дакле, Дачић у први план не истиче кривицу владе већ наводну кривицу пољопривредника што нису осигурали своју летину. Дачића не занима то што је за осигура-

ње само једног хектара земљишта, у зависности од културе која је засађена, потребно на хиљаде динара, што ретко који осиромашени и ојађени српски сељак има да плати.

Сличан став изнео је и начелник Сектора МУП-а за ванредне ситуације (у чијој је директној надлежности противградна одбрана), Предраг Марић. Он је рекао да је током

невремена „испаљено више од 500 противградних ракета“, али и да би „усеве од града требало штитити и кроз повољне полисе осигурања“. Марић је истакао да су „ракетe испаљене и два сата пре почетка невремена, са 222 противградне станице“, указавши да се „пољопривредни усеви објективно нису могли заштитити тим дејствима“. Особа директно одговорна за противградну одбрану и њено (не)постојање,

уместо ефикаснијег рада своје службе, предлаже сељацима да је боље да се осигурају, јер им противградна одбрана не може помоћи! Па ако се сељаци морају осигуравати због непостојања ефикасне противградне заштите, шта ће нам та и таква противградна заштита? Али врхунац начелник Сектора МУП-а за ванредне ситуације Предраг Марић постиже у следећој реченици у којој изјављује да „противградних ракета има довољно ове године у односу на претходни период“. Ако их има довољно, поставља се питање зашто је град онда уништио пола Србије.

Посланик Радовановић изражава сумњу да већина пољопривредника уопште располаже довољним средствима да осигура своју летину. С друге стране, он констатује да пољопривредницима који су осигурали летину може бити свеједно да ли ће зарадити продајом својих производа или ће од осигуравајућег друштва наплатити обештећење када им елементарна непогода уништи летину.

– Када елементарна непогода уништи пољопривредне производе немаром власти, највећи губитници нису пољопривредници, већ грађани који немају где на тржишту да купе производе уништене градом, или их купују по драстично вишим ценама. Зато не разумем како су министар унутрашњих послова и његов помоћник из Сектора за ванредне ситуације могли дати тако неразумне и апсурдне изјаве – оцењује посланик СРС Милован Радовановић. „Бисерима“ из Министарства

унутрашњих послова придружио се помоћник министра пољопривреде Милош Миловановић који је, по обиласку подручја Ариља те-

шко погођеног невременом, изјавио да на подручју Ариља, постоје и „лепи примери“, где су произвођачи „у потпуности заштитили своју производњу воћа, уз помоћ савремене опреме“. Он је тада подсетио да „Министарство пољопривреде за ту намену преко банака омогућује субвенционисане кредите са 40 одсто учешћа до 50.000 евра, уз камату од осам одсто годишње и рок отплате до три године, док они који желе да купе противградну мрежу, могу да подигну динарски кредит са субвенционисаном каматном стопом од осам одсто“.

Прво су господа из МУП-а „рекламирала“ сељацима скупо осигурање, које може износити и више десетина хиљада динара по хектару, а онда је њихов колега из Министарства пољопривреде предложио „алтернативу“ у виду противградне одбране, за коју његово министарство омогућује „лепе“ субвенционисане кредите. Наравно, нигде није рекао да се цена противградне мреже која покрива површину од једног хектара, у зависности од произвођача, креће од 10.000 до 15.000 евра.

Нако свега намеће се закључак да Тадићев режим за сопствени немар покушава оптужити сиромашне земљораднике који другу годину заредом трпе огромне штете од олујног невремена праћеног градом. Уместо да се помогне пољопривредницима ефикаснијом противградном одбраном, режим систематски уништава пољопривреднике и пољопривредну производњу, неспремношћу да их заштити од елементарних непогода.

Тадић опет заобишао Братунац

За четири године рата Орић је са својим војницима зверски побио 3.267 Срба у Подрињу, попалио стотине села и преорао гробља. Српски званичници нису хтели да присуствују помену, а делегацију СРС полиција извадила са гробља због застава са ликом Шешеља и Младића

Муслимани су окрвавили све велике српске свеце... црвено слово је омиљени дан за клање Срба. И Петровдан 1992. је био такав. Егзекутор Насер Орић је са 28. дивизијом Армије Босне и Херцеговине почео истребљење Срба у коме је страдало 3.267 деце, жена и мушкараца из средњег Подриња и Бирча. Хашки трибунал је рекао да он за те злочине није крив. Првобитну пресуду на две године затвора, из 2006, Хаг је укинуо 2008. године после жалбеног поступка и ослободио Орића сваке кривице. Тако се прошле године, као слободан човек, уз Тадића, клањао жртвама Сребренице.

Од Србије ни венац!

И овог 12. јула, Срби из Републике Српске и Србије, окупили су се на војничком гробљу у Братунцу, да одају помен страдалима на подручју Подриња. Председник Србије Борис Тадић није дошао. И овог пута имао је пречег посла. Није се појавио ни премијер Србије Мирко Цветковић, није се појавио ни један министар. По службеној дужности је дошао српски амбасадор у Босни и Херцеговини, Нинослав Стојадиновић (коме иначе ни протокол није могао да упамти име па га је најавио као Сладића). Да је макар дошао његов шеф, Вук Јеремић... али Братунац није Вимблдон.

– Скандалозно је што Тадић није био у Братунцу да ода пошту српским жртвама. Он се према наводним жртвама других народа понаша као професионална баба нарикача. А све српске жртве игнорише – казао је, по повратку из Републике Српске Немања Шаровић, члан Председничког колеги-

јума Српске радикалне странке. „Сви они који током претходних 20 година, а ево већ је једанаеста година владавине Демократске странке, нису урадили ништа да се казне починиоци злочина против Срба, заправо су саучесници у тим злочинима и крв невиних жртвава је исто толико на њиховим рукама, колико и на рукама њихових

цију Српске радикалне странке др Војислав Шешељ из Републике Српске, предводили председник и потпредседник странке Мирко Благојевић и Радослав Кањерић.

Делегација српских радикала присуствовала је помену на позив борачких организација Братунца и Републике Српске, као и сваке године, али је овај пут дожи-

целата“, нагласио је Шаровић на конференцији за новинаре у Народној скупштини Републике Србије.

Шаровић је заједно са чланом Централне отаџбинске управе, генералом Божидаром Делићем, предводио делегацију Српске радикалне странке док су делега-

вила да је полиција буквално истера са гробља! Повод је био што су уз себе имали заставе са сликама српских хероја, др Војислава Шешеља и генерала Ратка Младића.

– Специјална полиција нас је буквално истерала са гробља и након тога, по Братунцу, јурила по ресто-

ранима и саслушавала, наводно по налогу тужилаштва из Сарајева. Наводно смо ширили националну, верску и расну мржњу и нетрпељивост тиме што смо носили заставе. Такво понашање према представницима Скупштине Србије и грађанима говори о опредељењу режима Милорада Додика и Бориса Тадића да и даље заташкавају све злочине према Србима – објаснио је Шаровић.

Генерал Божидар Делић је прецизирао да је СРС имала позив да дође и да је долазак потврдила недељу дана раније, као и да не види разлог због чега су радикали искључени из званичног дела протокола.

„Нејасно је ово непоштовање Републике Србије, јер је венац, који смо показали и положили у необавезном делу, носио српску заставу. Нејасно је зашто нас сваке године позивају, а зна се да из ове скупштине готово да нико други не жели да оде. Увек су то само представници Српске радикалне странке. Желели смо само да будемо тамо као посланици Народне скупштине. Нисмо тражили никакве протоколарне ствари. Желели смо да, на крају крајева, оправдамо нашу отаџбину, нашу Србију, да покажемо да саосећамо са тим жртвама“, казао је Делић.

Гробља су, како је истакао, места на која свако ко дође, преваходно треба да дође да ода пошту, али гробље у Братунцу је било препуно разне полиције. „Само дан раније, на једном другом гробљу, у Сребреници, било је дивљање неких који су, наводно из пијетета, дошли да одају пошту жртвама а полиција није реаговала“, рекао је генерал.

Делић је оценио да помирење у региону може да се деси, али само „ако се жртве и злочинци свих народа третирају на исти начин, што није случај“. А да се жртве не третирају на исти начин, сведочи и то што су подршку ожалошћеним породицама углавном пружиле борачке организације и представници власти Републике Српске док су се у Сребреници окупиле председници држава и бројни дипломатски кор земаља Запада.

Армија БиХ Насера Орића, једног

од најбруталнијих српских ђелата, упала је 12. јуна 1992. са муџахединима у село Биљача, Сасе и Залазје и масакрирала 69 Срба, више од 70 их је рањено, а 22 је на списку несталих. Подаци Центра за истраживање ратних злочина Републике Српске говоре да је на подручју сребреничке општине Армија БиХ напала 21 српско село, ликвидирала више од 400 голоруких душа, а у 22 села општине Братунац упуцала, покљала или живе запалила најмање 560 Срба. Без једног или оба родитеља остало је око 800 деце, а 5.400 породица је изгубило сву имовину.

Крвави Божић

Не могу се заборавити ни невини страдали у крвавом пиру на најрадоснији православни празник, рођење Христово 7. јануара 1993. године. Здружене снаге подрегије Сребреница у рано јутро су упале на подручје Кравице у општини Братунац и на најсуровији начин ликвидирале 48 православаца, на Божић! У другом таласу чишћења, од 7. до 16. марта 1993. сравнили су са земљом 688 српских домова, а од гробља у Кравици направили ораници.

Судови у Босни и Херцеговини нису никога процесуирали за ове злочине, а Хашки трибу-

Хвала Борису

Зато су Хаг и Тадић осудили Србе. Пресудили су да је у Сребреници српски народ починио геноцид.

„Доживели смо да нас полиција, специјалци и некакве специјалне јединице из СИП-а, њихове безбедносне агенције као што је код нас БИА, буквално истерују са гробља. Кажу да због тога што смо истакли заставе са ликом Ратка Младића и Војислава Шешеља (двојице људи који су бранили и даље бране српски народ и који су невини док се не докаже супротно), морамо да одговарамо за наводно ширење верске, националне и расне мржње и нетрпељивости“, истакао је Немања Шаровић по повратку из Братунца.

Иако геноцида није било. Иако сви знају да је Алија Изетбеговић у договору са Американцима предао

нал, који је Орића прво осудио на две године затвора (јер није спречио злочине), после жалбе га је ослободио сваке кривице!

тај град да би Запад касније оптуживао Србију за геноцид, а Републику Српску да је геноцидна творевина не би ли је као такву

укинули, а генерале ослободиоце, као што је Младић, послали у Хаг.

По тој режији је Тадић морао да оде у Сребреницу, а никако не сме у Братунац. Зато су му се у Поточа-

„Јуче је у Братунцу било присутно више грађана из Републике Србије. Долазили су аутобусима из различитих градова, али једном броју није дозвољено ни да пре-

Упоредите то са чињеницом да је у Поточаре стигло 275 аутобуса и 3.633 путничких возила, скуп обезбеђивало више од 2.000 полицајских службеника, а за над-

рима, пред 30.000 разних званица, захвалили амерички амбасадор у БиХ Патрик Мун и члан Председништва БиХ Бакир Изетбеговић – Тадић је лани у Поточарима обећао да ће Ратко Младић бити ухапшен и одржао је реч. Сребреница је најдубља рана на телу бошњачког народа – рекао је Изетбеговић.

Американац је искористио прилику да поново оптужи Србе за негирање геноцида, и то пред председником Хрватске Ивом Јосиповићем и замеником премијера Турске Булентом Аринџом.

– Од протеклог окупљања донекле нас је утешила чињеница да ће се Ратко Младић суочити с правдом. Они који негирају геноцид или настоје да га минимизирају, умањују патњу, негирају нешто што се не може негирати, они ометају пут ка правди и помирењу – истакао је Мун.

Београд спречио одласке у Братунац

Међутим, како ће се утешити, на пример, Бранко Секулић, чији је род страдао од Орићеве руке, а на помен није могао да оде јер су га спречили Дачићеви полицајци? На граничним прелазима, полиција је тражила документа на увид, упоређивала их са некаквим списком који нису хтели да икоме покажу, и потом забрањивала излазак из земље.

ђе границу. Сви који су долазили из Србије са неким торбама, били су претресани, па су им одузимане личне ствари. Рецимо, узимали су им мајице ако је на њима био лик Војислава Шешеља и низ других ствари“, објаснио је генерал Делић.

зирање трасе кретања грађана била су ангажована и два хеликоптера, на располагању је било и десет мобилних лекарских екипа...

Упоредите, па кажите, чија мајка црну вуну преде.

Р. В. С.

„Велика Србија“ је у јулу 2006. године објавила сведочења о стравичним злочинима над српским народом на подручју Подриња. Ово су нека од њих:

– Последњег дана јуна 1992. Орићеви пљачкаши напали су село Брежани. Милош Новаковић пронађен је са одсеченом главом. Видоје Лазић је жив разапет на дрвени крст, а онда спаљен. Петог дана јула Сока Вујић је прободена вилама. На Петровдан је 13 Срба из села Загони било заробљено, а потом убијено маљевима, крамповима, ножевима и лопатама. Пушке уопште нису користили. Око покојника су лежале крваве употребљене алатке. Драгиша Милошевић је имао велику рупу на темену, кроз коју је исцурео мозак. Драгишином рођеном брату Миодрагу је смрскана глава, тако да је цела остала само вилица са доњим делом носа.

Драгана Млађеновића пронашли су са главом скоро потпуно расеченом на два дела, а главу његовог брата Анђелка, по сведочењу касније заробљених муслиманских војника, однели су у Сребреницу, где су Орићеви војници са њом играли „главомет“. Свештеник из Кравице Јанко Савић је пронађен без ногу и руку, са извађеним очима. Злочинци су труп, уз помоћ подупирача, оставили у усправном положају, а испред њега поређали неколико филцана, као да пије кафу.

Измишљање геноцида у политичке сврхе

Пише: Александар Павић

Као и сваке године од 1995, а поготово од успостављања „демократских власти“ 5. октобра 2000, прва половина јула месеца је резервисана за најмасовнију вежбу српског (само)оптуживања и лажне „катарзе“ где, с једне стране, оптужиоци износе тврдње (представљене као чињенице) које наводно поткрепљују „званичну верзију“ сребреничких догађаја, по којој су Срби – а посебно они из Републике Српске – одговорни за „најмасовнији ратни злочин на тлу Европе од краја Другог светског рата“, у којем је наводно побијено „8000 мушкараца и дечака“ из источнобосанске вароши Сребренице и сребреничког краја пошто су снаге Војске Републике Српске ушле у тај градић 11. јула 1995. године. И, као и сваке године, потребно је да се, наспрам тих пропагандних тврдњи, намерно слуђеној српској јавности предочи оно шта се за сада уистину зна а шта не зна о поменути догађајима, тј. да се предоче неспорне чињенице.

Многе од пропагандних тврдњи везаних за Сребреницу се ослањају на пресуде Хашког трибунала. Међутим, када се подвргну критичкој анализи, постаје очигледно да су те пресуде, као и све друге пресуде тог нелегитимног суда, политичке природе, и да не презају чак ни од извртања чињеница да би остале на унапред задатој линији – писања „политички коректне“ историје ратова на простору бивше Југославије током 1990-их на начин који сву одговорност западних сила и њихових локалних савезника за потпиравање и изазивање сукоба пребацује на српску страну. Тиме не само да се одговорност пребацује тамо где она не припада, већ се тиме на српски народ и његову државност навлачи хипотека „вечите

кривице“, како би се српски фактор трајно ослабио и онеспособио, и како би се легитимисало колонијално овладавање целокупним простором бивше Југославије. То, међутим, Хашком трибуналу и његовим корисницима може поћи за руком само ако ми беспоговорно прихватимо све што нам се са те стране сервира, уместо да се томе супроставимо на начин који нам је увек био својствен – истином. Тако ћемо чинити када је реч о Сребреници – и тако ћемо наставити да чинимо

све док истина на крају не однесе победу над лажи. При томе, треба увек да истичемо да се те истине нимало не бојимо – ма колико она по нас била штетна или неповољна. Са тог становишта, није нам тежак посао да саопштимо, без икаквог зазора и резерви, кратак резиме досад познате истине о догађајима у и око Сребренице од 1992. до 1995 – а поготово у јулу 1995.

Бројке

Цифра којом се око 15 година барата у светским медијима и њиховим локалним подружницама је „7000-8000“, с тим што се најчешће користи цифра од „8000“. Уз то, на Меморијалу на гробљу у Поточарима исписана је бројка од „8372...“ (а три тачке треба да наведу на закључак да чак ни та бројка није конач-

на). На основу ових цифара исконструисана је и прича о „геноциду“ који су српске снаге наводно починиле у јулу 1995. године. На основу ове гнусне етикете су се пак доносили пресуде или се воде процеси у Хашком трибуналу који се не односе само на Сребреницу, већ и на целокупни одбрамбени напор српског народа у данашњој Републици Српској у периоду између 1992-1995. Јер, по начелу „командне одговорности“ који је усвојен у Трибуналу, може се теретити и оптужити сва-

ко ко је био на било ком одговорном државном и војном положају који се хијерархијски може довести у везу са наводним злочиним, без обзира да ли је у том злочину учествовао – па чак и за њега знао (!). По том начелу се, између осталих, терете и Радован Караџић и Ратко Младић. Које су, међутим, бројке реалне?

Своју пресуду команданту Дринског корпуса ВРС, генералу Радиславу Крстићу (на 35 година затвора!), Хашки трибунал је засновао на бројци од „7000 до 8000 мушкараца“ који су наводно стрељани од снага под његовом командом. Међутим, трибунал је своју ионако неодређену цифру заснивао на форензичком материјалу који је садржао укупно 3658 „случајева“, тј. посмртних остатака које су стручњаци трибунала ексхумирали из више од 20 гробница на 13 локалитета у периоду од 1996. до 2002. Како је анализа др Љубише Симића, стручњака НВО Историјски пројекат Сребреница, утврдила, број „случајева“ није једнак и броју тела, јер се „случајеви“ могу односити само на делове тела, па чак и на фрагменте костију нађене на одређеном локалитету. Који је онда укупан број тела која су стручњаци трибунала досад пронашли? Упаривањем нађених бутних костију као

најпоузданијим методом утврђивања укупног броја целих тела, др Симић је дошао до цифре од – 1923. Прецизније, нађено је 1919 десних бутних костију и 1923 левих. Како је онда могуће да је трибунал пресудио да је генерал Крстић учествовао у „геноциду“ у ком је страдало „7000-8000 мушкараца“? Лепо – зато што трибунал некажњено може све, и зато што не постоји инстанца која му је надређена (тј. која је надређена НАТО пакту и САД) и која би могла да контролише његов рад. Истина, пресуда генералу Крстићу (из 2001) такође „процењује“ да додатних, дотад неископаних 18 гробница садржи тела још „2571“, тела стрељаних муслимана, а да је гробницама „детектовано“ укупно „4805“ тела. Међутим, десет година касније, ништа од тога није ни ископано ни нађено. Наравно, после свега се постављају два очигледна питања: 1) Како је трибунал могао да тврди да још неископане и необрађене гробнице садрже „2571“ односно „4805“ тела и 2) Како је трибунал могао да тврди, опет без икакве форензичке обраде, колико је људи уопште „стрељано“? Одговор је, наравно, јасан. Може му се.

Треба још додати да је анализа форензичких налаза коју је спровео др Симић открила додатне битне налазе. Наиме, од (максимално) 1923 цела тела која су екскумира, свага 442 су нађена са повезима преко очију и/или везаним рукама, што би упућивало на то да је реч о жртвама стрељања. Остала тела или садрже трагове које могу упутити на ране задобијене у борбама (пројектил, мина, шрапнел), или се узрок смрти уопште не може утврдити. Такође је занимљив податак да је један број тела ископан још 1996. године био без било каквог меког ткива. С обзиром да је за потпуно распадање меких ткива потребно између четири и осам година, јасно је да се радило о људима који су преминули (или природном смрћу или у рату) знатно пре 1995. године. Ово се, иначе, поклапа са тврдњама Миливоја Иванишевића да је у Поточарима сахрањено бар стотинак људи који су или умрли природном смрћу или који чак нису ни муслимани – већ Срби. Такође се зна да је бар један број војника под командом Насера Орића – а можда и сви – сахрањен у Поточарима, и укључен у укупан број „жртва“ које су тамо сахрањене. Налази др Симића такође иду

на руку тврдњама бар двојице изузетно компетентних западних стручњака. Јосиф Бодански из Међународног удружења за стратешке студије у Вашингтону, међународно познати стручњак и дугогодишњи саветник америчког Сената за тероризам, прогласио је „званичне цифре“ о броју убијених у Сребреници „дезинформацијом“, при томе истичући следеће:

„Сви независни форензички докази указују на број од неколико стотина муслиманских жртава, и то вероватно у нижим стотинама. Непрестано инсистирање на високом броју муслиманских жртава такође служи прикривању претходних убистава српских цивила у том граду од стране муслимана.“

Американац Филип Корвин, који је у доба сребреничких догађања био највиши цивилни званичник УН у БиХ, у свом чланку за Сребреничку истраживачку групу од јула 2005 (што је од тада бар још два пута поновио, укључујући и ове, 2011. године) даје сличну процену:

„...чињенице изнете у овом извештају представљају врло јасан аргумент да је цифра од 7.000 убијених, с којом се често барата у међународној заједници, једно недрживо претеривање. Права цифра је вероватно ближа броју од 700.“

Контекст

Није, на крају, на одмет подсетити се основног контекста сребреничких збивања из јула 1995. Наиме, мада проглашена заштићеном зоном УН још у априлу 1993, сребреничка енклава никада није, како је споразум од 17. 4. 1993. налагао, демилитаризована. Генерални секретар УН, у свом извештају од 16. 3. 1994. наводи да Армија Владе БиХ користи безбедне зоне „као локације где њене снаге могу да се одмарају, обучавају и опремају, као и да отварају ватру на српске положаје, тако изазивајући српску одмазду“.

У извештају од 30. 6. 1995, генерални секретар УН пак наводи следеће: „Последњих месеци, снаге (босанске) владе су битно повисиле ниво војних активности у већини заштићених зона и њиховој околини, а многе од њих, укључујући Сарајево, Тузлу и Бихаћ, укључене су у шире војне кампање владе... Влада такође држи знатан број војника у Сребреници (што у овом случају представља кршење договора о демилитаризацији)...“

Јасуши Акаши, бивши шеф мисије УН у БиХ, у чланку за *Washington*

Times од 1.11.1995, сведочио је следеће:

„Чињеница је да су снаге босанске владе користиле `заштићене зоне` не само у Сребреници већ и у Сарајеву, Тузли, Бихаћу и Горажду за обуку, опоравак и поновно снабдевање својих војника“.

Ови извештаји званичника УН су најнепосредније потврђени извештајем једног западног очевица, новинара *Washington Post*-а Џона Помфрета, од 16. 2. 1994:

„Ратни трофеји Насера Орића нису окачени о зид његовог удобног стана. Они су на видео-касетама: спаљене српске куће и безглави српски мушкарци, са њиховим патетично згрченим телима.“

„Морали смо да употребимо хладно оружје те ноћи`, објашњава Орић док се сцене мртвих мушкараца искапаљених ножевима смењују на његовом сони телевизору... Излежавајући се на удобном каучу, обучен од главе до пете у маскирану униформу, са грбом Армије САД поносно пришивеним преко срца... командант Орић је најжешћи момак у овом муслиманском граду, тј. Сребреници, коју је СБ УН прогласио заштићеном `безбедном зоном`“.

Не заборавимо да је Насер Орић на крају, упркос оваквим и сличним сведочанствима, напустио Хашки трибунал ослобођен свих оптужби. Не вреди ни то што су у периоду 1992-1995, према подацима Миливоја Иванишевића, оснивача Института за истраживање српских страдања у XX вијеку, снаге под Орићевом командом одговорне за смрт 3262 Срба са ширег подручја Сребренице (и те жртве су пописане, што није случај када је реч о „жртвама“ које наводи трибунал). С друге стране, генерал Крстић, за кога се чак и у пресуди констатује да није ни починио ни наредио било какав злочин, тренутно издржава казну од 35 година затвора, и морао је да буде пребачен у други затвор пошто су га у претходном муслимански затвореници брутално претукли.

То је, дакле, тренутни резиме „случаја Сребреница“ када је реч о оптужбама против Срба – непотврђене бројке, недоказани „геноцид“ и дупли стандарди. Али, као што се може видети, све више се назире једна друга – тј. она права истина, на којој морамо истрајати до коначне победе.

Власт забораваља српске жртве

Фотографије убијене дванаестогодишње Александре Зеца, које је ових дана објавио загребачки „Јутарњи лист“ ниједног нормалног човека не могу оставити равнодушним. Међутим, режим Бориса Тадића остао је потпуно индиферентан на овај својеврсни доказ стравичног злочина егзекуције детета. Шокантно али не и изненађујуће! Зашто ћути режим Бориса Тадића? Ћути због тога што о злочинима почињеним над српским народом не сме да проговори ни једну једину реч. Ћути због тога што је по налогу Брисела и Вашингтона прихватио да до краја, газећи по српским лешевима, одигра представу, у којој се жртве проглашавају кривцима и обрнуто.

Симболичан документ о страдању Срба

У децембру, навршиће се 20 година од монструозног убиства породице Зеца у Загребу.

Ових дана загребачки „Јутарњи лист“ објавио је фотографије тела дванаестогодишње девојчице Александре Зеца, коју су у новембру 1991. године на Сљемену убили припадници специјалних јединица МУП-а Хрватске које је предводио Томислав Мерчеп. „Ради се о страшном, али и симболичном документу који сведочи о случајевима страдања Срба у Хрватској током Домовинског рата, које су скривили људи у униформама хрватских оружаних снага, а за што су саодговорни и политичари који су штитили убице“, наводи се у коментару „Јутарњег листа“. На црно-белим објављеним фотографијама види се леш са везаним рукама на леђима. Додаје се да је Влада Хрватске у тренутку завршетка преговора са ЕУ морала да увери Брисел да је озбиљна у вези са суђењима за ратне злочине, па је ухапсила протагонисте два тешка случаја – убиства у Пакрачкој Пољани и појединих ликвидација у Загребу почетком деведесетих. Александра Зеца била је кћерка

Михајла Зеца, и вероватно сасвим обична дванаестогодишњакиња, која је у жижу интересовања дошла као жртва свирепог убиства. Увече око 23 часа, 7. децембра 1991, у Пољаничку улицу 22 на загребачкој Трешњевци, банули су Сениша Римац, Муниб Суљић, Игор Микола, Небојша Ходак и Сузана Живановић (припадници Мерчепове јединице) са намјером да ухапсе Михајла Зеца, због његових наводних веза са крајинским Србима. Михајло Зеца је некако успио истрчати на улицу, и покушао побећи, али га је Сениша Римац устрељио на удаљености од тридесетак метара. Након тог су свезали 12-годишњу Александру и њену мајку Марију и стрпали у комби (без регистарских таблица) и одвезли се до планинарског дома Адолфовац на Сљемену, где су Александру и њену мајку убили и бацили их у јаму за смеће. Александру је хладнокрвно (везаних ногу и руку) убио Муниб Суљић пуцавши јој у потиљак. Њезина сестра Гордана и брат Душан, успели су преживети, јер су се посакривали по кући и тако промакли убицама. Неколико дана након тог злочина, полиција је ухапсила злочинце који су одмах, у разговорима с истражитељима, признали ликвидације, те су их врло детаљно описали. Међутим, та признања дали су без присуства својих адвоката, па је то узето као велика процедурална погрешка, а како није било сведока тих егзекуција – пуштени су на слободу.

Хрватска штити убице

И данас остаје да се нагађа зашто суду за осуђујућу пресуду нису била довољна сведочења сведока који су видјели Сенишу Римца кад је убио Михајла Зеца, нити сведочења оних пред којима је Игор Микола признао убиство. Остало је нејасно и недовољно истражено што се те ноћи збивало у полицији, јер су неки сведоци убиства Михајла Зеца назвали полицију и рекли да су видели како отмицари трпају жену и дете у ком-

би. О томе наводно постоје писмени трагови у књизи дежурства полицијске станице, полиција је о томе информисала све своје патроле, али се оне нису усудиле зауставити убице на контролној тачки испод Сљемена, јер су видели да су то припад-

Томислав Мерчеп

ници Мерчепових ескадрона смрти.

Године 1992, након пуштања на слободу, Суљић и Ходак наставили су пунити новине скандалима везаним уз криминал, док је Сениша Римац постао један од телохранитеља покојног Гојка Шушка и догурао до чина пуковника Хрватске војске. О Миколи се дуго ништа није чуло, јер је отишао у Херцеговину, док је Сузана Живковић – потпуно нестала.

Сениша Римац је 30. маја 1995. примио Орден Николе Шубића Зринског, високо признање за јуначки чин у рату, из руку тадашњег председника Фрање Туђмана. Према недељнику „Национал“, кључну политичку заштиту убицама пружио је хрватски председник Туђман.

Сениша Римац осуђен је 2005. године на 8 година затвора, због злочина над Србима у Пакрачкој Пољани, 1991. године. У јануару 2010. године, одлазећи хрватски председник Стјепан Месић, смањио је казну Римцу за годину дана.

Овакав однос према злочинцима јасна је порука свима каква је природа такозване демократске власти у Хрватској.

Р. В. С.

ЕПС се башкари на рачун грађана

Због покривања трогодишњих губитака ЕПС-а од 350 милиона евра, режим планира да струја до 2013. године поскупи за 60 одсто. Поскупљење струје је директна последица партијског управљања и неограниченог и бесмисленог трошења новца у ЕПС-у, што најбоље илустрирају поједини штетни уговори. Цртеже дрвета и димњака ЕПС је платио 632.000 динара, дечије песме 9.375 евра, а три уговора о ангажовању саветника 626.000 динара

Доскорашњи министар енергетике Петар Шкундрић изјавио је почетком 2011. године да би требало да Србија, током наредних неколико година, подигне цену електричне енергије за чак 60 одсто. Предлог министра добио је подршку надлежних у Јавном предузећу „Електропривреда Србије“, који се слажу да би поскупљење струје до 60 одсто требало да се реализује до 2013. године. У „тихој“ реализацији овог плана, најновији „струјни удар“ на џепове грађана Србије догодио се 1. априла ове године, када је на снагу ступила одлука о новом поскупљењу струје, и то 13,5 одсто за домаћинства и 15,1 одсто за привреду. Ово је прво и званично поскупљење електричне енергије, од 1. марта 2010. године, када је забележен раст цене од 11 одсто. Истовремено, уз нове цене струје које су на снагу ступиле 1. априла, обелодањен је Извештај о финансијском пословању ЈП ЕПС за протеклу 2010. годину. Према показатељима из биланса, ово предузеће је 2010. годину завршило са минусом од 3,2 милијарде динара или преко 30 милиона евра! ЕПС је тако-

ђе у 2009. години имао минус од 8 милијарди динара, а у 2008. години минус од 24 милијарде динара.

Народ плаћа губитке ЕПС-а

Влада Србије ниједног тренутка није извршила пажљиву анализу губитака ЕПС-а, нити су ово предузеће посетили државни ревизори, а није предузета ни активност да се са функције директора разреши Драгомир Марковић, кадар ДС-а. Уместо свега тога, трогодишње губитке ЕПС-а, који су достигли износ од 35,2 милијарде динара, односно 350 милиона евра, бахати режим Бориса Тадића одлучио је да „закрпи“ на најједноставнији и најлакши начин. Влада је преко грбаче грађана Србије подигла цену струје, практично покривајући тиме лоше партијске одлуке и још лошије финансијске резултате пословања ЕПС-а. Притом, намере режима су да се цена струје постепено увећава како би се одржао „социјални мир“ у народу и предупредиле предизборне тензије. Ако је најављено поскупљење струје од 60 одсто до 2013. године, а у 2011. години то

поскупљење је реализовано у распону од 13 до 15 одсто, то значи да скок цене струје од 45 одсто тек следи. Режим тврди да је овогодишње априлско поскупљење струје једина корекција која је планирана за 2011. годину, што показује да прави „струјни удар“ тек долази.

Цртеж димњака од 632.000 динара

Док Тадићев режим губитке ЕПС-а покрива преко џепа и грбаче осиромашеног народа, пословодство ЕПС-а, беспотребно и бесмислено арчи астрономске своте новца у овом јавном предузећу. Редакција „Велике Србије“ дошла је у посед неколико скандалозних уговора који датирају из 2008, 2010. и 2011. године, а који на најбољи могући начин илустрирају недомашинско пословање у ЕПС-у. Наиме, 28. фебруара 2008. године, ЕПС је закључио уговор о откупу ауторског права у вези са кампањом под називом „ЕПС и деца 2007“. Уговор је подразумевао да један аутор нацрта неколико цртежа, односно знакова који ће се користити за илустрацију литерарног, ликовног и фото кон-

курса ЕПС-а. И заиста, креативни аутор је урадио неколико једноставних графичких илустрација у чијој основи је „весело“ дрво и „весели“ димњак са елементима људског бића. Ове илустрације, односно цртеже дрвета и димњака ЕПС је платио невероватних 632.000 динара, или око 7.568 евра по тадашњем курсу!

„Мачор Света“ за 9.375 евра!

Истог дана, дакле 28. фебруара 2008. године, ЕПС је закључио три ауторска уговора о изради текста песама, музике, аранжмана и о снимању за потребе музичког пројекта ЕПС-а под називом „Еколошки календар“, у оквиру акције „ЕПС и деца 2008“. Првим уговором урађене су месечне музичке нумере за период јануар-април: „Штедимострују: Пачићи, тата патак и мама патка“, „Депонија: Веверица Верка“, „Пошумљавање: Меда Брундо и његови горани“ и „Априлска шала: Мала лија“. Другим уговором, за период мај-август, урађене су музич-

бар: „Глобално загревање: Научник жабац“, „Киселе кише: Два олињала вука“, „Угрожене врсте: Тигар Тома“ и „Загађење у граду: Мачор Света“. За реализацију сва три уговора предвиђено је да аутори од ЕПС-а добију по 3.125 евра или укупно 9.375 евра, што је преведено у домаћу валуту тада износило читавих 782.811 динара! Осим беспотребног расипништва, немогуће је употребити други термин за уговоре оваквог типа, и то у предузећу чија је основна делатност енергетика.

Два „саветника“ за 476.000 динара

Након што су надлежни у ЕПС-у одслушали папрено плаћене музичке нумере „Гуштер Гале“, „Мачор Света“ и друге, преоријентисали су се на ангажовање „саветника“ који ће им рећи шта треба даље у овом јавном предузећу да се ради. За два „савета“, односно за ангажовање двојице саветника ЕПС је сносио трошкове од 476.000 динара, што је готово 13 просечних плата у Србији!

Наиме, руководство ЕПС-а је 20. децембра 2010. године закључило уговор о делу, и то са једним физичким лицем коме је поверен консултантски, односно саветнички задатак. Наиме, према уговору ангажовано лице је добило задатак да за потребе ЕПС-а сними, односно анализира стање визуелног идентитета предузећа, са посебним освртом на логотип ЕПС-а. Требало је да „саветник“ предложи ЕПС-у јасно дефинисан циљ, начин, кораке и количину посла у вези са реконструкцијом и редизајном визуелног идентитета брэнда ЕПС-а. Посао „саветовања“ је окончан 13. априла 2011. године, а ЕПС је „саветнику“, за његов рад, исплатио 216.000 динара! Други уговор о делу ЕПС је закључио 27. децембра 2010. године, и то са физичким лицем које је добило задатак да изврши анализу функционисања електронског, канцеларијског и архивског пословања ЕПС-а, и да предложи мере за његово унапре-

ђење. Ова услуга „саветовања“, која је вероватно била „преко потребна“ ЕПС-у, плаћена је 260.000 динара!

Хонорарац „штити“ интересе ЕПС-а

Како се у ЈП ЕПС немилице разбацује новац грађана Србије најбоље илуструје уговор о делу који је директор Драгомир Марковић (ДС) потписао 13. јануара 2011. године, а који се односи на ангажовање једног физичког лица са задатком да за потребе ЕПС-а изврши посао „правне анализе Нацрта закона о енергетици“. Задатак „саветника“ је био да „стручно обради и припреми предлоге за измене и допуне предложених решења“, и то са становишта потреба целокупног система ЕПС-а. У извештају о обављеном послу који је потписао директор Марковић, наводи се да је „извршилац посла“ урадио и предао анализу Нацрта закона о енергетици. „Полазећи од достављене анализе, припремљено је мишљење на текст Нацрта закона о енергетици, које је достављено Министарству рударства и енергетике, као став ЈП ЕПС поводом тог текста“, наводи директор Драгомир Марковић. За овај посао ЕПС је „саветнику“ исплатио астрономску накнаду у износу од 150.000 динара!

Дакле, управо овакав уговор илуструје хаотично стање које је последњих година присутно у ЕПС-у, када је реч о нерационалним трошковима рада овог јавног предузећа. Тренутно је у ЕПС-у запослено око 34.000 радника, па се намеће питање да ли је могуће да међу оволиким бројем људи није могуће пронаћи тим стручњака који ће урадити квалитетну правну анализу Нацрта закона о енергетици. Да ли је могуће да ЕПС нема инжењере, правнике и економисте који су у стању да препознају потребе предузећа и да заштите његов интерес? Да ли је могуће да неко ко није део ЕПС-а може квалитетно да штити интересе ЕПС-а и притом да своју услугу наплати 150.000 динара? Да проблем буде већи, шпекулише се да тренутно у ЕПС-у има око 10.000 радника који представљају вишак, и да они оптерећују предузеће за више од 500 милиона динара месечно. Ако у ЕПС-у заиста постоји вишак радне снаге и ако предузеће истовремено ангажује хонорарне „стручњаке“, онда нема никакве сумње да тај цех, кроз повећање цене струје, плаћају сви грађани Србије!

Р. В. С.

ке нумере: „Загађивање воде: Урош и Мина два заљубљена пингвина“, „Озонске рупе: Гуштер Гале“, „Природа нас учи: Носорог Сима и дабар Мита“ и „Загађење ваздуха: Два чудна врапца“. Трећим уговором обухваћене су музичке нумере за период емитовања септембар-децем-

Преко гладних до европских звездица

Пише: Часлав Кузмановић

Грађани Србије су у децембру прошле године на сва звона позвани да својим очима прочитају *пост-кризни програм* раста и развоја економије, под називом „Стратегија Србије 2020“. Промовисан на скупштини Демократске странке, подржан од председника лично и владе скупно, овај широко заснован програм већ показује своје домете за деценију у којој морамо преживети.

Истина, поменути модел изласка из каце је благо коригован наниже у априлу 2011. године због изненада откривене „статистичке афере“, односно, скандалозне преваре којом смо криминално лагали и себе и целу планету. Сада када знамо истину, просечна годишња стопа раста бруто друштвеног производа (БДП) би морала да износи 5,6 одсто, да би његов кумулативни пораст износио задивљујућих 73% на крају текуће деценије, како се то прижељкује у „Стратегији Србије 2020“.

Независно од откривене статистичке лажи, која ће тек имати велике последице, „Стратегија Србије 2020“ заслужује да је прецизније проучимо и видимо колико је уопште изводљива.

Шта угрожава списак жеља

Највећи ризик Стратегије јесте да планови пропадну већ у првој половини деценије. Да је опасност присутна показује висина спољног дуга Србије: сервисирање дуга је већ на критичном нивоу, а многа предузећа су пред банкротством. Над хиљадама предузећа није покренут поступак стечаја иако испуњавају законске услове, како не би додатних 190.000 радника отишло на улицу само по том основу.

Све претпоставке за остварење Стратегије су крајње оптимистичне, али је крајње натегнута она по којој ће у расту БДП са једном трећином

учествовати новозапослени, а садве трећине раст продуктивности рада.

Једна од кључних тешкоћа је и како обуздати потрошњу. Сведоци смо да то јако тешко пада и онима који су трошили много више од нас (Грци, Шпанци, Ирци, Португалци...).

Повећање удела робе и услуга са 40 на 65% БДП је више него амбициозан циљ у условима запуштене индустрије, а понајвише металског комплекса. Да би ова тврдња била лакше схватљива, треба рећи да је ниво индустријске производње у Србији данас исти као и 1971. године. Уколико раст индустријске

Стварност нас тера да се замислимо над овом тврдњом. Само прошле године у Србији је око 300.000 људи остало без посла. У 13% домаћинства је бар један члан постао незапослен. То је довољан разлог да се цела породица приближи граници сиромаштва или је прекорачи.

Статистичка штивоња

Стопа незапослености је прешла 20%. Према последњим подацима, Националној служби за запошљавање је пријављено 730.000 незапослених лица. Процене су да их

је бар за половину више, јер се не пријављују сви који су без посла.

У суштини, запосленост у Србији пада већ 22 године, а данас нам је продуктивност као пре 31 годину. Запосленост расте у здравству, образовању и државној управи, али је недопустиво мало запослених у прерађивачкој индустрији.

Повећање броја незапослених истовремено је и повећање сиромаштва. Око 10% грађана Ср-

производње не буде бржи од раста БДП, цео модел Стратегије остаје у поменутој каци, на самом дну.

Под знаком питања је и могућност смањења јавне потрошње, односно издвајања за здравство, школство и друге јавне службе.

Једна од националних бајки којом се Стратегијом понавља је и та да ће бити отворено 430.000 нових радних места, односно да ће стопа раста запослености износити 17%.

бије је (званично, статистички) сиромашно. То не би било страшно да није много више оних који су јако близу те границе.

Само просечна годишња стопа раста БДП већа од 5,8% до краја ове деценије омогућава повећање запослености, а са тим и раст стандарда.

Просечна плата у Србији у марту 2011. године била је 357 евра, што је два пута мање него у Хрватској и три пута мање него у Словенији. И овај износ је мислена именица за стотине хиљада запослених у „сивој“ економији, где се указују обриси класичног ропског рада.

Понижени, обесправљени и лоше плаћени српски радници немају неопходну подршку ни српске државе, али ни слабо организованих и дубоко подељених синдиката.

Недовољно заштићена права радника се минимално поштују, док вође синдиката са представницима власти и послодаваца воде бескрајан и јалов социјални дијалог.

Списку званично незапослених лица не припада ни око 100.000 радника који су званично запослени у некадашњим друштвеним предузећима која су неуспешно приватизована. Многи од њих не обављају никакав посао. Од овог броја је око 15.000 радника запослено у фирмама код којих су раскинути уговори о приватизацији.

Они су вероватно будући талас званично незапослених који ће пре повећати број запослених у „сивој“ економији, него што ће се ухлебити захваљујући режиму и субвенцијама. Све више присти-

глих образованих најамника постају таоци илегалних предузетника.

Широко рекламиране субвенције не укидају узроке незапослености и рада на црно. Послодавци не запошљавају када им држава даје субвенције, већ када имају повећану тражњу за робом коју производе.

Незапосленост је системски проблем. Сви запошљавају, а све више незапослених. Биће их све док се не спроведу структурне реформе и јавног сектора, пореског система, правосуђа, јавне управе...

Запошљавати нове раднике у систему који је створио милион незапослених је исто што и примати нове морнаре на торпедовани брод, рече Милан Кнежевић, потпредседник Асоцијације малих и средњих предузећа.

ском сектору и транспорту, морати и циљано да финансира спровођење индустријске политике. Постоји сагласност да Србија треба да развија извоз средњих технологија.

Мора се отворено рећи: са старим моделом раста *заснованом на претераном задуживању*, Србија је ушла у кризу и без светске економске кризе. Од 2005. до 2008. велика кредитна задужења компанија јесу ишла у инвестиције, али претежно у некретнине и услуге, а не у индустрију. Ово је довело до неодрживих неравнотежа.

Уместо потрошњом гураног раста, нови, инвестиционо оријентисани модел наметнуо се као неизбежан. *Али, шта ако стопа раста БДП буде само 3 посто годишње? Онда Србија засигурно улази у дужничку кризу, стропоштавање курса и снажан пад животног стандарда.*

Посткризни модел је понуђен након што је режим обзнанио да је Србија „изашла из кризе“. Банкарски аналитичари подсећају да је „излазак из кризе“ статистичка категорија. Тврде да и ако смо изашли из кризе, нисмо се вратили на ниво производње пре њеног избијања. Стручњаци подсећају и да излазак из кризе не подразумева истовремено побољшање животног стандарда за све грађане. Темелни показатељ снаге српске привреде остаје пре свега дефицит из спољнотрговинске размене.

Из кризе смо можда изашли понајвише захваљујући „договорној“ статистици Владе и Народне банке Србије којом су лажно приказани најважнији подаци о стању српске привреде за период 2001-2009. Прикриван је реалан пад бруто друштвеног производа и на тај начин су и многи други изведени показатељи стања привреде постали „бољи“. То, нажалост, омогућава и трошење незарађеног.

Где се Србија стварно налази, грађани осећају на својој кожи и без статистичке гимнастике. Ови „нови званични подаци“ имају одраза и на пројекције у „посткризном моделу“. Отуда и његова заводљива лакоћа прихватања. Али то спада у домен психологије и пропагандне манипулације, а не макроекономије.

Да је нека друга земља у питању, чланови владе би за овакав поступак кривично одговарали. А за неодговорност, неажурност и грубе почетничке грешке, режимске институције би морале претрпети дубоке резове и корените промене.

Својим аматерским импровизацијама држава угрожава постојећа радна места, а хоће да отвара нова?! Привреда је за четири године банкама, само за камате, морала да плати 16,6 милијарди евра. Око 20% задужених предузећа је у задоцњењу са отплатом кредита код банака. Запошљавање неколико хиљада људи слави се као највеће достигнуће, а нико не одговара за стотине хиљада изгубљених радних места. То је „шминкање мртваца“, каже Кнежевић.

Али, да се вратимо „посткризном моделу“ који нам се нуди.

Стигло нас је (зло)намерно задуживање

Србија ће, поред преусмеравања капиталних инвестиција ка енергет-

Продали све што је српско

Шиптарске власти на Косову и Метохији распродају 630 српских предузећа уз правну, административну и логистичку подршку међународних фактора, и то пре свега КФОР-а (НАТО-а), УНМИК-а, ММФ-а, ОЕБС-а, Светске банке и ЕУЛЕКС-а. Режим у Београду ћути

Пише: Иван Нинић

Портпаролка тзв. Косовске агенције за приватизацију недавно је упозорила власт у Србији да не може продавати имовину која се налази на територијама бивших република СФРЈ, а пре свега у Србији и Црној Гори. Како је саопштено из шиптарске квазиинституције, таква продаја је „незаконита“, јер је у питању имовина предузећа која су у власништву „Републике Косово“. Према тврдњама директора Министарства иностраних послова тзв. државе Косово Рамуша Тахирија, реч је о имовини 172 предузећа са Косова и Метохије, која је дислоцирана у државама бивше СФРЈ, а чији повраћај ће „Приштина ускоро затражити“. Оваква замена теза и арогантан наступ само илуструју десетогодишњи континуитет варварске политике коју спроводе шиптарске власти, а на шта режим у Београду нема никакав одговор, осим напамет научених фраза. Дијалог на релацији Београд-Приштина до сада није дотакао један од кључних проблема у јужној српској покрајини, а то је питање враћања отете имовине и прекид са даљом продајом предузећа чији је власник Република Србија.

Званични подаци говоре да је у последње три деценије Република Србија, у развој Косова и Метохије уложила око 18 милијарди долара. Улагања државе у привреду Косова и Метохије премашују 140 милиона евра, а државни Фонд за развој има власничке уделе у око 150 предузе-

ћа на територији јужне српске покрајине. Подаци Привредне коморе Србије говоре да су потраживања српских предузећа на Косову и Метохији, по основу власништва, улагања и кредита око 190 милиона евра. Међутим, од када је 1999. године успостављена принудна управа КФОР-а и УНМИК-а на Косову и Метохији, блокирана су сва потраживања, као и права управљања и располагања српским предузећима и њиховом имовином. До маја ме-

распродаје замљиште, зграде, опрема, магацини и друга имовина. Само по том основу, тзв. шиптарске власти су у Приватизациони фонд тзв. Косовске агенције за приватизацију приходовале 33 милиона евра.

УНМИК „креатор“ распродаје

Тзв. шиптарске власти на Косову и Метохији свакако не би могле храбрости да крену у распродају 630 српских предузећа да за то ни-

сеца 2011. године, тзв. шиптарске институције у јужној српској покрајини продале су укупно 630 предузећа која су била у власништву Републике, и то за свега 512 милиона евра. Од 2010. године тзв. Косовска агенција за приватизацију спроводи и процес ликвидације српских друштвених предузећа, тако што се

су имале правну, административну и логистичку подршку међународних фактора, и то пре свега КФОР-а (НАТО), УНМИК-а, ММФ-а, ОЕБС-а, Светске банке, а касније и ЕУЛЕКС-а. Представник УНМИК администрације донео је 2002. године прву уредбу о успостављању Косовске поверилачке агенције, коју је изме-

нио и проширио новом уредбом из 2005. године. Овом новоформираном телу је поверено „управљање друштвеним предузећима и другим облицима имовине која су регистрована и налазе се на Косову и Метохији“ и дато је право да „оснива подружнице друштвених предузећа и продаје деонице истих“. А посебним уредбама УНМИК-а из 2003. и 2004. године, регулисано је право „продаје-преноса имовине на трећа лица“. Другим речима, програм приватизације у јужној српској покрајини је отпочео успостављањем Косовске поверилачке агенције (КПА), којој је УНМИК, под окриљем резолуције СБ УН, дао овлашћење и „одрешене руке“ да „комада“ и распродаје сва „јавна добра на територији Косова и Метохије“.

Да се све време радило на изградњи институција самопрокламоване државе Косово говори и податак да је у августу 2008. године, дакле шест месеци након једностране сецесије, Косовска поверилачка агенција (КПА) претворена у тзв. Косовску агенцију за приватизацију (КАП). Законом тзв. Скупштине Косова о КАП, ова институција је установљена као „независно јавно тело“ и правни следбеник КПА, надлежна за управљање и располагање имовином на територији Косова и Метохије. На челу КАП је Управни одбор који је састављен од 3 међународна директора које именује међународни цивилни представник (УНМИК/ЕУЛЕКС) и 5

директора које именују шиптарске власти. КАП је практично основана и има овлашћења дата у инструкцији Анекса 7 „Предлога за свеобухватно решење статуса Косова“, чији је аутор био специјални изасланик генералног секретара СБ УН Марти Ахтисари. Овим документом је предвиђено да непокретна и покретна имовина, као и предузећа СРЈ и Републике Србије „пређу у власништво Косова“, и да повереништво над њом врши КАП. Ахтисари је до детаља дао инструкције како КАП треба да функционише, а годину дана касније Скупштина Косова је то преточила у Закон о КАП.

Улога Светске банке и ММФ-а

Поред КФОР-а који је уз помоћ „дугих цеви“ НАТО војника пружао подршку Шиптарима да распродају српска предузећа, УНМИК-а који је административним уредбама дао легалитет шиптарским квази-институцијама, ни Светска банка није седела скрштених руку. Наиме, у једном од својих извештаја о економији Косова и Метохије из 2004. године, Светска банка износи став да су „приватизација и ликвидација предузећа у друштвеној својини добро напредовали“ и да је препоруку да инвестиције захтевају „убрзану приватизацију“. Ова институција у свом документу такође констатује да је за „многе случајеве ликвидације највреднији део активе земљиште“, те да би

приватизација тог земљишта могла да „омогући експанзију постојећих фирми и развој нових“. Осим континуираног „ветра у леђа“, Светска банка је подршку шиптарским властима јасно показала августа 2009. године, када је извршила отпис 500 милиона долара дуга. Реч је о новцу који је Република Србија до 1999. године позајмљивала за развој привреде и предузећа на Косову и Метохији. Може се рећи да је Светска банка таквим гестом директно извршила удар на суверенитет Републике Србије, јер ако је дуг отписан, то значи да је истог тренутка „отписана“ и територија.

Јасну подршку лажној држави Косово, ММФ и Светска банка пружили су 29. јуна 2010. године, када су у Стејт департменту у Вашингтону, тзв. председник Косова Фатмир Сејдиу и тзв. премијер Хашим Тачи, потписали приступнице за пријем Косова у чланство ових институција. Тада је Сејдиу потврдио да ће „Косово дисциплиновано спроводити политику Светске банке и ММФ-а“, а касније се испоставило да таква политика, између осталог, подразумева приватизацију преосталих српских предузећа на територији Косова и Метохије. Годину дана касније, 27. марта 2010. године, ММФ је одобрио први кредит од 110 милиона евра тзв. држави Косово, и то, како сам „премијер“ Тачи признаје, „под веома повољним условима“. Већ у марту 2011. године, испоставило се да шиптар-

ске власти, под претњом озбиљног финансијског колапса, уз изговор „структуралне реформе економије Косова“, а уз асистенцију и сагласност ММФ-а, улазе у процес приватизације „Поште Косова“ и „Телекома Косова“ (ПТК). Према ставовима шиптарске владе, приватизација ПТК-а представља „део укупног пакета реформи јавних предузећа, у

складу са аранжманом Косова са ММФ-ом“. С тим у вези, шиптарске власти су чак одржале и састанак са представницима ММФ-а и амбасадорима земаља које су заинтересоване да „инвестирају“ на Косову.

Распродаја „Телекома“ и „Трепча“

Нема сумње да је најављена продаја ПТК-а противзаконита, јер је реч о имовини која је у власништву Републике Србије. Подаци говоре да имовина „Телекома Косова“ чини 7,5 одсто укупне имовине компаније „Телеком Србија“ и да је 1999. године само фиксна телефонија на Косову и Метохији износила преко 77 милиона евра. Тренутно „Телеком Косова“, са око милион корисника, заузима 70 одсто тржишта у систему мобилне телефоније на Косову и Метохији и покрива 97 одсто његове територије. Подстрекивањем шиптарских власти да продају ПТК под изговором „буџетског дефицита“ са којим се суочава тзв. држава Косово, ММФ заправо омогућује отимање преко 130 поштанских и телекомуникационих објеката у корист и за рачун западних компанија. Интересовање за преузимање доминантне улоге у сфери телекомуникација на територији Косова и Метохије и куповину ПТК

показало је чак 11 компанија које су учествовале на скупу, у организацији шиптарских власти. Међу њима су биле америчко-немачке компаније „Аксос капитал“ и „Бедминстер капитал“, фирма „Кејбл и вајрлес“ са капиталом Енглеске и Монака, „Голдмарк телекомуникајшн“ ЛТД из Енглеске и др. Постоје индиције да ће ПТК највероватније, преко „Телекома Хрватске“ или преко „Телекома Аустрије“, завршити у рукама немачког „Дојче Телекома“. Приватизацијом ПТК-а, која важи за једну од највећих и најуспешнијих компанија која је под окупацијом, шиптарске власти и међународне институције улазе у финаш распродаје српске имовине. Исто тако нема дилеме да ће, оне гиганте које не буду продали, Шиптари наставити да експлоатишу за своје потребе, као што то активно чине од 1999. године. У том смислу неизвесна је још увек и судбина српске „Трепча“ која представља највећи индустријско-рудни комбинат у Европи. Реч је о рудном богатству које има резерве олова и цинка од преко 50 милиона тона, где је ратне 1999. године бележена производња олова и цинка од око 564.000 тона! Уз логистику Бернара Кушнера, а под изговором „непридржавања еколошких стандарда“, око 900 припадника КФОР-а окупирао је „Трепчу“ августа 2000. године. Уник администрација је узурпирала и под своју управу преузела целокупну имовину „Трепча“, а комбинат

је подељен на два дела, шиптарски „Трепча-УНМИК југ“ и српски „Трепча-УНМИК север“. Више од једне деценије „Трепча“ је у колапсу и питање је дана када ће Шиптари за њену продају добити „зелено светло“ од стране међународних институција. Изгледа да је и тај дан веома близу, јер су шиптарске власти, почетком априла 2011. године, најавиле да давањем концесије намеравају да приватизују „Трепчу“.

Зашто ОЕБС ћути?

Док режим у Београду потпуно мирно посматра како шиптар-

ске власти спроводе пљачку српске имовине на Косову и Метохији, управо то исто чине све оне међународне институције које активно раде на изградњи и легализацији лажне НАТО државе. Једна од таквих институција је и ОЕБС, која према Резолуцији СБ УН 1244 има мандат да надгледа усаглашеност система правосуђа на Косову са домаћим законима и међународним стандардима људских права. У једном од својих извештаја из маја 2008. године, ОЕБС уочава многе неправилности у процесу приватизације на Косову и Метохији. Међутим, уместо да санкционише одговорне, ОЕБС својим препорукама „подучава“ шиптарске институције како треба да наставе са распродајом српске имовине. „Поверљива агенција мора да оконча реорганизације и ликвидације, као што је „Трепча“ која је започета, али још није окончана“, сугерише ОЕБС. Ова институција у својим препорукама налаже промену појединих уредби УНМИК-а „како би се обезбедило да судске одлуке буду ослобођење политичког утицаја“. ОЕБС запажа да у поступку приватизације шиптарски судови нигде не објављују судске одлуке, непрописно се преузимају судске надлежности, одлажу се судски поступци, адвокати не познају довољно законе, итд. Дакле, дванаест година након успостављања принудне, међународне управе на Косову и Метохији, постало

је јасно да је део територије Републике Србије окупиран у намери да одмах потом буде варварски опустошен, опљачкан и распродат. Парадокс је у томе што у „удруженом злочиначком подухвату“ активно учествују све оне међународне институције којима је задатак да штите међународни правни поредак.

Српска радикална странка са штрајкачима у Неготину

Подршка радницима „Прахова“

Народни посланик Српске радикалне странке и председник Одбора за индустрију Скупштине Србије Милорад Буха, крајем јуна ове године одазвао се позиву штрајкача Индустрије хемијских производа (ИХП) „Прахова“ код Неготина, који протестују због неисплаћених зарада. У разговору са бившим и садашњим радницима, али и руководством „Прахова“, Буха је покушао да пронађе заједничко решење како би

приватизацију и локалне самоуправе Неготина није се одазвао позиву да присуствује седници Одбора. То је скандалозно и бахато понашање којим одговорне институције шаљу јасну поруку да их судбина радника „Прахова“ уопште не интересују. Одбор је, писмом, од новог власника затражио да се активно и хитно укључи у решавање проблема и да сагледа стратешки значај који има „Прахово“. Од Агенције за приватизацију затражили смо да почне да примењује закон према несавесном купцу – каже Милорад Буха за „Велику Србију“.

Он додаје и то да је СРС пружила и да ће наставити да пружа пуну подршку радницима „Прахова“, у њиховим напорима да добију све своје заостале плате које су поштено зарадили.

Гигант за памћење

Иначе, некада велики индустријско-хемијски комплекс ИХП „Прахово“, осамдесетих година имао је око 4740 радника, што је чинило скоро 44 одсто запослених са територије општине Неготин. Након приватизације, ова фирма данас има свега 400 радника. „Прахово“ је, са производњом 200.000 тона МПК ђубрива годишње, био највећи произвођач фосфора у Европи. Производио је форсфорну киселину 100.000 тона годишње, ТПП сировине за детерџенте 200.000 тона, а између 7 и 8.000 тона годишње бележена је производња криолита и трихлорида и других пратећих производа. Овај гигант је био важан фактор привреде у бившој Југославији, а самим тим је битно утицао и на развој неготинског краја. Сви памте пољопривредни комбинат „Крајина“ који данас не постоји, а некада је имао веома развијене производе, прерадне и складишне капацитете (живинарски центар, свињарска фарма, млекара, силоси, хладњача, семенарски дорадни центар, пољотехна, „Крајина вино“ и др).

„Заборављене“ обавезе

Након тзв. „демократских промена“ 2000. године, ИХП „Прахово“

доживљава свој економски и финансијски суноврат, производња долази до колапса, а тржиште се полако губи. Као последица разбојничке приватизације, уследило је масовно отпуштање радника, а највећи део опреме и читави производи погодни су продати у бесцење по принципу „старог гвожђа“. Од јула 2007, нови власник производних капацитета „Прахова“ који су остали у функцији је грчка фирма „Неохимики“ из Атине. Гигант је продат по цени од 5 милиона евра, уз обавезу измирења дугова и заосталих зарада за око бивших и садашњих 2.000 радника и инвестиције од 20 милиона евра. Нови власник је на себе преузео обавезу да отпуштеним радницима исплати заостале личне дохотке у износу од 170 евра месечно, међутим то до данас није учино. Због тога њима ништа друго није преостало него да 23. јула прошле године ступе у протесте, у којима су даноноћно држали блокаду свих улаза у фабрику.

ДС изиграла раднике

Већ 13. јула 2010, синдикат и бивши запослени су са грчким власником постигли споразум који је подразумевао да се за први месец, бившим радницима исплате септембарске зараде у износу од 250.000 евра. Затим, да од октобра 2010. па све до даљњег тај однос заосталог дуга буде 50:50, односно 125.000 евра. Као трећа тачка договора, постигнута је сагласност да се обустави блокада фабрике, да се створе услови за несметан рад, како би власник испунио обавезе према радницима. Са својим потписом, као „гарант“ да ће овај споразум бити испоштован, био је председник општине Неготин Влајко Ђорђевић из ДС. Међутим, споразум је остао мртво слово на папиру, а председник Неготина и ДС су врло брзо заборавили на тежак економски и социјални положај бивших радника „Прахова“ који су дошли у ситуацију да не могу да прехране своје породице. Због тога су у јуну ове године отпочели нове протесте, тражећи да им се исплати само оно што им припада, а то су поштено зарађене плате.

Р. В. С.

се проблем што хитније решио.

– Нови власник ИХП „Прахово“, бившим и садашњим радницима дугује око 3,5 милиона евра на име заосталих зарада које одбија да исплати. За то је новом власнику остављен рок који је истекао 24. марта ове године, а на бази чега му је Агенција за приватизацију продужила инвестиционе обавезе из купопродајног уговора – објашњава Милорад Буха.

Криви и режим и купац

Буха каже да је у овом случају изиграно и преварено скоро 2.000 бивших и садашњих радника „Прахова“, а осим купца одговорност за то сносе Влада Србије и Агенција за приватизацију, које су допустиле пролонгирање обавеза, а које сада проблем упорно игноришу.

– Поводом најновијих дешавања у „Прахову“ заказао сам хитну седницу Одбора за индустрију Скупштине Србије, на којој је овај проблем отворен. Нико из Агенције за

Трибина „Лоповске приватизације: Како је уништен Змај“

Од „Змаја“ остало само име

У организацији Српске радикалне странке у Земуну, 4. јула 2011. године, одржана је трибина под називом „Лоповске приватизације: Како је уништен Змај“. Трибина је изазвала велико интересовање грађана Земуна и доскорашњих радника Индустрије пољопривредних машина „Змај“ из Земуна. На трибини су говорили: народни посланик СРС и председник Одбора за индустрију Скупштине Србије Милорад Буха, народни

посланик СРС и члан Одбора за индустрију Скупштине Србије Владан Јеремић, члан Централне отаџбинске управе СРС и новинар „Велике Србије“ Иван Нинић, и представник бивших радника „Змаја“ Драго Милошевић. Према ранијем договору, у својству говорника на трибини требало је да се појави и бивши директор „Змаја“ Бранислав Савић, међутим он је изненада отказао учешће.

„Змај“ очерупали тајкуни

Отварајући трибину, председник ОО СРС Земун, Саша Суботић, у уводној речи, изразио је захвалност грађанима и бившим радницима „Змаја“ на присуству и жељи да чују како је власт у спреси са тајкунима уништила српску привреду, а самим тим и „Змај“ као њихову другу кућу.

– „Змај“ је некада био чувени гигант у СФРЈ и целом свету, једно здраво и конкурентно предузеће које је имало примат у производњи пољопривредних машина и које је

запошљавало преко 5.000 радника, пунило буџет државе и обезбеђивало егзистенцију радницима и њиховим породицама. Од овог великог система данас готово да није остало ништа. Да је приватизација из децембра 2006. године спроведена на законит начин, „Змај“ би данас био конкурентан, а већина од тадашњих 643 радника и данас би била на својим радним местима. Међутим, кроз черупање имовине и 18 хектара грађевинског земљишта „Змаја“, кроз продају алата у старо гвожђе, конзорцијуму нових власника омогућено је додатно богаћење – рекао је Саша Суботић.

Он је истакао да данас у Србији једино Српска радикална странка има храбрости да указује на пљачкашке приватизације предузећа која су завршила у рукама тајкуна, али и да подноси кривичне пријаве против надлежних који су то омогућили.

Узалудна упозорења

Један од представника бивших радника „Змаја“ Драго Милошевић, нагласио је да раднике још увек „пеку ране“ пљачкашке приватизације комбината „Змај“. Милошевић каже да је 200 радника безуспешно покушало да поништи приватизацију, тако што су слали званичне дописе на адресе свих релевантних државних институција.

– Купац „Змаја“ је прекршио готово све обавезе из купопродајног уговора и уништио је производну делатност предузећа, које је до момента приватизације производило комбајне и друге пољопривредне машине. Од Министарства економије и Агенције за приватизацију затражили смо да хитно изврши раскид купопродајног уговора, да се „Змај“ врати у стање пре прива-

тизације, да радници управљају производњом, да се утврди штета од гашења производње, као и да наплате казне због кршења уговорних обавеза. Агенција за приватизацију оглушила се на све наше захтеве, уз образложење да је приватизација успешно извршена – рекао је Драго Милошевић.

Међутим, Милошевић је изјавио да је недавно добио допис од Агенција за приватизацију, у коме се по први пут признаје да купац „Змаја“ није испунио све обавезе из купопродајног уговора и да су му због тога дати додатни рокови.

Угашена производња

У свом обраћању бившим радницима „Змаја“, члан Централне отаџбинске управе СРС и новинар „Велике Србије“, Иван Нинић, обелоданио је јавности низ непознатих чињеница из документација Агенције за приватизацију, и детаљно је објаснио начин на који је купац, супротно купопродајном уговору, злоупотребљавао имовину „Змаја“.

– Агенција за приватизацију је у четири наврата контролисала извршење уговорних обавеза купца „Змаја“, али је тек након хапшења директорке „Змаја“ заузет став да се у предузећу дешава нешто незаконито. Купац је имовину „Змаја“ стављао под хипотеку, на бази чега је подизао кредите за развој других предузећа која немају везе са „Змајем“. Део имовине „Змаја“ је исечен и расходован у старо гвожђе, неке производне хале су порушене, а један стан од 68,98 метара квадратних, из Фонда солидарности, неовлашћено је продат. Уместо одржавања континуитета производње, нови власник је софтвер једне од машина платио 12.697 евра, рачунарску и телефонску мрежу 181.648 евра, алармни систем и систем дојаве пожара 87.847 евра. За услуге некаквог „одмашћивања“ плаћено је 61.536 евра и све је то приказано као инвестиционо улагање купца – рекао је између осталог Иван Нинић.

Он је објаснио да је контролом у „Змају“ установљено да нови власник није одржао континуитет производње пољопривредних машина,

већ да је куповао, довозио и склапао полуфабрикате, које је потом продавао као готове производе. Према Нинићевим речима Агенци-

боли ако је предузеће велико као што је то случај са „Змајем“, који је само једна страница црне књиге коју је исписала ова власт у проте-

упозорио је да је на делу један концепт разбијања српског народа и државе, који за циљ има да Србин постане зависан у сваком смислу.

– Увек смо до сада били на страни радника и посланици СРС су пружали жесток отпор када је након 2000. године доношен Закон о приватизацији. Др Војислав Шешељ је тог тренутка схватио да тај закон и сви други прописи, који су накнадно уследили, представљају криминал иза кога стоји Запад и домаћи полтрони који су добили паре да спроведу овакве приватизације. Све што се догодило у приватизацији „Змаја“ прво захтева утврђивање одговорности па тек онда раскид купопродајног уговора. Осим кршења Закона о приватизацији, овде је дошло до кршења низа других закона и то је морало да натера државне органе да реагују. Очигледно је да систем не функционише и без обзира на ненадлежност ово питање ће отворити Одбор за привреду Скупштине Србије. Ми немамо сарадњу са Министарством за економију и регионални развој које би требало да контролише рад Агенције за приватизацију, али нас то не ограничава да на седницу Одбора позовемо представнике радника „Змаја“ – поручио је Милорад Буха.

Буха је указао да се проблем криминалне приватизације „Змаја“ не може решити преко ноћи и да је то процес који захтева широке активности надлежних органа, а пре свега вољу, време и труд радника да истрају у својим захтевима. Према његовим речима, у том послу је неопходан допринос радника „Змаја“ који се морају организовати како би били присутни у медијима и испред институција, јер је то је оно што „боде очи“ режиму у Србији.

Р. В. С.

ја за приватизацију није прихватила тврдњу новог власника да је извршио инвестициону обавезу од милион евра, јер те инвестиције нису биле у функцији производње.

Да се утврди одговорност

Народни посланик СРС и члан Одбора за индустрију Скупштине Србије, Владан Јеремић, истакао да је да су радници „Змаја“ деценијама уназад стварали један бренд, да би данас постали жртве онога што се у Србији назива корупционашким приватизацијама.

– Преко 30 милијарди евра у Србији је приходовано од почетка приватизационог процеса. Резултат свега тога је баснословно богатство појединаца, катанци на већини некада успешних фирми и на хиљаде људи који полако губе основно право на основну животну егзистенцију. Тај проблем више

клих 10 година. Резултат ове трибине и свих наредних трибина радикала треба да буде инсистирање на раскиду штетних уговора због обавеза које купци нису испунили. Осим тога, неопходно је да се утврди улога и одговорност сваког појединца – рекао је Владан Јеремић.

Јеремић је рекао да ће Српска радикална странка инсистирати да се улагања државе усмере у смештајне капацитете затвора широм Србије, како би сви они који су ојадрили раднике завршили тамо где им је место.

Једино радикали уз раднике

Осврћући се на случај „Змаја“ као појединачан пример уништавања целокупне српске привреде, народни посланик СРС и председник Одбора за индустрију Скупштине Србије Милорад Буха,

Провокатори дошли да бране купца „Змаја“!

У широкој дискусији која је по питању приватизације „Змаја“ отворена на трибини, учествовала је и неколицина некадашњих радника и стручњака комбината. Постигнута је сагласност да је након приватизације имовина „Змаја“ „очерупана“, да је производња угашена и да од 2006. године није направљен ниједан комбајн. Међутим, у дискусији је учествовало и двоје актуелних радника приватизованог „Змаја“, који су присутне безуспешно покушали да убеду да предузеће и даље успешно функционише.

Инжењер из „Змаја“ заступао је тезу да фабрика данас боље и продуктивније функционише него раније, док је правница покушавала да одбрани штетне уговоре због којих је својевремено ухапшена директорка „Змаја“. Својим излагањем обоје говорника су успели да покрену лавину звиждука и реплика бивших радника „Змаја“. Такође, оцењено је да су провокатори и инсајдери намерно послати на трибину, и то са задатком да бране актуелно руководство и купца „Змаја“.

Будућност Србије је у плодној земљи

Пољопривредна производња је једина грана која остварује суфицит, каже народни посланик Српске радикалне странке у Скупштини Србије Срето Перић из Љубовије у којој се улажу напори на унапређењу пољопривредне производње. Он наводи да, кад би држава водила више рачуна о пољопривредној производњи и на другачији начин стимулисала и подстицала озбиљне пољопривредне произвођаче, резултати не би изостали. – Светан сам да се будућност Србије и наших грађана, управо налази у нашој плодној земљи. Наши људи су вредни и треба им помоћи и мотивисати их, предлаже Перић.

Посланик тврди да наш генерални проблем није уопште техничке природе већ суштинске, јер су у питању велика незапосленост и

чин запослили што већи број људи. База треба да буде оно што је произведено, каже посланик и додаје: „Преко 55 одсто становништва у Србији живи на селу. Озбиљан приступ пољопривреди и развој једне интензивне пољопривредне производње сигурно би имали за резултат квалитетнији и бољи стандард живота. Самим тим и правилнијег распореда становништва и мањег губљења села. Свако четврто село се гаси, а постоје индиције да ће се за деценију угасити скоро сва села.“

Идеје за развој

Перић објашњава да постоји идеја да се преко удружења пољопривредних произвођача и, наравно, Српске радикалне странке као иницијатора, организује једно опште Удружење пољопривредних произвођача у Љубовији, што

водњи квалитетне шљиве. Намера нам је да унапредимо производњу и пољопривреду у Љубовији. Започео сам све неопходне активности око формирања поменутог удружења. Једна делегација из Љубовије и Малој Зворника разговарала је са председником Задружног савеза Србије, јер можемо да очекујемо и рачунамо на озбиљнији развој пољопривреде и туризма у овој регији. Уједно подсећа да су пољопривредници из Љубовије и околних места у организацији Српске радикалне странке, обишли и 78. Међународни сајам у Новом Саду и плантажу висококвалитетних јабука у Малој Ремети, у власништву инвеститора „Атос Винум“ на којој је засађено око 300 хиљада стабала јабуке, сорта увезених из Италије. – На плантажи нас је сачекао један од најеминентнијих стручњака

за воћарство у Европи, професор на Пољопривредном факултету у Новом Саду, доктор Зоран Кесеровић. Постоји идеја да један мањи број пољопривредних произвођача одведемо у село Винча код Тополе, где такође има шта да се види и научи, предлаже радикал и каже да су у плану и разговори са пољопривредницима из свих мачванских општина како би се комплетно Подриње ујединило и заједно кренуло крупним корацима напред.

Перић наглашава да постоји и иницијатива да се организује симпозијум везан за производњу малине, са учесницима из свих крајева света. – Покушаћемо да организујемо предавање везано за производњу малине, јер се она скоро три деценије традиционално производи на овом подручју. Тражићемо и нове сорте, које ћемо постепено уводити на тржиште.

Р. В. С.

За мање од месец дана ветеринарска служба суочена са две епидемије

Да ли је антракс под контролом

Заразна болест животиња, антракс, која се преноси и на људе, потврђена је на фарми у Бочару, а ветеринарски инспектор предузео је законом предвиђене мере да заштити здравље људи и животиња, саопштила је средином јуна ове године, Управа за ветерину Министарства пољопривреде, трговине, шумарства и водопривреде. Управа за ветерину, на чијем челу је кадар ДС-а, др Зоран Мићовић, донела је решење којим су подручја насељених места Бочар и Ново Милошево проглашена зараженим од антракса и наложила предузимање законом предвиђених мера. Како је тада наведено, ветеринарски инспектор је спровео обавезне мере предвиђене законом, наложио је ветеринарским организацијама надлежним за општину Нови Бечеј да изврше хитну вакцинацију свих пријемчивих животиња. Наведено је да је стање на терену стабилно, са минималним могућностима за даље ширење заразе. Такође, инспектори су наложили да употреба меса и млека са тог подручја није дозвољена, док би према речима начелника Управе за ветерину, угинуле животиње требало да буду уништене у спалионици у Ћуприји.

Стручњаци, међутим, подсећају да су говеда била на отвореном, прецизније, на пашњацима, и то на теренима који су последњих година били често плавлени и већи део године под водом. Нико са сигурношћу не може рећи шта су све те поплаве нанеле, шта све са муљем донеле са околних простора, па и из суседних земља. Проф. др Босиљка Ђуричић, са Катедре за инфективне болести Ветеринарског факултета у Београду сматра да, можда, није требало прекидати вакцинацију стоке против антракса на овом подручју и подсећа да Србија има 6-7 локалитета који су означени као ризични за појаву ове болести, а међу њима је и зрењанинска општина, где се антракс и појавио.

У средњембанатском селу Бочару угуло је неколико крава и коња, под сумњом да је реч о антраксу, што је убрзо и потврђено у Ветеринарском специјалистичком ин-

ституту у Зрењанину и Научном институту за ветерину у Београду. Од двојице људи који су били под сумњом да су заражени, на лечењу у зрењанинској болници задржан је један, код којег је инфекција и доказана, мада, његов живот није био у опасности. Сестре Јанков из Бочара, прве су обавестили медије шта се у том насељу догађа. Оне су биле јако забринуте због одно-

са према угулим животињама и евидентном немару за који су страховале да би могао имати и теже последице по житеље овог места. Наиме, према њиховом сведочењу, прва угула крава трактором је вучена кроз читаво село... Лешине угулих говеда стајале су на отвореном три дана и три ноћи, што је привукло не само дивље животиње, већ и инсекте, обаде, муве, вране, као и псе луталице... Све време надлежни су, како тврде сестре Јанков, говорили да не би требало дизати панику и да нема разлога за бригу!

Тек након њиховог упозорења, појавили су се људи са заштитним оделима и маскама и преплашили становнике Бочара – износе сестре у свом писму упућеном медијима. Заиста је несхватљива таква тромост у реаговању ветеринарске службе, надлежне за сузбијање заразних болести животиња, при чему се антракс преноси и на људе и није нимало безазлена зараза. Антракс је фаталан за животиње, али није нимало безазлен ни кад је у питању здравље људи, утолико више чуди равнодушност надлежних који су реаговали тек када су се тиме позабавили медији.

Само месец дана пре појаве антракса, Бачку Паланку је потресла епидемија трихинелозе, од близу сто оболелих, 11 људи је средином маја ове године смештено на Инфективну клинику Клиничког центра у Новом Саду, на болничко лечење. Међу оболелима био је и бачкопаланачки месар, од кога су његови суграђани куповали заражено месо, али његов идентитет није саопштен. Срећом, према проценама лекара, радило се о средњетешким случајевима овог обољења, за које се веровало да неће имати тежих последица по оболеле. У Бачкој Паланци, према потврди епидемиолога локалног Дома здравља, др Мирјане Валан, била је проглашена епидемија трихинелозе, лекарима су се свакодневно јављали нови пацијенти са симп-

томима ове болести, све док бројка није достигла чак стотину! Епидемиолошким испитивањем утврђено је да су намирице одговорне за појаву трихинелозе, биле заражене полусуве и роштиљ кобасице.

Шта се у ствари догодило? Накнадним истраживањем, Управа за ветерину Министарства пољопривреде Републике Србије, пронашла је да је преглед меса од којег су направљени заражени производи, радио пензионисани ветеринар М. Р, против кога је поднета прекршајна пријава. Ово није први пут да се овакве ствари догађају и да има пропуста у контроли меса и месних прерађевина. Оболело је ни мање ни више него стотину људи. У медијима је то веома брзо „затрпано“ другим вестима, али је то озбиљно упозорење за ветеринарску службу која би морала ефикасније да ради свој посао, али и за Управу за ветерину која је надлежна за овакве пропусте. У време кад произвођачи лекова најављују несташицу лекова, чак и неких важних антибиотика, свака оваква епидемија није само опасност по здравље, већ и по живот људи.

Р. В. С.

Од септембра ниже месечне накнаде за вртиће у Зрењанину захваљујући иницијативи СРС

Радикали смањили цене вртића у Зрењанину

На седници Скупштине града Зрењанина, одржаној 2. јуна 2011. године, одборничка група Српске радикалне странке у Скупштини града Зрењанина је поднела, а владајућа већина усвојила, Иницијативу за промену Правилника о начину регресирања трошкова боравка у предшколској

ако приход износи од 60 до 90 од просечне зараде, за 70 одсто, а ако приход по члану домаћинства износи више од 90 одсто од просечне зараде по запосленом у Зрењанину, да цена месечне накнаде за дечје вртиће буде смањена за 60 одсто. Иницијатива предвиђа и умањење за породице које су путем стамбеног

регресирања трошкова боравка и ужине не само у предшколској установи, него и у основним школама. Од градоначелника је затражено и да са надлежним службама утврди могућност измене основе регресирања и да на првој наредној седници извести о томе Скупштину града.

Председник одборничке групе Српске радикалне странке у Скупштини града Зрењанина и председник Градског одбора СРС Зрењанин Саша Сантовац истиче да је иницијатива једногласно прихваћена у Скупштини града

Он предвиђа да ће се цене боравка деце у вртићима, које су у Новом Саду биле и до три пута ниже, сада изједначити, па би примена мера за смањење месечне накнаде за децу у вртићима могла смањити и миграцију становништва од Зрењанина према Новом Саду, која је присутна већ дуже времена.

– Ова иницијатива је наставак стратегије Српске радикалне странке за бољи социјални положај Зрењанинаца. После наше успешне иницијативе којом је повећана једнократна помоћ града Зрењанина породиљама за прво; друго; и трећерођено дете са 10.000 на 30.000 динара, са циљем подстицања рађања, сада родитељима деце предшколског узраста смањујемо трошкове боравка малих Зрењанинаца у предшколским установама. Српска радикална странка у континуитету планира низ сличних акција, а после избора, када преузмемо власт у граду Зрењанину, све што предлажемо, прихватила то садашња власт или не, ми ћемо преточити у дела – самоуверено истиче председник зрењанинских радикала Саша Сантовац.

Р. В. С.

установи, којим се одређује висина месечне накнаде за боравак деце у вртићу. Зрењанински радикали су у својој иницијативи истакли да је тренутна месечна накнада, која са попустом износи око 7.500 динара, за многе грађане Зрењанина превише висока. Српски радикали сматрају да је тренутна економска ситуација у Зрењанину таква да мали број породица може себи уопште приуштити да им деца иду у предшколску установу, јер велики број породица једва задовољава и основне животне потребе. Као доказ су навели и честа кашњења уплата од стране родитеља чија деца се налазе у предшколској установи.

Одборничка група СРС-а предложила је да се изврше корекције у Правилнику о начину регресирања трошкова боравка у предшколској установи тако да самохраним родитељима без прихода цена боравка деце у предшколским установама буде умањена за 100 одсто. У предлогу се наводи да ако приход по члану домаћинства износи од 0 до 30 одсто од просечне зараде по запосленом у Зрењанину, родитељима се смањује месечна накнада за вртиће за 90 одсто, ако приход износи од 30 до 60 одсто, за 80 одсто,

мет. Предлог подразумева и умањење од 10 одсто оним породицама које су подстанари, уз умањење основице за обрачун висине месечних прихода приликом обраде основе регресирања за износ кирије, што доказују копијом уговора закљученог са станодавцем, овереног код надлежног суда.

Иницијатива је била толико успешна, да владајућа већина из Демократске странке и Лиге социјалдемократа Војводине није имала другог избора него да једногласно прихвати предлог одборничке групе Српске радикалне странке, и обавезе градоначелника Зрењанина Милету Михајлова да изврши преиспитивање Правилника о критеријумима пријема деце и начину

Сличне иницијативе и у блиској будућности

– Осим иницијативе за отварање народне кухиње којом смо обезбедили помоћ за социјално најугроженије, у наредном времену ћемо се окренути помоћи образовним институцијама у насељеним местима, јер је велики број објеката у којима су смештене школе на територији града у веома лошем стању. Ту су хитно потребна већа улагања, као и повећање броја возила која превозе ученике средњих школа из удаљених места на територији града. Планирамо и помоћ за децу која буду уписивала факултете – открива председник ГО СРС Зрењанин Саша Сантовац.

Предузеће „Јунириск“ еколошки „очистило“ буџет НИП-а

Српска радикална странка дошла је до документације која несумњиво указују на тесну спрегу режима Бориса Тадића и предузећа „Јунириск“ д.о.о. које ће у Ковачици градити центар за рециклажу опасног индустријског отпада. Наиме, успешна сарадња фирме „Јунириск“ и државе датира још од јуна 2008. године, када је ово предузеће, мимо законске процедуре коју прописује Закон о јавним набавкама, изабрано за извођача посла вредног 40 милиона динара! У питању је реализација пројекта изградње „Републичког центра за рециклажу уљних емулзија и отпадних уља“, а за потребе „Фабрике аутомотора 21. мај“ д.о.о. из београдске општине Раковица.

Са представником ове фабрике, као корисником услуге и представником „Јунириска“ који је био понуђач за извођење радова, тадашњи министар пољопривреде Саша Драгин (ДС), потписао је 24. 6. 2008. године уговор о финансирању. За наведени посао није расписиван јавни тендер, већ је уговор додељен путем директне погодбе. Средства у износу од 40 милиона динара обезбеђена су из буџета НИП-а, а на рачун „Јунириска“ уплаћен је и аванс од 10 милиона динара, и то свега 10 дана по потписивању уговора. Зашто се министар Драгин, без расписивања тендера, определио баш за понуду „Јунириска“, да ли је понуда ове фирме била најјефтинија за државу и шта се иза брда ваља, за сада остаје енигма.

Заћутали у Влади Србије

Иначе, већ два месеца Влада Србије одбија да одговори на питање које је у Скупштини Србије поставила Српска радикална странка, а у вези са критеријумима којима су се надлежни државни органи руководили, када су издали одобрење за изградњу „Центра за рециклажу индустријског отпада који има својства опасних материја, са сакупљачком станицом за секундарне сировине“ у општини Ковачица. Наиме, реч је о изградњи веома ризичног постројења чији носилац је предузеће „Јунириск“ д.о.о. из Београда. Неко изузетно „паметан“ из инсти-

туција режима Бориса Тадића, дошао је до скандалозног закључка да баш у Ковачици треба довозити отпад предузећа „US Steel Serbia“ из Смедерева, „Фам“ из Крушевца, „ТЕ Костолац“ из Костолца, „ФИАТ аутомобили“ из Крагујевца...

Какав отпад стиже у Ковачицу?

Избегавањем одговора на питање Српске радикалне странке, надлежни у Влади Србије безуспешно покушавају да прикрију чињеницу да ће Ковачица постати „црна рупа“, не само јужног Баната већ и шире територије Србије. На територију Ковачице, у оквиру комплекса од 18.187 метара квадратних, биће довожен, складиштен и прерађиван отпад следеће врсте: опасан отпад за становништво (стара уља, електронски и електрични отпад, акумулатори, филтери и крпе); секундарне градске сировине (ПЕТ амбалажа, метал, папир, стакло, алуминијумске лименке) грађевински отпадни материјал (бетон, цигла, малтер, гвозђе и челик); азбестни отпад (vlakна и прашина која садрже канцерогена једињења); течни отпад (искоришћена уља, моторна уља и сл.); и муљеви и пастозни отпад (отпад настао чишћењем главанизације, АПИ сепаратора, резервоара за мазут, или резервоара у коме су били смештени други нафтни деривати).

Кроз наручену студију о процени утицаја на животну средину изградње Центра за рециклажу индустријских отпада у Ковачици, носилац радова предузеће „Јунириск“, жели да убеди јавност и грађане Ковачице да ће постројења за прераду бити саграђена уз поштовање највиших еколошких стандарда. У самој студији се на више места указује на могућност инцидентних ситуација и штетних материја које могу настати у раду постројења, а посебно се истиче да азбесни отпад у себи

садржи једно од најканцерогенијих једињења. Без обзира на све, закључак аутора студије је да „ни су констатовани технички недостаци због којих би функционисање пројекта угрожавало животну средину“. На крају се намеће и једно споредно питање, а то је питање: ко су аутори спорне студије?!

Аутори „поникли“ у министарству

Студију о процени утицаја на животну средину, по наруџбини „Јунирска“, урадило је предузеће за инжењеринг и управљање животном средином „Еко-ток“ д.о.о. из Београда. Као аутори спорне студије, између осталих, наводе се дипл. инжењер технологије и власник предузећа „Еко-ток“ Братислав Крстић и дипл. хемијски физичар и хемичар Марко Шимурина. Да ли је случајност или не, али обојица аутора студије су својевремено били на високим позицијама у Министарству заштите животне средине. Крстић је у министарству радио 10 година, од којих је 9 година имао звање саветника министра, да би у периоду

2004-2005. године, постао шеф Одсека за обраду отпада, инжењеринг и консалтинг у Агенцији за рециклажу Републике Србије. Шимурина је у Министарству животне средине био запослен 14 година (1990-2004) на позицији саветника министра за заштиту од штетних и опасних материја, а у једном периоду аванзовао је на место шефа Одсека за праћење стања животне средине.

Р. В. С.

Чувари традиције и историје

Настојећи да у овим тешким временима да свој допринос очувању искре православља, српске традиције, националног достојанства и самопоштовања, Општински одбор Српске радикалне странке у Инђији, у сарадњи са Међународним фондом јединства православних народа и Друштвом српско-руског пријатељства „Наше православље“, организовао је у Инђији 27. јуна 2011. године вече „У сусрет Видовдану“, уз поруку „Да не изгубимо себе!“.

Пред препуном салом Културног центра, уз присуство свештенства Српске православне цркве, присутним грађанима обратили су се потпредседник Српске радикалне странке Милорад Мирчић, народни посланик СРС генерал Божидар Делић, председник Општинског одбора СРС у Инђији Никола Вукелић, директор српског одељења Међународног фонда јединства православних народа Наталија Коцев и представник руске амбасе Ростислав Александрович Терентијев. После уводних говора, наступила су бројна културно-уметничка друштва и извођачи са подручја општине Инђија.

На почетку скупа, поздрављајући присутне, председник Општинског одбора СРС у Инђији Никола Вукелић нагласио је: „Историја је лична карта једног

народа и народу који се одриче своје историје, чија је прошлост мутна и замагљена, ни будућност не може бити светла.“ Очекујући пуну подршку грађана српским радикалима у Инђији у наредном периоду, Никола Вукелић је изразио уверење да ће већ следеће године Инђија овај заветни српски празник Видовдан обележити на још свечанији и достојнији начин, онако како то приличи једном српском, православном и слободарском граду и општини.

Обраћајући се присутнима, генерал Божидар Делић између осталог је рекао: „Посебно сам срећан што сам са вама данас у Инђији, био бих далеко срећнији да оваквих догађа-

ја има у целој Србији. Ми данас у Србији имамо најтежи вид окупације, имамо припаднике нашег народа, који за интересе западних сила уништавају све оно што је наша историја, традиција и све оно што нам је свето. Али ипак, овакви светли примери, као овај у Инђији, говоре да ће преживети српски дух!“

Потпредседник СРС Милорад Мирчић окупљеним грађанима је поручио следеће: „Легенда о Видовдану створена је са циљем да подигне, да сачува српски народ и оно што је остало од српства после Косовског боја. Када уништавате корен једног народа, најпре му уништавате културу, традицију, веру. Народ који нема свој мит није у правом смислу народ.“ Мирчић је на крају истакао: „Видовдан је празник српског народа, који слави све српске јунаке, од оних

јатељства „Русија у Инђији“. Другој вечери српско-руског пријатељства „Русија у Инђији“, које је организовано у Спортској хали у сарадњи са Међународним фондом јединства

православних народа и Друштвом српско-руског пријатељства „Наше православље“, присуствовало је преко 2000 грађана, који су уз овације поздравили Његово преосвештенство, владикау сремског Василија, и Његову екселенцију амбасадора Руске Федерације у Србији Александра Васиљевича Конузина. Ту манифестацију својим прису-

ством увеличао је и велики број дипломата, као и функционера Српске радикалне странке. Посебно позитиван одјек имала је и посета Јадранке Шешел, супруге пред-

седника Српске радикалне странке, Војислава Шешела.

Била је то прва посета руског амбасадора у историји инђијске општине и том приликом Александар Васиљевич Конузин, између осталог, окупљеним грађанима је поручио и пренео следећи став: „Радимо на томе да се затвори Међународни трибунал у Хагу. Рокови рада овог суда су неоправдано продужени. Војислав Шешел се налази у притвору више година. Да ли таква пракса одговара општепризнатим нормама људских права? Не, никако! Сматрамо да у том суду нису испоштовани принципи права и морала!“

P. B. C.

Велики број окупљених грађана још једном је потврдио важност очувања српске традиције и блискост и пријатељство између српског и руског народа. Циљ Српске радикалне странке у Инђији је да, поред руске културе, када се за то стекну услови, у Инђију стигне и руски капитал и руске инвестиције.

који су у прошлости бранили, па до ових садашњих који данас у Хагу бране српску част и достојанство.“

Поздрављајући скуп, представник амбасе Руске Федерације у Србији Ростислав Александрович Терентијев изразио је задовољство што присуствује оваквој вечери, уз поруку да српски народ има славну историју којом треба да се поноси.

Русија у Инђији

Поред вечери „У сусрет Видовдану“, српски радикали у Инђији су организовали низ манифестација културног и хуманитарног карактера. Међу њима свакако се издвајају две вечери српско-руског при-

Крв за живот

Већина нас давалаца крви се добро осећа због тога што ради. У подсвести се јави мисао – учинио сам добро дело. Ако бих знао да сам само један живот спасао, од ових 100 пута што сам дао крв, био бих пресрећан човек, а надам се да сам помогао много више – каже Витомир Васић, члан Градског одбора СРС Нови Сад

Ако је свака кап крви драгоценост, онда је Витомир Васић човек злата вредан и златан радикал! Шампион у добровољном давању крви већ тридесет година буквално спасава животе обичних, „малих“ људи и, у духу православља, шири доброчинство. Наш јунак је крв дао чак 108 пута и надахнуо још 150 чланова ГО СРС НС да буду редовни донатори. Због тих фасцинантних резултата Црвени крст је Васићу недавно доделио Златну плакету, а највише признање је добио и Актив добровољних давалаца крви, основан при Градском одбору Српске радикалне странке у Новом Саду.

– Основали смо Актив добровољних давалаца крви који окупља чланове ГО. Основна делатност му је да помогне Заводу за трансфузију – каже Витомир Васић, скромно почињући разговор о награди коју је примио 14. јуна, на Светски дан добровољних давалаца крви, а коју додељује Црвени крст Србије.

Актив, који је 2006. године настао на Васићеву иницијативу, сваке године одржи четири акције и током сваке прикупи између 50 и 60 јединица крви.

– У Заводу је потребно да знају да свака три месеца могу да рачунају на нас. Сигурни су да ће у марту, јуну, септембру и децембру имати педесетак јединица из ГО СРС НС. Али, помажемо кад год затреба и ево јед-

рисани. Тада нам се Завод за трансфузију обраћа за помоћ и надају се да ћемо наћи пет донатора, а дође нас двадесет из Актива. И, једном таквом ургентном приликом, на 45 степени, докторка је била на прагу да откаже акцију јер није имала расхлађену просторију за трансфузију. Предложили смо да се узимање крви обави у страначкој сали за састанке ГО, пошто је климатизована, а у Заводу су сви били одушевљени пошто нису морали да откажу нити једну операцију – прича нам Васић.

Циљ је, међутим, потпуно остварен тек ако се на свакој акцији појаве и нови радикали и чланови других партија. Наиме, Актив пред сваку акцију апелује на нове донаторе, на све суграђане без обзира на политичку опредељеност, да дођу и спасе нечији живот. Мада се медији у последње време слабо интересују, готово бојкотирају СРС, одзив је све бољи.

Витомир Васић има 55 година и подсећа да ниједан човек не може довека да даје крв. Зато је неопходно да се одгајају нове генерације донатора и да се млади људи ослобађају страха и предрасуда. То потврђује и пример Васићеве ћерке која је кренула очевим стопама и постала и сама добровољни давалац крви.

Васић је свестан да некима иде у рачун да се пласирају приче о продаји крви и „сличне небулозе“, али таква пропаганда ипак не делује.

ја је два пута покушала да да крв, али је било неких проблема. Када је успела, била је пресрећна што је, како је казала, остварила свој животни сан. У животу нисам видео да је девојка од двадесетак година била толико задовољна што је

донатор. Свако од 18 до 65 година може да да крв, али форсирамо младе, јер ће нас старије ускоро неко морати да одмени. То је неопходно народу. То је неопходно држави. Нација је све болеснија, крви ће бити све мање – упозорава Васић.

Он је своју мисију почео давне 1974. године, када је дао крв за једну комшиницу у родној Зајачи, код Лознице. После 6-7 година се запослио и поред колега постао редован давалац. Поштујући правило да даје крв на три месеца, током једног летовања у Сутомору, отишао је у Завод за трансфузију у Старом Бару. Доктор који га је примио казао му је да га је „сам Бог послао“, јер је једној трудници била потребна управо АБ негативна крвна група. Ту ретку крвну групу има Васић. Жена је спасена, дете је спасено...

– Већина нас давалаца се добро осећа због тога што ради. У подсвести се јави мисао – учинио сам добро дело. Ако бих знао да сам само један живот спасао, од ових 100 пута што сам дао крв, био бих пресрећан човек, а надам се да сам помогао много више – каже Васић.

Р. В. С

Признања

На Светски дан добровољних давалаца крви, 14. јуна, Витомир Васић добио је Златну плакету Црвеног крста Србије. Носилац је и Сребрног знака, признања које Црвени крст Србије додељује на годишњој скупштини Црвеног крста Новог Сада.

– Питали су ме шта мислим о плакетама које сам добио, али ја на њих не обраћам пажњу. То ми је у другом плану, а у првом – да дам крв, као и свим мојим колегама, истиче Васић.

не приче. Током лета је највећа криза, у августу „припече звезда“, сви су на годишњим одморима, а пацијенти по болницама чекају да буду опе-

Нису успели да одбију народ од даваштва, па се на свакој акцији појави бар четворо нових омладинаца.

– Имали смо једну девојку ко-

УБИЈАЊЕ СРБА У СВИМ КРАЈЕВИМА

Пише: Слободан Јарчевић

Злочини над Србима у Хрватској су државни план – донет у Влади и Председништву. Извршиоци су полицијске и војне снаге. Најверљивији пример о томе су масовна убиства Срба у Сиску. Срби свих узраста и оба пола су извођени из кућа, станова и са радних места и убијани. Само зато што су Срби православне вере. Другог мотива за то није било. Од 611 убијених, 129 су жене. Да човеку стане мозак кад представи слику тих убиштава. Мајку српске националности изводе из продавнице (са радног места) воде је на стратиште и стрељају је – пуцајући јој у груди. Или је кољу специјално намењеним ножевима. Лешеви ових људи, углавном, нису нађени, а многи сведоче, да су тела Срба бачена у огањ топионице у Сиску. Страшно. То је подстакло многе честите хрватске адвокате у Сиску, па су тражили да се наредбодавци и извршиоци ових злочина изведу пред суд. Поднели су списак одговорних државних руководиоца и извршилаца – војника и полицајаца, с именима официра и подофицира. Адвокати су за кривце прогласили државнике, на челу с тадашњим премијером (1990-1992), Фрањом Грегурићем, и захтев за извођење на суд су поднели 27. априла 2007. Било је то веома храбро од ових хрватских адвоката. Њихова храброст и честитост је осведочена и списком осталих окривљених, државних и партијских функционера: Здравко Томац, Милан Рамљак, Мате Гранић, Иван Векић, Иван Јарњак, Јосип Манолић, Смиљан Релић, Јосип Перковић, Иван Бобетко,

Буро Бродарац и Владимир Миланковић. Адвокати су, у образложењу тужбе, навели разлоге за њу:

„Особе од броја један до десет су организовале, те проводиле извршну власт у Републици Хрватској, такођер, и на подручју Града Сиска. Посебно су морали организирати функционирање власти у заштити Уставом зајамчених права, посебно права на живот, права на судску и другу заштиту, права на једнакост без обзира на вјерску и националну припадност, као и других права“.

Жупанијско државно одвјетништво у Сиску је одбацило ову казнену пријаву. Судови у Хрватској нису пристали да отворе процес. То је одбио и Врховни суд Хрватске. Подстакнут овим језивим злочинима над српским цивилима у Сиску, загребачки адвокат Гојко Шушак је поднео тужбу о њима Врховном суду Хрватске и Хашком трибуналу, али све је остало без реакције. Шушак је о овим убиствима обаве-

Поред ових честитих хрватских адвоката, треба запамтити и честитог хрватског интелектуалца. Реч је о новинару Домагоју Маргетићу. Он је од 2005. истраживао злочине хрватске војске над Србима у Сиску и о томе је писао и обавештавао надлежне државне и судске органе у Хрватској. Долазио је и у Београд, с надом да ће власти Републике Србије енергично захтевати отварање процеса против организатора и извршилаца убиства 611 Срба у Сиску. Маргетић је открио да су ове злочине починили војници две хрватске јединице: „Ханџар дивизија“ и „Вукови“. Првом је командовао Екрем Мандал, а другом Жарко Пеше.

Убијање српских цивила у Госпићу, 25. децембра 1991. године, опет указује на државну одлуку Хрватске о биолошком истребљењу Срба. Убијени су Срби и Српкиње из Госпића и Карлобага, мада су, по савету хрватских власти, потписали лојалност новој хрватској власти.

стио и Савет безбедности, и Парламентарну скупштину Савета Европе, и све амбасаде у Загребу, и кога све не, али – хрватске државнике нико не позива на одговорност.

После тога им је гарантован мир и останак на радним местима. Међутим, хрватска војска их је извела из станова, кућа и са радних места (као и у Сиску) и побила их. Уморе-

на су 123 лица. Сви убијени су исечени на комаде – не зна се да ли су их секли живе или мртве. Хрватски официри су тако раскомадана тела фотографисали, с циљем да њима заплаше Србе у осталим крајевима и да их упуте на бекство у Србију и друге земље. Стравичне фотографије су стигле у Београд, где су изложене више од годину дана.

У Загребу су Срби убијани 1991. године, избацивани из станова и многи су смештени у логоре. Неке од њих су превезли из Загреба и убили, са Србима из западне Славоније, у Марином Селу и Пакрачкој Пољани. Србе су хрватски војници и полицајци убијали и у осталим местима – Вуковару, Осиеку, Вировитици, Белом Манастиру, Сплиту, Дубровнику, Задру, Шибенику, итд. Хрватски војници су убили на Миљевачком платоу, у Далмацији, око 70 војника Републике Српске Крајине, 21. јуна 1992. године, секући их на комаде – као у Осиеку. Следили су и други злочини хрватске војске над Србима: убијање цивила у хрватској агресији на Републику Српску Крајину 22. јануара 1993 (у Далмацији) и 9. септембра исте године у Лици. Хрватска војска је прелазила 1992. године и у Босну и Херцеговину, те је и тамо убијале српске и ромске цивиле. Учинила је то код Босанског Брода, где су убијана српска и ромска деца – и, такође, касапљена (26. марта 1992. године). Већ 3. априла 1992, хрватска војска врши агресију на српску општину Купрес, у Босни и Херцеговини. А БиХ је, у то време, била саставни део Југославије. Следиле су и друге акције хрватске војске и полиције, завршавајући се агресијом и окупацијом Републике Српске Крајине – 1. маја и 4. августа 1995. године, уз прогон скоро целокупног српског становништва из западне Славоније, Баније, Кордуна, Лике и Далмације. Овај прогон је планиран и подаци тог плана су обелодањени у Хашком трибуналу, поводом пресуде хрватским генералима Анти Готовини и Младену Маркачу.

Хрвати су пре Шиптара вадили Србима органе

Кад је Хрватска извршила агресију на српску општину Купрес, српски војници су код погинулог хрватског војника пронашли фотографију о вађењу дела мозга заробљеном Србину из Купреса. На фотографији се види лекар с белим рукавицама и хируршким истру-

ментима – како вади део из главе. Глава убијеног Србина је била обријана и горњи део лобање је био одсечен. Ова фотографија је објављена у неколико новина у Београду. Поред овог сведочанства, прикупљене су изјаве сведока из Босанског Брода и добровољна изјава једног хрватског официра (који се показао за своја недела према Србима и Ромима) о вађењу органа Ромима и Србима, који су транспортовани белим хеликоптером из Славонског Брода – крајем марта 1992. године.

Кад се ова два податка о вађењу људских органа имају у виду, онда би се могло закључити, да је комадање убијених Срба на Миљевачком платоу, у Госпићу и, касније, у Медачком џепу (у Лици), учињено – да би се прикрило узимање органа. Био је то вешт трик хрватских стратега и официра. Да то није учињено, онда би се на нетакнутим лешевима лако уочило да су им ва-

и Босни и Херцеговини – од 1990. до 1992. године, можемо закључити да се та реакција граничи с лудилом. Оваква слика о толиком прогону људи, није узнемирила државнике, интелектуалце и медије у западно-европским државама и Америци. Оно што је требало да ураде ове најбогатије земље света јесте пружање хитне помоћи Србији и Црној Гори – ради збрињавања полумиллионског броја избеглица. Тој хуманитарној обавези је требало да посвете пажњу Комитет УН за избеглице и Међународни црвени крст у Женеви. И тако, уместо да се Србија и Црна Гора уважавају због стране помоћи избеглицама, Савет безбедности (на предлог чланица ЕЗ и САД) уводи најстроже санкције Србији и Црној Гори. Оне обухватају забрану продаје нафте и гаса српским земљама, забрану привредне, трговинске и културно-просветне сарадње. Србији и Црној Гори је за-

ђени бубрези, срце, јетра и други органи. Овако, кад се тела раскомадају, знало се, да ће Срби извести само један закључак – Хрвати опет зверски комадају Србе, како су то чинили и у Другом светском рату. Очигледно, Шиптари су само наставили ову праксу хрватских војника, кад су 1999. године убијали Србе са Косова и Метохије и њихове органе продавали западним клиникама.

Санкције Србији

Кад имамо у виду реакцију међународне заједнице на горе наведено етничко чишћење Срба у Хрватској

брањено учешће и у међународним спортским такмичењима... Чудо над чудима. Чудо је и у томе што је међународна заједница била обавезна, да одмах предузме мере против Хрватске – оног тренутка, кад је прогнала првих 10.000 Срба, 10. јуна 1991. године. Овај накарадни моменат у међународним односима се данас скоро и не спомиње у свету, а морао би бити узет у обзир и од стране државника, академија наука, чланова парламената... морао би се изучавати на факултетима друштвених наука, јер је у питању мучно и велико посрнуће Цивилизације.

ЈАДОВНО (КОЈЕ СЕ У ЗЕМЉУ САКРИЛО)

Да је истребљење српског православног становништва у Другом свјетском рату планирано у Ватикану, а проведено преко државне политике НДХ, најбоље свједоче ријечи надбискупа геноцида, примаса Римокатоличке цркве у Хрватској, Алојзија Степинца, који је у меморандуму упућеном „светом оцу“ папи 18. маја 1943, између осталог, написао: „Свети оче, дубоко вјерујући у Божанску милост и провидност Божју, чији сте изабраник, препоручам Вашој очинској бризи и Вашим молитвама Независну Државу Хрватску, увјерен да тиме у исто вријеме препоручам на најбољи начин свету вјеру у својој домовини и на Балкану.“

Пише: Душан Ђаковић

Након краткотрајног априлског рата 1941. године, Краљевина Југославија подијељена је између Њемачке, Италије, Мађарске и Бугарске.

Дана 10. априла проглашена је Независна Држава Хрватска, у чији састав је ушла Хрватска, Босна и Херцеговина и дио Србије. Идеолошке основе НДХ претпостављале су стварање „чистог хрватског простора“, чисте хрватске нације. Да би то остварили, требало је да иду преко мртвих Срба, Јевреја, Рома (али и непоћудних Хрвата). Циљ је оправдавао средства којима је требало очистити коров на „тијелу чисте хрватске нације“. Масовни прогони и расни закони и уредбе ставили су Србе православце, неаријевце, као реметилачки фактор, ван закона.

Истине о усташким злочинима у Јадовнима остале су прећутане, да не би вријећале осјећаје народа. Зло је чекало боље прилике да изађе на видјело. . . тако ће оно бити заборављено и постаће као добро. . .

Истина о Јадовну и усташким злочинима над Србима, Јеврејима, Ромима скриване су као што змија крије ноге; плански и смишљено. Зло вријеме се прекрива велом заоборава, троши се као истина. Братство и јединство Срба и Хрвата (и других народа у Југославији) закопало је дубоко у земљу стравичне злочине. . .

Злочини нису могли остати неупамћени. . . у цара Трајана козије уши. . . иако су често једини свједоци били крвници.

НДХ (1941-45) настала је на идеолошким основама усташког покрета за „стварање чистог животног простора и чисте хрватске нације“. Био је то предуслов за истребљење Срба, Јевреја, Рома и других народа, при чему су били поштеђени једино муслимани – „цвијеће хрватске нације“. У том смислу су донијете многе дискриминаторске законске одредбе, од којих ћемо овдје навести само неке:

- Законска одредба за обрану народа и државе, Загреб, 14. травња (априла) 1941;
- Законска одредба о забрани ћирилице, Загреб, 25. травња (априла) 1941;
- Законска одредба о држављанству, Загреб, 30. травња (априла) 1941;
- Законска одредба о расној припадности, Загреб, број: XLV-67/41;
- Наредба за евакуацију Срба у Загребу, Загреб, 5. свибња (маја) 1941;
- Законска одредба о заштити народне и аријевске културе хрватског народа, Загреб, 4. липња (јуна) 1941;
- Налог Равнатељства за јавни ред и сигурност НДХ о упућивању свих непоћудних Срба и Жидова у концентрациони логор Госпић, Загреб, 8. српња (јула) 1941.

Замисао идеолога хрватске нације Јосипа Старчевића и Миле Будака висиће као Дамоклов мач над главама Срба (понајприје): једну трећину побити, једну покрстити, једну протјерати! Непо-

средно по свом стварању, НДХ је донијела законе, уредбе, наредбе, окружнице и упутства којима се озакоњују масовни злочини (по вјерској и расној основи) над Србима православцима, Јеврејима, Ромима. Такође су озакоњени злочини по политичкој припадности над комунистима, антифашистима (па и Хрватима и другима који су се супротстављали злочинима).

Намјера ми је да информативно-анотативно изнесем чињенице, истину о геноциду над српским народом током Другог свјетског рата (са посебним освртом на Јадовно) и да по ко зна који пут ставим „бубу у ухо“ онима који умањују стравичне злочине (посебно у Јадовну и Јасеновцу) који се „догодише“ пред очима цијелог свијета.

Лингвистика и правна наука још увијек нису пронашле праву ријеч за злодјела која су извршена за вријеме трајања Независне Државе Хрватске.

Геноцид је крпељ срastaо са српским народом, који је у освајачким походима неких народа био изложен његовом отровном дјеловању: од доласка Славена на Балкан, у походима Монгола и Турака; преко данка у крви, сјече кнезова, права прве брачне ноћи; до Првог свјетског рата (у коме је живот изгубила трећина Срба)...

Многи историчари, проучаваоци усташког покрета сматрају да исти не би требало класификовати као фашистички, јер су усташе биле политички пигмеји, истовремено примитивни и аветни, па је можда најбољи назив – урођенички фашизам.

Геноцид НДХ је злочин против

човјечности и међународног права учињен с предумишљајем да затре један народ.

Јадовно је најмрачнији, најбестијалнији, најдемонскији злочин који се догодио на планети Земљи (не по бројности жртава, али по монструозности свакако).

Јадовно није село Јадовно, ни Шаранова јама, ни Чачић долац. . . Јадовно су све безданке Велебита и Лике, Јадовно је симбол свих страдања Срба православних, Јевреја, Рома и других непоћудних у НДХ. Јадовно је замишљено метафоричко мјесто – јама, безданка, шкрапа, јазва, глубина... То су све јаме и стратишта на целокупном простору НДХ. Страхолики симбол затирања Срба осмислили су идеолози НДХ. Јадовнички мото (дуго скриван), укоријенио се у идеологију усташтва:

Ко нема гроба није ни умро,

Ко није умро није ни живио. . .

Једино су јаме безданке могле сакрити злочин.

Једини преживјели били су крвници. Истину о злочинима односили су са собом (клани, затуцани, силовани) у безданке. Свједоци-крвници су ћутали. Нико себе није осудио за злочин.

Католичка црква у Хрватској била је обузета фикс-идејом да је „Провидност одредила НДХ особиту мисију обране западне цивилизације и римокатолицизма од православља и комунизма“. Ватикан и водеће личности Католичке цркве у Југославији страховали су да је православље почело пенетрира-

ти до граница Италије. Стога су се они и њихови послушни сарадници у тој мисији надали да ће последице Римског уговора (18. мај 1941) и поглавникове посјете (са „државном делегацијом“) Његовој светости, папи Пију XII, моћи изградити непрелазну брану против православља, као изразито католичка држава, а са друге стране биће у извјесној мјери тражен *cordon sanitaire* против руског комунизма (као права *Civitas Dei*, мада је у њој поред близу 5 милиона католика, од којих многи бијаху Срби, било близу 2 милиона православних Срба и 250 хиљада муслимана).

У Госпићу, у непосредној близини многих јадовничких јама, организован је усташки логор-казнионица, прихватни логор-логор смрти, одмах по успостављању НДХ (10. април 1941), а на самом почетку исте године у њему су се већ налазили заточени Срби.

Логор се налазио у сљедећим објектима:

1. Логор-казнионица – *Gericht* (зграда Окружног суда у Госпићу);
2. Овчара – *Deralc* (Максимовића штале за овце и говеда);
3. Куличке штале (изнад дрвеног моста на ријеци Лици према Острвици);
4. Аустријски „Генералат“ (Госпић);
5. Хотел Еуропа (Госпић).

Помоћни логори система Госпић били су:

1. Ступачиново (на путу Велебно-Карлобаг);

2. Слано (Паг);
3. Метајна (Паг).

У госпићкој казнионици били су привремено смјештени ухапшеници из цијеле НДХ (Хрватска, Босна и Херцеговина и дио Србије). Од 11. априла 1941. казнионица је била увијек пуна. Претпоставља се да је дневно било између 2 и 3 хиљаде заточеника (у собама, ходницима и дворишту). Хапшеници су до Госпића стизали марвинским и теретним вагонима, а од Госпића до стратишта-јама-безданки у Велебиту камионима или пјешацима (и по десетак километара).

Заповједник логора Госпић био је Стјепан Рубинић, а управитељ сабирних логора Милан Старачек. Логоре у Госпићу организовало је Министарство унутрашњих послова НДХ (Андрија Артуковић, Дидо Кватерник, Мијо Бабић, Јурица Фрковић, Јуцо Рукавина. . .).

У госпићкој казнионици затвореници су мучили свакодневно на разне најбестијалније начине: пребијали, осакаћивали, вадили очи, силовали, вјешали, клали. Јаук се знао чути и на удаљености до триста метара. У дворишту казнионице пребивало се под ведрим небом; углавном су то били Срби који нису могли да поткупе чуваре и добију мјесто у ћелијама. Јело се једном дневно (а понекад тек на трећи дан). Срби су јели из опанка, капа, прегршти (обично јуху од уцрваног брашна и биља, граха или комадића круха од посија, брашна и пиљевине). Чесма се налазила у дворишту, али чувари нису дозвољавали прилазак њој, као ни клозету. Многи од оних који нису уморени у казнионици, исцрпљени, израњављени, измрцварени, дизентерични и липсали од жеђи, молили су чуваре да им прекину муке, дочекујући смрт као спасење.

Према изјавама свједока-крвника, први сабирни логор биле су Куличке штале (на 3км од госпићке жељезничке станице преко дрвеног моста на ријеци Лици), зване и Острвичке штале (укупно 3 зиданице ширине 10-ак и дужине 50-ак метара). Ту су хапшеници довожени већ почетком 1941 (дакле, прије оснивања НДХ). У том логору било је око 1100 Срба, 20-ак Жидова, 20-ак Рома и неколико непоћудних Хрвата. Затвореници су били виђенији мушкарци (касније је доведено 20-ак жена са дјецом и 10-ак дјевојака). Чувари су их мучили глађу, кундачили, клали, вјешали, силова-

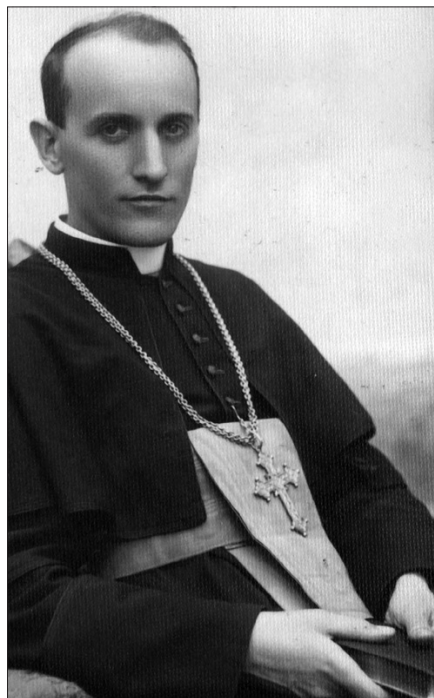
ли и бацали у ријеку Лику. Преживјели су почетком маја пребачени камионима у казнионицу Госпић. Казнионицу, Овчару и Јадовно није преживио ниједан заточеник.

Сабирни логор Овчара – Максимовића штале, налазио се 2,5км од жељезничке станице, 250м од ријеке Новчице. Штале Матије Максимовића биле су у простору величине 100х60м, ограђене бетоном и бодљикавом жицом висине 4м.

Заповједник логора био је Драго Пудић Парализа. Логор је основан крајем априла. У њему је боравило између 10 и 15 хиљада затвореника. Повлаштени Жидови (који су поткупили чуваре) сакупљали су љетину са имања побијених (и избјеглих) Срба. У логору Овчара готово да није ни било мушкараца Срба, већ жене и дјеца, те Јевреји оба пола и свих узраста, и неколико Хрвата комуниста. Ту су вршена појединачна убиства, мучења и силовања. Силоване жене и дјевојке вјешане су сукненим штриковима о врбе уз Новчицу. Преживјели су одвођени у Ступачиново (гдје су многи усмрћени) или су отпремани бродицама у логоре Слано и Метајна на отоку Пагу. Неколико преживјеле дјеце одведено је у дјечији логор Јастребарско, а други ријетки преживјели у Јасеновац.

У привременим затворима Опћина, Генрелат, хотел Еуропа, биле су смјештене породице богатих Жидова којима је одузета имовина, и понеки Хрват (касније сви пуштени). Жидови који су пуштени (уз откуп или интервенцију) преживјеће први погром.

Ступачиново је било сабирни логор смрти под отвореним небом (у засеоку Ступачиново код Башких Оштарија, на путу Госпић-Карлобаг). Логор је био ограђен каменом и бодљикавом жицом висине 4м, а имао је зиданицу за чуваре са двије просторије. У његовој близини налазиле су се безданке: Бадањ, Дулиба, Близница, Кијевац, Вранзина јама и јама на Плочама. Био је то помоћни логор концентрационог логора Госпић-Јадовно. Управник је био усташки бојник Иван

Девчић Пивац, а његов замјеник римокатолички жупник Ивица Брклјачић. Логор се налазио на неколико километара зрачне линије од Јадовна и неколико километара од мора.

У Ступачиновоу су Србе (и Јевреје) тукли батовима, клали, копали очи, убијали из оружја; дјевојчице и њихове мајке силовали су и бацали у јама. Логор је чувало око 80 чувара, а кроз њега је прошло 4000 заточеника. Многи су довођени из Госпића или Слана и ликвидирани. Свједок (и чувар) Јосип Девчић тврдио је да је у јаму Бадањ бачено 10000 Срба (и Јевреја).

Сам логор смрти и стратиште Јадовно удаљен је 10-ак кило-

метара од Госпића (а према сазнањима радио је од 11. априла до 26. августа 1941). Према свједочењима, Јадовно има око 40 јама. Да набројимо неке:

Шаранова јама, Јарчија јама, јама на Гргином бријегу, Аланачка јама, Бадањ, Близница, Вранзина јама, Кијевац, јама на Плочама, Јасеновац, Јамина, Шевића јама, Угљенача, Думан (Личко Лешће), јама у Ператовим драгама, Нездравка (Доњи Косињ), Света Ана (Горњи Косињ), Ошпорача (Широка Кула), Голубњаца, Сњежњача (Кузмановача), Кварте (Перушић), Руњевац, Павкуша, Дулиба, Дупчан (Рибник), Чошића јама (Коњско брдо), Крижаново брдо (Дражица), двије неозначене јама (код Јадовна), јама на Слану... и остале мање обиљежене јама.

Село Јадовно налазило се на 850м надморске висине. На 1,5км од села је Шаранова јама. На 5км према сјеверу је Чачића дочић (драга) или логор Јадовно на 1200м надморске висине. Логор је био ограђен бодљикавом жицом висине 4м. На сваких 30-ак метара налазила се стражарница, а биле су по двије бараке за чуваре и за управу. Управник логора био је натпоручник Рудо Риц, а заповједник натпоручник Бешлић.

Заточеници су пребивали под отвореним небом. Ријетки су дочекали чорбу од граха, биља и упрженог уцрваног брашна. Хљоб од осјевина, пиљевине и црвљивог брашна ријетко су добијали. Оброк се добијао на један (или на три дана).

Сваког дана, више од стотину хапшеника извођено је и убијано (клано, затуцано батовима); некима су вађене очи, порен трбух (у који је трпана со); ријетке жене и дјевојке су силоване, резане су им дојке, а мушкарцима полни органи. Над јамама су вршени демонски обреди незапамћене бестијалности.

Према документацији из Архива Лике у Госпићу, у логорима је дневно боравило између 300 и 800 заточеника (понекад и 4000). Из казнионице Госпић, из Овчаре и околних мјеста, те са госипћке жељезничке станице дневно је довозено између 600 и 1000 заточеника (из цијеле НДХ).

Логор Слано основан је 25. јуна на отоку Пагу. Био је смјештен у котлини без вегетације, у велелитској голети, ограђен двоструком бодљикавом жицом. Био је подијељен на јеврејски и српски, а јеврејски дио могао је да прими од 600 до 1000

логораша (у три дрвене бараке).

У јужном дијелу логора, ограђеном троструком бодљикавом жицом, боравили су Срби, понеки Хрват комуниста и понеки Ром. Могао је да прими до 5000 душа, али је у бараке могло да се смјести само 100. Није било питке воде, тако да је са оближњих извора доношена вода коју су пили помијешану с морском. Заточеници су мучени глађу и жеђу, убијани и клани. Они који би преживјели Слано нису Фурнажу.

Недалеко од Слана (неколико километара морем) налазила се кршевита висораван Фурнажа – кланица и губилиште доведених са Слана и Метајне. Командант овог логора био је Мијо Бабић, а његов замјеник Иван Девчић Пивац.

Сјеверозападно од Слана (на удаљености око 3км) налазио се женски логор Метајна-Барбат. Имао је два објекта по страни села. Његове заточенице биле су Српкиње и Јеврејке (са дјецом). Младе жене и дјевојке свакодневно су силоване и мучене. Жупник дон Љубо Магаш силовао је уз криж, нож и молитву. Женама и дјевојкама су сјечене дојке, међуножја и вађена дјеца из утробе.

Слано је обезбјеђивало око 200 усташа, а Метајну око 100.

Из Лике, преко Велебита, свакодневно је стизало око 300 заточеника у Карлобаг (од тога многи пјешнице), одакле су превожени неколико километара преко мора, до Слана и Метајне. Прекобројни, болесни и израђавани бацани су са бродница у море.

На основу наредбе од 15. августа 1941, италијанска војска преузела је војну и цивилну команду у цијелој Лици. Од 10. до 26. августа, НДХ је вршила ликвидацију логора Госпић-Јадовно и помоћних логора Ступачиново, Слано и Метајна, а на основу наредбе Анте Павелића (упућене Максу Лубурићу). У исто вријеме ликвидирани су заточеници Слана и Метајне (укупно око 2000).

Трагови у логорима су уништани (жртве у безданкама, шкрапама, јазвама, кречанама, штернама, клозетским јамама). Мањи дио неуништене документације сачувала је италијанска команда, која је из Слана и Метајне спасила око 250 логораша (већином Жидова и Хрвата – жена, дјеце и нешто мушкараца). Њих је усташка команда потрпала у

Госпићу у вагоне и пребацила у логор Јастребарско, а многе отуда у Јасеновац, 21. августа 1941.

Преосталих 450 логораша из Слана и Метајне побијено је у Ступа-

чинову и побациано у оближње јаме.

Не зна се тачно колико се заточеника спасило из казнионице Госпић, Овчаре и помоћних затвора. Посљедњи транспорт отпремљен је са госпићке жељезничке станице 21. августа 1941, у логоре Јастребарско и Јасеновац (већину транспортованих чинили су Јевреји).

Сачувана документација, а посебно изванредно истраживање др Ђуре Затезала, истраживање Хрвата Лавослава Здунића, Антуна Милетића и др Љубе Бобана, те др Милана Булајића, Богдана Кризмана, Дане Ластавице. . . не могу дати децидан одговор на питања:

Колико је људи (жена, дјеце, старчади) уморено и бачено у јадовњаче? Гдје и када су уморени?

Разлоге треба тражити у сљедећим чињеницама:

1. Јаме и остала гробна мјеста истражени су само дјелимично;
2. Посмртни остаци жртава нису ископани;
3. Попис жртава није сачињен, изузев пописа др Ђуре Затезала и неких других пописа по мјестима страдања;

4. Извршиоци злочина (свједоци) и њихови потомци скривали су и забрањивали помињање злочина;
5. Потомци жртава су ћутали зарад мира у држави братства и јединства; њима је „испиран“ мозак и запређено да ћуте...

Процјена броја убијених у логору Јадовно и његовим помоћним логорима:

- **Милан Љуштина**, свједок заточеник у казнионици Госпић: 120.000 жртава (118.000 Срба, 1.800 Јевреја, 120 Хрвата)
- **Лавослав Здунић**, Хрват, свједок догађаја, истраживач: 70.000 жртава (овдје недостаје око 25.000 оних који су одвожени у казнионице директно са жељезничке станице);
- **Терка Гомјерц**, очевидац: За 30 дана, без оних са жељезничке станице, око 25.000 жртава;
- **Др Љубо Бобан**, истраживач: 72.000 жртава (сама Шарановајама око 35.000 људи);
- **Ђуро Медић**, заточеник: 35.000 заточеника прошло кроз казнионицу Госпић за 17 дана;
- **Антун Милетић**, истраживач: 30 до 40 хиљада жртава;
- **Др Ђуро Затезало**: 42.246 жртава (Јадовно 32.103, Слано и Метајна 8.020 – од тога 38.010 Срба, 1.998 Јевреја, 88 Хрвата, 1 Ром, 11 Словенаца, 9 муслимана, 2 Чеха, 1 Рус и 1 Црногорац).

Уморени на отоку Пагу (Слано, Метајна, Фурнажа)

- **Павле Ловрић**: 18.600 жртава
- **Емерих Блум**, заточеник: 10.000 жртава (9.000 Срба и 1.000 Јевреја – за 30 дана; укупно вјероватно 18.000 будући да није урачунао 27 дана када се није налазио у логору);
- **Јосип Фелициновић**, жупник: 8.000 лешева спаљено на Фурнажи.

Ако је само у логору Госпић-Јадовно уморено 72.000 заточеника, а на Пагу (Слано, Метајна, Фурнажа, око 18.600), колико ли је тек људи уморено на цијелом подручју НДХ за 132 дана постојања система логора Јадовно?

- Борис Тадић возио комбајн. Тај посао му много боље иде од вођења државе.
- Увек је тако било. Други сејали, Тадић жање.
- Са овима што су дошли да жању жито, народ је већ обрао бостан.
- Кинези изградили мост за пет година.
И Ђилас исто, само је његов мост краћи за 43 километра.
- Па људи моји, ови из власти могу да поцрвене само кад их сунце опече.
- Прекопава се главна улица у Земуну.
Вероватно траже диплому председника општине.
- Ђелић каже да наш напредак у евроинтеграцијама кочи питање својине.
Његове или државне, није се изјаснио.
- Став Социјално-економског савета Владе Србије је да сваки пети послодавац мора да иде у затвор. Остала четворица се већ налазе тамо.
- Италији, Шпанији, Португалији и Ирској прети финансијски колапс.
Дужне су к'о Грчка.
- НЕ разумем зашто Милица Делевић каже да су Србији потребни способни преводиоци.
Па „ови“ нас преводе жедне преко воде већ једанаест година.
- Кад су их петог октобра на чело државе довели бубњари,
логично је да држава оде на добош.
- Уставни суд преломио. Убудуће нико неће моћи да седи на две фотеле.
За функције нису ништа рекли.
- Кредите (каже статистика), не може да враћа 90 000 грађана.
Остали нису могли ни да их подигну.
- Новине пишу да ће „бизнисмени“, који су јефтино купили грађевинско земљиште, морати дебело да доплате. Не пише да ли држави или онима који су им куповину омогућили.
- Српски министри кренули у освајање Европске уније.
За почетак су окупирали грчко приморје.
- Ма није да у Србији баш ништа не расте. Ето, буџетски дефицит је за само шест месеци порастао за невероватних 72 000 000 000 динара.
- Министар војни и командант одбране Кипра поднели оставке после експлозије у складишту муниције. Зашто ли ми на памет паде Параћин?
- Мркоњић изјавио да ће се до Мађарске стизати за један сат.
Вероватно, али из Суботице.
- Дулић се хвали како је држава сачувала грађевинаре.
О њиховим предузећима се није изјашњавао.
- Предраг Марковић (министар културе) носио у Ватикан наше фреске и иконе.
Да виде шта све нису успели да нам опљачкају.
- Разлика између официра ОЕБС-а, који су недавно посетили Скупштину, и генерала Лера је очигледна. Њему нису простирали црвени тепих.
- По Бориславу Стефановићу, ми нећемо признати тзв. Косово.
Само њихове дипломе, пасоше, личне карте, возачке, саобраћајне дозволе...

Др Војислав Шешељ

**ХОЛАНДСКИ
КУРВИН СИН
АЛФОНС ОРИ**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**КОРУМПЦИРАНИ ПРЕДСЕДНИК
НЕДЕГАДНОГ ХАШКОГ СУДА
ФАУСТО ПОКАР**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2004

Др Војислав Шешељ

**ПИТОМАЦ
МИНХЕНСКЕ ПИБНИЦЕ
ВОЛФГАНГ ШОМБУРГ**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2004

Др Војислав Шешељ

**ПОКВАРЕНИ
МАЛТШКИ ПАЦОК
КАРМЕА АГИЈУС**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005

Др Војислав Шешељ

**СМРДАЉИВА ГВАЛАНСКА СВИЊА
МОХАМЕД ШАХАБУДИН**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005

Др Војислав Шешељ

**ДЕГЕНЕРИСАНИ МАЈМУН
БАКОНЕ ПАРТИС МОЛОТО**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005

Др Војислав Шешељ

**РЕТАРДИРАНА
ХАШКА ТУЖИТЕЉКА
ХИДЕСГАРД УЕРЦ-РЕЦАФ**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005

Др Војислав Шешељ

**ОЧЕРУПАНА
ХАШКА ЂУРКА
КРИСТИНА ДАА**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРКА
НАТАША КАНДИТ**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2007

Др Војислав Шешељ

**ХАШКА
ИНСТРУМЕНТАЛИЗАЦИЈА
ЛАЖНИХ СВЕДОКА**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2007

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВАЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗАКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАСТИ**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**БАТНИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДАНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**ЕВРОПСКА УНИЈА
САТАНИСТИЧКА ТВОРЕВИНА**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006

Др Војислав Шешељ

**СРПСКИ
БАРОН МИХАЈУЗЕН
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**САНАДСРОВА
МАЧКИЦА
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**НАРОГУШЕНО
ШКОТСКО ГОВНО
ЈАН БОНОМИ**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**СМЕЖУРАНО
КЕНГУРОВО МУДО
КЕВИН ПАРКЕР**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**ЈУЖНОКОРЕЈСКА ГЊИДА
О ГОН КВОН**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**УБИСТВО
МАФИЈАШКОГ ПРЕМИЈЕРА
ЗОРАНА ЂИЊИЋА**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008

Др Војислав Шешељ

**МАФИЈА УБИЛА
СВОГ ЛИДЕРА**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008

Др Војислав Шешељ

**ПРОПАДИ ПУЧ
ТОМИСЛАВ НИКОЉИЋ**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008

Др Војислав Шешељ

**ХАШКИ ДЕНУНЦИЈАНТ
ТОМИСЛАВ НИКОЉИЋ**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008

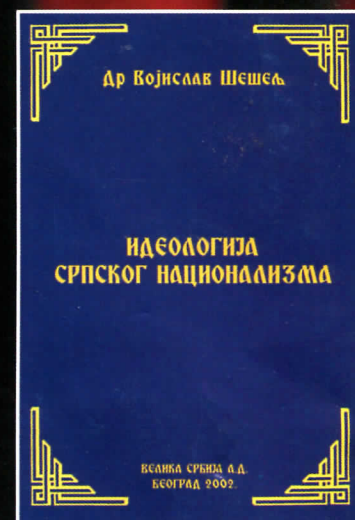
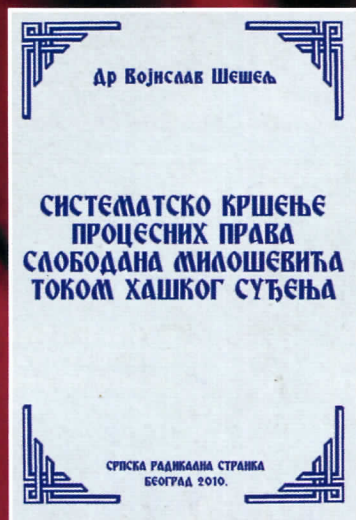
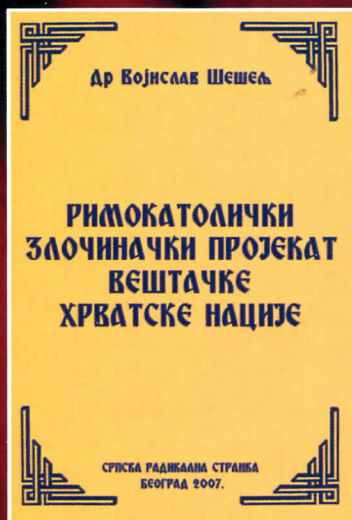
Др Војислав Шешељ

**ПОРТПАРОЛ
ДОПОВСКЕ СТРАНКЕ
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИОЛАКА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008

НАУЧНИ РАДОВИ ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Четири капиталне књиге проф. др Војислава Шешеља у којима су објављене чињенице о Римокатоличкој цркви и Хрватима, антисрпској природи Хашког трибунала, као и циљеви и морални судови српског национализма.

ТАЈНИ ДОКУМЕНТИ СЛУЖБЕ ДРЖАВНЕ БЕЗБЕДНОСТИ О ПРАЋЕЊУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Четири тома документације Службе државне безбедности која је интезивно пратила др Шешеља од 1982. до 2003. године. Садржај ових тајних докумената показује Шешељево одлучну дисидентску борбу за демократизацију друштва, као и његову изванредну антиципацију догађаја на које је благовремено упозоравао.

Једини досије који је доступан јавности, сви остали политичари су после петооктобарског пуча узели своје досијее из Службе само да би их склонили од очију јавности.

